

Cristina Simion

Alina Grama-Gîrba

Lucrările Proiectului Educațional
„Pe aripile imaginației”

Broșura cu povești

Constanța, 2024

ISBN 978-973-0-40488-3

Organizatori:

Biblioteca Județeană „I.N. Roman” Constanța
Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Coordonatori proiect:

Prof. învă. primar: Cristina Simion Bibliotecar: Alina Grama-Gîrba

Colaboratori:

Asociația „De Basm”
Victoria Furcoiu „Bunica” – Autoare de cărți pentru copii
Milaș Mariana – Trupa de teatru Joy
Cristina Andone – Scriitoare
Petcu Abdulea – profesor de limba română
Ameropa Grains

Secțiunile proiectului:

Secțiunea I: Povestea clasei mele

Secțiunea a II-a: Povestea mea

Secțiunea a III-a: Broșura cu povești

<https://scoaladanbarbilianconstanta.ro/proiect-educativ-pe-aripile-imaginatiei/>

<https://povestileclaseimele.com/proiect-educativ-pe-aripile-imaginatiei/>

Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate în volum revine în exclusivitate autorilor care își asumă consecințele de orice natură ale nerespectării drepturilor de autor.

Cuprins

I. Introducere în proiect	4
II. Activitățile proiectului.....	6
1. „Povestea kendamei pierdute”	6
2. „Dar Motan dăruiește”	8
3. „Câinele mofturos”	9
4. „Cartea bunătății”	10
5. Concurs de scriere creativă	13
6. „Vrei să scrii poezii?”	14
7. „Cartea cu Apolodor”	15
8. Expoziția cu povești scrise de copii	16
9. „Povestea regelui supărat pe clown”	19
III. Participanți – Instituții partenere	21
IV. Broșura cu povești	23
1. Nivel primar.....	23
a. Clasa Pregătitoare	23
b. Clasa I	29
c. Clasa a II-a	33
d. Clasa a III-a	37
e. Clasa a IV-a.....	41
2. Nivel gimnazial	71
a. Clasa a V-a	71
b. Clasa a VI-a	89
c. Clasa a VII-a	89
d. Clasa a VIII-a	116
V. Evaluarea și diseminarea proiectului.....	122

I. Introducere în proiect

Povestea este o concluzie a unei experiențe de viață, un instrument educativ și un mijloc de descoperire a unui limbaj comun între generații: copii – părinți – bunici. Cu ajutorul poveștilor putem pătrunde în sufletul copiilor.

Copilul se identifică cu personajul preferat, firul poveștii declanșează dorința de cunoaștere, creativitatea și imaginația copilului. Personajele din povești construiesc în jurul copilului adevărate tipare comportamentale și emoționale, iar forța cu care acestea reușesc să pătrundă în lumea imaginară a acestuia este esențială pentru dezvoltarea sa armonioasă.

Imaginația copiilor nu are limite, pornind de la o literă, un cuvânt, o imagine putem descoperi și scrie o întreagă poveste. Poveștile creează magie, iar copiii pot deveni creatorii propriilor povești. Noi, adulții, putem să îi sprijinim, să îndrumăm și să le oferim cadrul pentru manifestare creativă.

Proiectul „Pe aripile imaginației” a venit din inițiativa elevilor: de la prima carte cu imagini am trecut treptat la redactarea primelor compuneri, iar întâmplările redată au fost îmbogățite pe parcurs cu noi și noi idei, firul narațiunii a curs liber și lejer și, astfel, au fost realizate primele povești. Astfel, s-a încheiat ideea acestui proiect, de la copii pentru copii, de la elevii care încheiau ciclul primar către viitorii lor colegi care intrau la școală la clasa pregătitoare.

Scopul proiectului a fost dezvoltarea gândirii creatoare a elevilor prin implicarea activă în cadrul atelierelor de lectură și de scriere creativă, stimularea interesului pentru învățare activă, citire conștientă, curentă și expresivă, identificarea elementelor specifice bibliotecii și a sălilor de lectură și împrumut în cadrul activităților comune școală – bibliotecă, implicarea activă în cadrul atelierelor de lectură și atelierelor de scriere creativă, dezvoltarea competențelor de comunicare, de receptare a mesajelor textelor literare, stimularea imaginației creative și a aptitudinilor literar-artistice dezvoltarea comunicării și colaborării dintre elevi, profesori, părinți, comunitate.

Grupul țintă al proiectului a fost reprezentate de elevii clasei pregătitoare B, pe parcurs s-au alăturat activităților proiectului elevi ai claselor primare și gimnaziale din Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța, precum și elevi din unitățile școlare partenere.

Perioada de desfășurare: 06 noiembrie 2023 – 21 iunie 2024

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „I. N. ROMAN” CONSTANȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 28 „DAN BARBILIAN” CONSTANȚA

PROIECT
EDUCATIONAL
2023 -2024

PE ARIPILE IMAGINAȚIEI



COORDONATORI PROIECT:

BIBLIOTECAR

PROFESOR ÎNV. PRIMAR

GRAMA-GÎRBA ALINA

SIMION CRISTINA

II. Activitățile proiectului

Proiectul educațional *„Pe aripile imaginației”* se desfășoară prin colaborarea dintre **Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman”** și **Școala Gimnazială nr 28 „Dan Barbilian”** Constanța, coordonatori proiect: bibliotecar Alina Grama-Gîrba, prof. inv. primar Cristina Simion.

Proiectul a debutat în noiembrie 2023, atunci când exploratorii clasei pregătitoare B ai Școlii Gimnaziale nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța, emoționați și nerăbdători, au pătruns în incinta Bibliotecii Județene „I.N. Roman” Constanța și au făcut cunoștință cu lumea fascinantă a cărților. Chiar dacă pentru unii dintre ei nu era prima vizită în spațiul bibliotecii, participarea pe scena din Aula bibliotecii a reprezentat un eveniment inedit și incitant.

1. „Povestea kendamei pierdute”

„Povestea kendamei pierdute” semnată de îndrăgita scriitoare **Adina Rosetti** a constituit nucleul *atelierului de lectură* susținut vineri, 17 Noiembrie 2023, în Aula Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța. O activitate interactivă, prin care exploratorii clasei pregătitoare B a școlii „Dan Barbilian” s-au familiarizat cu mediul în care cărțile își așteaptă cititorii. Asemeni eroilor din povestea kendamei, au descoperit cum pot rezolva o problemă care pare de neînvins dacă își pun în practică propriile pasiuni: o floare tristă din propriul cartier a fost făcută să înflorească petală cu petală de fiecare copil care și-a pus talentul în slujba ei. Pe aripile imaginației, au câștigat turnee de fotbal și karate, au organizat spectacole caritabile de dans, au inventat sisteme ingenioase de irigație, au devenit cele mai bune balerine și astfel, fără a avea puteri magice, dar luând atitudine și microfonul în mână, și-au făcut cartierul să înflorească.

La final, ajutați de părinți și cu permisul de bibliotecă proaspăt eliberat la purtător, au vizitat secția de împrumut pentru copii, de unde au plecat fiecare cu o poveste ce aștepta să fie citită.

Activitatea a fost prima din seria atelierelor de lectură pentru copii „De Basm” din cadrul proiectului educativ *„Pe aripile imaginației”*.



2. „Dar Motan dăruiește”

A fost o data un motan cu nume predestinat: Dar

Care uitându-se în calendar și întrebând o măță înțeleaptă

Află că, în Decembrie, poți dărui prietenilor lucruri,

Dar mai de preț e să oferi o faptă.

Împreună cu motanul Dar, micii exploratori au aflat ce fapte pot dărui ei înșiși de Crăciun. Povestea „*Dar motan dăruiește*” semnată de **Cristina Andone** oferă prilejul unui excelent exercițiu de autocunoaștere și dezvoltare personală pentru copii. Dacă pentru noi, cei mari „dăruind vei dobândi” este o schemă de exercițiu continuu, cei mici pot porni în viață cu un bagaj mai valoros decât generațiile anterioare. Dăruim din ceea ce suntem, nu din ceea ce avem și, dacă nu știm cine suntem, aflăm că suntem ceea ce iubim. Sunt idei mari, ascunse în povești mici pentru suflete la fel de mari, ca cele de copil!

Acest atelier de lectură interactivă, desfășurat în luna decembrie 2023, a fost cel de-al doilea din seria „De Basm” și face parte din proiectul educativ „Pe aripile imaginației”.





3. „Câinele mofturos”

În activitatea desfășurată în ianuarie 2024 am cunoscut-o pe **Victoria Furcoiu - Bunica**, autoare de cărți pentru copii, care ne-a făcut o minunată surpriză venind la întâlnirea cu elevii claselor pregătitoare și I din Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian”. Copiilor li s-au citit fragmente din colecția „Scrieri pentru copii, de la bunica”, după care au pus întrebări, au răspuns la ghicitori, au primit premii surpriză din partea scriitoarei.

Personajele au coborât din cărți și au prins viață pe scena Bibliotecii „Ioan N. Roman”
Constanța: ascultând vocea caldă și blândă a „Bunicii”, micuții școlari au văzut cum povestea „**Câinele mofturos**” devine aievea, începând să se deruleze pe scena Aulei Bibliotecii. Sub bagheta doamnei profesor Mariana Milaș, coordonatoarea trupei de teatru „Joy”, copii, spectatori sau actori, s-au transpus cu emoție în universul construit de scriitoare.

Când dependența de ecrane și analfabetismul funcțional ating niveluri îngrijorătoare în România, noi, prin ceea ce întreprindem, ne simțim în siguranță. Întâlnirea unui copil cu un scriitor în carne și oase, alături de personajele sale, este o ancora puternică pe drumul transformării cărții din slovă rece, în emoție pură și formatoare.

Activitatea este a treia din seria atelierelor pentru copii din cadrul Proiectului educativ „Pe aripile imaginației”, proiect derulat în parteneriat între Biblioteca Județeană „I. N. Roman” și Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța, coordonatori proiect: bibliotecar Alina Grama-Gîrba, prof. învă. primar Cristina Simion.

Ne-au fost alături elevi din clasele primare din Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian”, însoțiți de următoarele cadre didactice:

Prof. învă. primar David Doina

Prof. învă. primar Mihai-Radu Liliana

Prof. învă. primar Chivulescu Cristina

Prof. învă. primar Burlacu Irina

Prof. învă. primar Fătu Oana Magdalena

Prof. învă. primar Opincaru Silvia

Prof. învă. primar Ghencea Elena



4. „Cartea bunătații”

Joi, 08.02.2024, la Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” Constanța, scriitoarea Cristina Andone a lansat cel de-al patrulea volum din seria Cartea Bunătății.

Despre „*Cartea bunătații. Povești din Moldova*” s-a vorbit în premieră, pe 20 ianuarie 2024, la Iași și iată că orașul Constanța a fost al doilea pe lista autoarei. Seria „Cartea bunătații” recuperează povești ale satelor românești. Bătând satele la pas, **Cristina Andone**, ca un adevărat etnolog, culege și reinterpretează legende și istoriile locurilor.

Cristina Andone a adus cartea caldă a satelor Moldovei într-o atmosfera dobrogeană, așa cum o descrie autoarea în cel de-al treilea volum al seriei: „În Dobrogea, fiecare colț de umbră, fiecare masă cu mușama, fiecare preș pus lângă zidul casei, fiecare tipsie cu pepene și baclava te îndeamnă la taifas. Să stăm împreună, afară. Să ne îndulcim cu niște prăjituri făcute cu miere, stafide și nuci. Și să ne spunem povești. Să nu ne grăbim, să nu turuim. Din când în când să ne oprim, să ascultăm vântul și marea.”

A așternut covorul în fața a peste o sută de perechi de ochi curioși de copil și, odată cu el, povestea. Povestea ei, povestea copiilor din Țirteni, Blăgești sau Vlădeni, povestea fiecăruia dintre noi. Pe urzeala covorului vechi de mai mult de un secol s-au țesut emoții, ritmuri bătute din palme sau din picioare, întrebări sincere și directe de copii, povești cu zmei, cu scriitori călători și cu feluri în care ne putem rosti numele. Toți, dar toți copiii au urcat, pe rând pe acel covor. Un copil a vrut să simtă covorul, s-a aplecat și l-a mângâiat. Am învățat că fiecare din noi are o poveste sacră, țesută precum un covor țărănesc. Simbolurile, personajele și misterele ni se dezvăluie numai dacă avem șansa de a ne întâlni direct cu Cristina. Cartea bunătații - Povești din Moldova, este o carte caldă, nu poți să o ai decât dacă te întâlnești mai întâi cu scriitoarea. Altfel nu i-ai înțelege mesajul!

Întrucât Aula Bibliotecii Județene are numai o sută douăzeci de locuri, Cristina Andone a susținut de trei ori atelierul, de fiecare dată plină de energie și de fiecare dată altfel.

Lansarea volumului a reprezentat, totodată, cea de a patra activitate a proiectului „Pe aripile imaginației”. Dedicată **Zilei Internaționale a Cititului Împreună**, această întâlnire s-a desfășurat sub forma unui atelier susținut de scriitoare în Aula Bibliotecii, pentru elevii claselor primare ale Școlii nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța și însoțit de donația a 70 de exemplare ale cărții din partea Ameropa Grains, partener al acestui eveniment. Donația a îmbogățit fondul de carte al Bibliotecii Județene Ioan N. Roman”, Bibliotecii Școlii Gimnaziale nr. 28 „Dan Barbilian”, Bibliotecile comunale și orașenești din Județul Constanța.

Ne-au fost alături elevi din clasele primare din Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian”, însoțiți de director, prof. Moraru Constanda și de următoarele cadre didactice:

Prof. înv. primar Socariciu Paula Mihaela

Prof. înv. primar Filat Galina

Prof. înv. primar Goie Mirela

Prof. înv. primar Gaman-Pavel Cristina

Prof. Munteanu MarieJeanne Ștefania

Prof. înv. primar Iliescu Simona

Prof. înv. Zecheru Florina

Prof. înv. primar Stroe Ortansa

Prof. înv. primar Gălușcă Lavinia





5. Concurs de scriere creativă

Concursul a reprezentat activitatea nr. 5 din cadrul proiectului educativ local „Pe aripile imaginației”, s-a adresat elevilor claselor primare, gimnaziale din școala organizatoare și din unitățile de învățământ participante și s-a desfășurat în perioada 19 februarie – 12 aprilie 2024. Lucrările realizate au fost expuse în cadrul Bibliotecii Județene „I. N. Roman” Constanța.

Concursul local de scriere creativă

Didactic.ro: <https://www.didactic.ro/stiri/concurs-local-pe-aripile-imaginatiei>

Concursul de scriere creativă: <https://scoaladanbarbilianconstanta.ro/2024/02/24/concurs-local-pe-aripile-imaginatiei/>

Concursul s-a desfășurat pe trei secțiuni:

Secțiunea I: **Povestea clasei mele** a avut drept obiectiv confecționarea unei cărți personalizate a clasei/ grupei. La această secțiune au participat preșcolari și elevi din clasele P-IV.

Secțiunea a II-a: **Povestea mea** a avut ca scop confecționarea unor cărți (activitate individuală sau de grup). La această secțiune au participat elevi din clasele P-IV.

Secțiunea a III-a: **Broșura cu povești** s-a desfășurat online, elevii au participat cu creații literar-artistice proprii (povești, poezii, articole, compuneri etc), însoțite sau nu de ilustrații. Lucrările elevilor au fost incluse în publicația proiectului. La această secțiune au participat elevi din clasele P-VIII.



6. „Vrei să scrii poezii?”

Luni, 22 aprilie, micuții oaspeți s-au jucat de-a scriitorii. Alături de onoratul invitat, domnul profesor de limba română Petcu Abdulea, au învățat cum să compună câteva versuri, au aflat despre unele erori frecvente de exprimare și mai ales despre frumuseți ale limbii române.

„Vrei să scrii poezii?” este cartea de exerciții de versificație semnată de profesorul Petcu Abdulea care a stat la baza întâlnirii. Aflați în Săptămâna Verde „Inimoșii” clasei a III-a B ai Școlii Gimnaziale nr 28, „Dan Barbilian” însoțiți de doamna profesor pentru învățământ primar Paula Socariciu, s-au prins în jocul rimelor despre nori, natură și florile diverselor anotimpuri. Ghidați de doamna dr. Corina-Mihaela Apostoleanu, Șef al Serviciului de dezvoltare și prelucrare a colecțiilor, copiii au răspuns cu mare pricepere la ghicitori compuse chiar de scriitorul invitat, au tatonat sensuri și sonorități ale cuvintelor prin exerciții din culegerea menționată, lucrând atât individual cât și pe echipe.

Activitatea reprezintă cea de-a șasea întâlnire din cadrul proiectului „Pe aripile imaginației”, realizat prin colaborarea dintre Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” și Școala Gimnazială nr. 28, „Dan Barbilian”, Constanța (coordonatori proiect: Prof înv. primar Cristina Simion și Bibliotecar Alina Grama)

Despre invitatul întâlnirii: Profesor cu o experiență de decenii atât la catedră cât și ca îndrumător al Școlii de poezie de la Medgidia, domnul Abdulea a dezvăluit tainele scrierii creative pentru copii de toate vârstele. Cadru didactic pensionat, domnul profesor continuă să realizeze întâlniri ocazionale, cum a fost și cea de față, cu elevi dornici să descopere tainele

versificației. Fiind, la rândul său scriitor de cărți pentru copii sau de mici îndreptare de limba română, domnul profesor a contribuit, de-a lungul timpului, la îmbogățirea colecțiilor Bibliotecii Județene Constanța cu titluri precum: „Dicționar de omografe”(1995), „La banchet cu Domnul Alfabet”(2016), „O vacanță de vară extraordinară : Teatru școlar” (2021) publicate de Editura Didactică și Pedagogică, „Poveste cu rime și omonime” (Coresi, 2011) „425 de greșeli frecvente în limba română” (Booklet, 2016), „ABC : versuri adunate, rime minunate” (Aquila, 2016).



7. „Cartea cu Apolodor”

Învățăm să citim cu Apolodor, la cea de-a șaptea activitate din cadrul proiectului „Pe aripile imaginației”.

Experiența didactică ne-a făcut să alegem spre finalul clasei pregătitoare „Cartea cu Apolodor” (autor Gellu Naum) din două motive, ambele vizând independența.

Primul argument este legat de independența lecturii, finalul clasei pregătitoare marcând momentul în care copiii încep să citească singuri. Talentul scrierii, sonoritatea și structura versurilor acestei cărți au ajutat, în mod magic, fiecare generație să facă marele salt spre autonomia cititului.

Al doilea argument este legat de mesajul poveștii: Apolodor se maturizează trecând prin multe aventuri, depășește dorul de părinți, devine independent și bucuros să se afle într-o colectivitate încheată și prietenoasă, așa cum se află un copil după un an de clasă pregătitoare.

Activitatea a urmat pașii de predare din kitul Asociației „De Basm”, căreia îi mulțumim și de această dată!

Beneficiarii atelierului au fost elevii clasei pregătitoare B ai Școlii Gimnaziale numărul 28, „Dan Barbilian”, partenerul Bibliotecii Județene în proiectul „Pe aripile imaginației”.
Coordonatori proiect: prof. învă. primar Cristina Simion, bibliotecar Alina Grama.



8. Expoziția cu povești scrise de copii

De Ziua lor, am dedicat copiilor o expoziție cu minunatele fructe ale fanteziei lor!

Timp de două luni de primăvară însuflețită, copii din toată țara au participat la un proiect inedit, conceput la Constanța: să-și scrie gândurile în paginile unor cărți realizate chiar de ei. Proiectul, numit „Pe aripile imaginației”, care a presupus și un concurs, s-a desfășurat în

lunile martie-aprilie 2024 și a ajuns acum la momentul premierii și al înfățișării rezultatelor, spre bucuria noastră, a tuturor.

Așa se face că în perioada 1-30 Iunie a.c., cele mai inspirate caiete legate și scrise de copii constituie obiectul unei expoziții gazduite de Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” Constanța, în holul mare de la parter. Expoziția este organizată și îngrijită de Alina Grama (bibliotecar) și Dr. Ionel Alexe (bibliograf).

Copiii și-au luat misiunea și chemarea de scriitori și legători de carte foarte în serios! Au scris despre întâmplări reale din viața lor, despre prietenii lor, despre activitățile lor preferate, au născocit povești, sau au repovestit texte clasice. Unii au compus versuri și toți s-au străduit să confecționeze cărțile cât mai frumoase, au folosit materiale deosebite, le-au colorat, le-au ilustrat cu picturi și desene, expresie ale acestui minunat anotimp care e copilăria. Nu uităm să spunem că am primit și o carte senzorială, pentru bebeluși, iar o clasă pregătitoare a realizat o revistă oficială a grupului, având propriul număr de identificare în tabloul tuturor ziarelor revistelor din țară.

Am primit lucrări de la elevi din toată țara, atât la cele două secțiuni ale concursului: „Povestea mea” și „Povestea clasei mele”, precum și lucrări în format digital pentru secțiunea a treia: „Broșura cu povești”. S-au înscris grădinițe și școli din municipiul Constanța, din localitățile Aliman, Vultur, Târgușor, Chirnogeni (județul Constanța), dar și din Timișoara, Gioseni (județul Bacău), Gheorgheni (județul Harghita), Craiova, Teslui (Dolj), Bușteni (județul Prahova), Vintileasca (județul Vrancea), Galați, Cârța (județul Sibiu), Drăgănești de Vede (Teleorman).

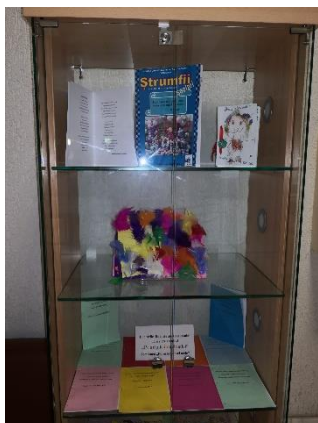
Jurizarea lucrărilor participante la concurs a fost asigurată de o echipă de cadre didactice din unitățile școlare din Constanța: Staicu Despina (Liceul Teoretic „Lucian Blaga”), Gigea Irina (Școala Gimnazială nr. 3 „Ciprian Porumbescu”), Simion Cristina, Fătu Oana Magdalena și Gaman-Pavel Cristina Alina (Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian”).

O parte din acești concurenți au participat astăzi la vernisarea expoziției lor. Și pe cât de mândri au fost să-și regăsească operele și să vadă că fac bucuria oamenilor mari, pe atât de dornici sunt să veniți și să admirați foarte serioasa lor joacă în ale scrisului, până la sfârșitul lunii Iunie!

Expoziția de față reprezintă cea de-a opta activitate din cadrul proiectului educativ „Pe aripile imaginației”, proiect desfășurat prin colaborarea dintre Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” și Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța.

Coordonatori proiect: prof. învă. primar Cristina Simion, bibliotecar Alina Grama





9. „Povestea regelui supărat pe clovn”

Ce sunt clovnii, aceste personaje enervant de libere și de fericite? Ce este un nas de clovn? Pentru un copil de șapte ani poate fi un far călăuzitor. Un nas de clovn topește lanțuri și gratii, îmblânzește lupi, umple de viață insule pustii și transformă o condamnare la moarte într-un bal cu confeti. Toate acestea cu o singură condiție: să nu îți iei nasul la purtare și să nu faci glume proaste!

Când îți pui un nas de clovn, te obligi să spui doar ADEVĂRUL, căci glumele bune necesită inteligență și caracter. Doar purtând cu respect și iubire nasul de clovn, poți deveni cu adevărat LIBER și FERICIT și poți înveseli tot ceea ce te înconjoară.

Copiii care au ascultat luni, 17 Iunie „Povestea regelui supărat pe clovn” semnată de Matei Vișniec au primit nasurile de clovn ca pe un titlu de noblete și totodată ca pe o busolă ce le va ghida pașii în aventurile vacanței de vară.

Atelierul de lectură a constituit cea de-a noua activitate din cadrul proiectului „Pe aripile imaginației” realizat prin colaborarea dintre Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” și Școala Gimnazială numărul 28, „Dan Barbilian”, Constanța.

Coordonatori proiect: prof. învățământ primar, Cristina Simion, bibliotecar Alina Grama



III. Participanți – Instituții partenere

Impactul concursului de scriere creativă a fost unul semnificativ, fapt dovedit prin lista participanților, a parteneriatelor încheiate și numeroaselor lucrări trimise din toate colțurile țării. Disponibilitatea colegilor, cadre didactice din nivel preșcolar, primar, gimnazial a fost impresionantă, dată fiind modalitatea participării, cât și varietatea tematică. Iar pentru aceasta, noi coordonatorii, le suntem recunoscători următoarelor cadre didactice și directorilor instituțiilor pe care le reprezintă:

Nr. crt.	Unitatea de învățământ	Cadre didactice
1.	Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța	Simion Cristina Goie Mirela Șuteu Laura Cerasela David Doina Duru Geanina Socariciu Paula Mihaela Fătu Oana Magdalena Gaman Pavel Cristina Alina
2.	Școala Gimnazială nr. 1 Târgușor, Jud. Constanța	Petre Petruța Panainte Oana Raluca
3.	Școala Gimnazială nr. 39 „Nicolae Tonitza” Constanța	Vuap Kanel
4.	Școala Gimnazială nr. 43 „Dan Barbilian” Galați	Ciobanu Gabriela
5.	Școala Gimnazială „Fogarasy Mihály” Gheorgheni, județul Harghita	Laczko Szilágyi Boglárka Péter Anna
6.	Școala Gimnazială „Ion Strat” Gioseni, Bacău	Doboș Rada
7.	Școala Gimnazială Cârța, Jud. Sibiu	Grovu Teodora Elena
8.	Școala Gimnazială „Regina Maria” Vintileasca, Jud. Vrancea	Niță Onuța
9.	Școala Gimnazială nr.1 Chirnogeni, Jud. Constanța	Condur Ana-Maria
10	Grădinița cu Program Prelungit nr. 10 Constanța	Pătrașcu Oana Gabriela Cătrună Maria-Magdalena Ianoș Ionica Pîslaru Alina
11	Școala Gimnazială nr. 38 „Dimitrie Cantemir” Constanța	Nechifor Mirela Mădălina
12	Școala Gimnazială Teslui, Jud. Dolj	Mirea Daniela Constanța
13	Școala Gimnazială „Dr. Victor Babeș” Baia Mare, Jud. Maramureș	Brânzei Loredana
14	Școala Gimnazială Drăgănești de Vede, Jud. Teleorman	Sergentu Delia
15	Liceul cu Program Sportiv „Petrache Trișcu” Craiova, Jud. Dolj	Bancă Mihaela Bianca
16	Școala Gimnazială Câmpeni, Jud. Alba	Marc Aurica
17	Școala Gimnazială nr. 1 „Dan Spătaru” Aliman, Jud. Constanța	Popescu Anisa-Valentina
18	Școala Gimnazială nr. 1 Vultur, Jud. Constanța	Popescu Anisa-Valentina
19	Grădinița P.P. Nr. 2 - Grădinița P.P. nr. 7 Timișoara, Jud. Timiș	Adam Dana
20	Școala Gimnazială nr. 142 București	Tincu Camelia Daniela
21	Scoala Gimnaziala Sanatoriala Structura Colegiul „Ion Kalinderu” Busteni, Prahova	Lavric Mariana
22	Școala Gimnazială „Lascăr Catargiu” Craiova, Jud. Dolj	Dimitria Camen
23	Școala Gimnazială Căndești, Jud. Buzău	Daniel Fănică

Broșura cu povești

Lucrările proiectului educațional

Pe aripile imaginației

IV. Broșura cu povești

1. Nivel primar

a. Clasa Pregătitoare

Ovidius la Tomis

Elevă: Grama-Gîrba Maria-Sofia

Clasa Pregătitoare

Școala Gimnazială nr. 28, „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

(poezie inspirată din lectura prozei scurte „Din exil”, de Adrian G. Romila, antologia KIWI-Granițe, editura Polirom 2022)

Ce puternici sunt romanii!
Oare vor câștiga? Nu se știe încă, poate că nu-i așa.
Romanii sunt puternici, barbarii, feroși,
Dar asta nu e bine, toți sunt răutăcioși.

Cruzii barbari ce iarna au venit
Să cucerească Tomis, pe Dunărea-nghețată
Pe cai ei au sosit.
Războiul a început, poarta cetății, cu berbecul
Să o spargă nu au putut.

Atunci romanii singuri poarta au deschis,
Barbarii, berbecul cât colo l-au împins.
Intrând în cetate, capcan- a funcționat,
Căci romanii și tomitanii, cu sulite și cratițe
În ei au aruncat.

Barbarii învinși, plecară spre câmpie
Tomitanii sărbătorind o mare victorie.

Poetul Ovidius pe acestea toate le-a văzut
Și de aceea, el este de noi azi cunoscut.

Pompierul George

Elev: Lungu – Nasta George

Școala Gimnazială nr.28 „Dan Barbilian” Constanța

Clasa Pregătitoare B

Profesor coordonator: Simion Cristina

A fost odată un pompier curajos și bun care muncea din greu.

Într-o zi s-a întâmplat ceva: a venit un coleg nou. Și toți l-au cunoscut. Îl chema Lucas. El a primit o casă. O casă a luat foc. Toți pompierii au plecat. Lucas a rămas în mașină.

Când s-au întors de la intervenție, au văzut o pisică în copac, blocată. După ce au salvat-o, au hotărât să fie animal de companie. Și i-au luat două mingii și un bol cu gustări bune. I-au luat o cușcă frumoasă, din plastic, cu inimi roz pe ea. Pe pisică au numit-o Evelin.

Deodată a sunat alarma, s-au îmbrăcat. S-au urcat în mașini, au plecat la intervenție.

După câteva clipe, a pornit o rafală de vânt.

Focul s-a extins la niște brazi, iar aceștia s-au aprins. Unul dintre ei a strigat:

- Colegi, duceți-vă acolo!

În timp ce stingeau focul, au auzit niște pușori. S-au uitat printre ramuri și au văzut un cuib, cu pușori. Au adus o scară, pompierul George s-a urcat pe ea și a găsit în cuib trei pui. A reușit să ia cuibul și l-a dus departe de foc.

Și am încălecat pe o șa și v-am spus povestea așa!

Și am încălecat pe o căpșună și v-am spus o mare minciună!

Arheologul Mihai

Elev: Lungu – Nasta Mihai

Școala Gimnazială nr.28 „Dan Barbilian” Constanța

Clasa Pregătitoare B

Profesor coordonator: Simion Cristina

A fost odată ca niciodată. Muncea cât era ziua de lungă. Și când găsea ceva, îi chema pe colegi să-l ajute să sape. Și într-o zi a găsit o oală veche, foarte mare. Până să vină colegii, s-a uitat în ea, s-a aplecat, apoi a căzut în ea. Colegii i-au întins o mână, el a prins-o, s-a urcat cu picioarele pe peretele oalei. Cu cealaltă mână ținea o spadă. Peste câteva zile au scos oala din pământ.

Mai întâi au curățat-o, au dus-o la laborator cu un camion. Oala a fost studiată și măsurată. Apoi au pus-o în parc, la Fantasio, lângă celelalte oale.

În altă zi a mers la bisericile de calcar, lângă carieră, la Murfatlar. Acolo arheologul Mihai a găsit o statuie cu cap de leu. Apoi au continuat lucrările. Au găsit sculpturi în pereți. Aceste biserici au fost când s-a realizat Canalul Dunăre – Marea Neagră. Când s-a săpat pentru canal, le-au descoperit. Ele sunt de culoare albă.

În altă zi, arheologul Mihai a fost chemat aproape de casa noastră, unde era un șantier. Când au săpat pentru fundație au găsit ruine, un sarcofag cu un schelet. Au mai găsit niște

unguentarii. Au mai găsit vase, 12 la număr, din lut, de mărime mijlocie. Cele mai multe se găsesc la Roma.

După aceea, arheologul Mihai a fost chemat la Mangalia. A fost găsit un centurion într-un cub de gheață imens. Avea în gât o suliță. Au pus cubul într-un frigider cu minus 18 grade. L-au pus în prima cameră de jos. Au pus camere de luat vederi mici.

Și-am încălecat pe o șa și am spus povestea așa.

Am încălecat pe o furnică și am spus o mare minciunică.

Lumea pe toate părțile

Elevă: Sava Ana-Maria

Clasa Pregătitoare

Școala Gimnazială nr. 28, „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

(transcrierea jurnalului personal)

Capitolul 1: Uitarea

A fost o dată o fetiță pe nume Macleopatra. Știu că avea un nume mai ciudat, toți oamenii îi spuneau „fetița cu nume ciudat”. Într-o zi cineva i-a zis cea mai urâtă vorbă, așa i se păru ei.

- Ești o ciudată!

Au auzit toți din școală și au râs ”HA! HA! HA! HA! HA!” și au început să o strige ”fetița ciudată”.

Fetița mai, mai să intre în pământ, fugi acasă și spuse:

- Mi-aș dori să dispar!

Auzind-o, străbunica ei spuse:

- Draga mea eu te pot ajuta. Tu nu poți schimba întâmplarea aceasta, ei nu o să uite niciodată. Important este să uiți tu și eu o să încerc să te fac să uiți dar înainte trebuie să mă ajuți să mă ridic din balansoar. Pentru început să încercăm să îi facem pe ei să uite.

- Cum?

- Păi lumea dacă o iei altfel o să fie puțin magică. Încearcă să îți umpli mintea cu alte gânduri și a lor cu alte vorbe mai frumoase.

Atunci fetița începu să se gândească la altceva și îi spuse bunicii:

- Chiar ai avut dreptate, am uitat de ce am fost supărată!

Se înserase și străbunica ei îi citi o poveste care se numea „Lumea Magiei”. În timp ce îi citea povestea, vraja uitării se îndeplinea.

Capitolul 2: Lumea altfel

A doua zi a mers la școală și colegii ei se comportau de parcă nu se întâmplase nimic. În pauză fetița întrebă un coleg:

- De ce te-ai luat de mine ieri?

Băiatul surprins îi spuse că nu știe nimic.

- Pe bune s-a întâmplat chiar ieri, de ce nu mai ții minte?

Băiatul ridică din umeri.

- Uau! Vraja chiar a funcționat, exclamă fetița.

A venit ora prânzului și fetița a plecat acasă.

Străbunica o întreabă:

- Cum a fost la școală?
- Bunico, toți la școală se purtau ciudat de parcă au uitat tot.
- Dar de ce credeai tu că aseară ți-am citit povestea "Lumea Magiei"?
- Pentru că nu puteam adormi?
- Nu... ca să ți se îndeplinescă dorința.
- Uau! Este prima oară când cred în magie.

Capitolul 3: Lumea pustie

Următoarea zi la școală colegii fetiței iar s-au luat de ea. S-a schimbat totul. Poate magia nu este așa tare. Deodată sună clopoțelul și se întâmplă un miracol. Fetița era singură. Nimeni nu mai era pe hol. S-a dus acasă și o găsi doar pe bunica în balansoar.

- Bunico, dar, unde este toata lumea?
- Pai, nu stiu. Poate am exagerat cu magia.
- Da! Cred că am exagerat. Oare unde au dispărut toți?
- Habar nu am. Poate s-au dus la concert.
- Părinților nu le plac concertele.
- Atunci unde să fie?

Gândindu-se puțin, fata sări cu o idee:

- Stai! Poate sunt toți prin case.
- Puțin probabil. Eu cred că au dispărut de tot, spuse bunica.
- Nu pot să cred asta dar poate ai dreptate bunico.

Se lăsă seara și fetița se pregăti de culcare.

- Noapte bună scumpa mea!
- Noapte bună bunico!
- Nu o să pot să dorm singură.
- Iubito, stai liniștită. O să se întoarcă într-o zi. Vorbim mâine.
- Dar nu o să pot să adorm fără părinții mei!
- Încearcă să te gîndești că sunt aici cu tine în cameră.

Cu gândul la părinții ei fetița a adormit instantaneu.

Capitolul 4: Fetița și bunica disperată

În vis fetița văzu cum este viața fără mama și tata. Își dădu seama că trebuie să salveze lumea și mai ales pe părinți. Începu să strige:

- Mama, tata, unde sunteți! Oare când o să îi găsesc?

Venise bunica.

- Fetițo, ce faci așa târziu? Este ora unu noaptea.

Fetița începu să țipe disperată.

- Bunico, trebuie să salvez oamenii!
- Bine, dacă tu vrei... Pentru început trebuie să facem... și bunica adormi.

- Bunico, tu nu mă asculți! Off! Ce mi-aș dori să mă asculte cineva. Dacă ar exista o altă cale... Gata! Stiu! Trebuie să o trezesc pe bunica. Bunico, am gasit o soluție!

Capitolul 5: Fetița si-a dat seama

Bunica se trezi amețită.

- Ce s-a întâmplat?
- Bunico, mi-am dat seama că ei au dispărut deoarece au fost răi cu mine și așa cu răutate o să îi aducem înapoi
- Bravo! Hai, zi cum facem?
- Păi nu m-am gândit până la capăt. Stai încet. Mai este timp.

În ziua următoare, fetița auzi un plânset de bebeluș venind din camera părinților. Intrând în cameră, să vezi și să nu crezi. Pe pat era un bebeluș.

- Bunico! Mami este încă în casă!
- Cum ți-ai dat seama?
- Pentru că a născut un frate.
- Este minunat!
- Mă bucur că ai născut mamă! Sper să mă auzi dacă ești aici.
- Hai să o căutăm pe mama ta!

Fetița a căutat prin toate colțișoarele casei.

- Offf! Am căutat peste tot dar nu am gasit-o. Ce să mai facem, bunico?
- Hai să o căutăm în casa mea veche
- Ooo! Ce idee bună! Hai să mergem! Dar tu cum ai să te deplasezi bunico?
- Cred că este mai bine să rămân aici să am grija de bebeluș și de casă. Poți să te duci singură?

Capitolul 6: Căutarea

Și fetița plecă în căutarea oamenilor. Pe drum fetița și-a dat seama că oamenii sunt invizibili și de aceea nu-i poate găsi. Se întoarce acasă și îi povestește bunicii totul.

- Vom căuta prin toată lumea, trebuie să găsim măcar un om.

Și astfel au plecat cu toții în căutarea oamenilor chiar dacă bunica se deplasa mai greu. Și când se lăsa întunericul se opri într-o peșteră să înnopteze. Acolo, fetița observă niște lilieci care făceau pui. Astfel, liliecii erau din ce în ce mai mulți. Fetița se gândi că și oamenii pot face la fel ca să fie din nou mulți pe pământ.

Bunica îi spuse deodată:

- Haide! Este târziu! La culcare!

Capitolul 7: Rezolvarea

Fiind foarte obosită fetița adormi repede și visă că încă mai existau oameni pe pământ și se întreba:

- Oare cum aș putea face să apară din nou, să nu mai fie invizibili? Oare eu i-am făcut să dispară? Ce pot face să reapară? Dacă îmi aduc aminte bine, ei au dispărut când a sunat clopoțelul. Cred că trebuie să sun clopoțelul din nou!

Se trezi și strigă:

- Bunico, hai la școală! Am visat ceva ce poate fi de folos.
- Bine. Hai să încercăm, spuse bunica.

Ajunsă la școală fetița găsi poziția inițială în care se afla când au dispărut toți. Suspină și spuse în gând:

- Sper să meargă!
- Cling! Cling! Cling! Sună clopoțelul și fetița zâmbi. Au reapărut toți oamenii.
- Hi! Hi! Hi!

Sfârșit

Cocoșul pintenat

Elev: Dima Denis

Clasa Pregătitoare

Școala Gimnazială Teslui, Dolj

Profesor coordonator: Mirea Daniela-Constanța

Cocoșel frumos, rotat,
Și la pene colorat,
Țanțos, mândru și zelos,
Curajos și-orgolios!
Mult stăpânul își iubea
Credincios lui îi era!
Un cocoș ca el aș vrea,
Pintenat și rotofei,
Ceas deșteptător!
Și prieten devotat,
Pe vecie el să-mi fie!

Cenușăreasa

Elevă: Voicu Erika

Clasa Pregătitoare

Școala Gimnazială Teslui, Dolj

Profesor coordonator: Mirea Daniela-Constanța

Fată bună și miloasă
Blondă și frumoasă,
Suflet pur, nevinovat,
Trăsături plăcute sunt
Ale scumpei Cenușărese.
Mama și surorile

Mult o pedepseau.
Ea era umilă
Și nu riposta
Însă tatăl o iubea.
Ea la bal nu avea voie,
Dar mult își dorea
Să danseze, să valseze
A venit și șansa sa
Visul s-a îndeplinit!
Prințul mult a îndrăgit-o
Doar cu ea, el a dansat
Veselă acum ea este
Totul s-ancheiat cu bine
Prințesă ea este!

b. Clasa I

Cavalerul în armură

Elev: Mămuleanu Nicolas

Clasa I

Școala Gimnazială Teslui, Dolj

Profesor coordonator: Mirea Daniela-Constanța

Sunt bărbat adevărat,
Cavaler întruchipat,
Mă prezint c-un gest domnesc
Adrian eu mă numesc!

Din povești eu sunt venit,
Făt-Frumos și sunt vestit.
Pe domnițe eu le-ajut,
Și mâna eu le sărut.

De rău lumea o păzesc,
Răul vreau să îl stârpesc.
Că-n a noastră lume vreau
Binele ca să domească.

Pe-un cal alb încălecai
Și la voi mă prezentai,
Ziua bună la voi frați
Să trăiți îndestulați!

Copilăria este minunată

Elev: Țenea Răzvan

Clasa I

Școala Gimnazială Teslui, Dolj

Profesor coordonator: Mirea Daniela-Constanța

A fi copil pentru mine este cel mai minunat lucru. Copilăria este de vis, ea nu se întoarce.... După părerea mea, ar trebui trăită la maxim.

Eu, una încerc să profit de copilărie, de faptul că, încă sunt copil. Îmi place să mă joc cu fratele meu mai mic, Andrei și cu prietenul meu cel mai bun, Nicolas. Ne plimbăm cu bicicletele în zilele cu soare, ne facem vizite unul altuia și facem lucruri din cele mai trăznite, interesante și ieșite din comun.

Îmi place mult și la școală. Eu sunt elev în clasa I, așa că trebuie să învăț să scriu și să citesc, lucrul cel mai de preț pentru o persoană. Când o să fiu mare, vreau să devin doctor, așa că trebuie să îmi clădesc un viitor încă de pe acum, în ceea ce privește învățatul.

De asemenea, îmi place să o ajut pe mama la diverse treburi ale gospodăriei.

Fiind copil mi se permit foarte multe, pot să fac aproape orice. Încerc să explorez totul, să știu a face multe lucruri atunci când voi fi mare, să mă pot descurca în momente dificile ale vieții.

Dar, să ne întoarcem la copilărie și la bucuriile ei. Ei...ce dar minunat! Profitați de ea dragi copii, nu stați în fata computerului și a televizorului. Are multe lucruri frumoase! Ești în centrul atenției, ești iubit și ocrotit. Nu-i așa că este minunat?

Copilăria este un dar, copiii profitați din plin de ea, altfel nu o să aveți amintiri plăcute atunci când veți crește. Eu cu siguranță voi avea multe amintiri plăcute!

Copilărie ești minunată, de vis, ești cea mai bună prietenă!

Primăvară, primăvară

Elevă: Potintei Anastasia

Clasa I

Școala Gimnazială Câmpeni, Jud. Alba

Profesor coordonator: Marc Aurica

Primăvară, primăvară,
Te rog, întoarce-te-n țară!
Iarna grea ca să dispară,
Să avem iar soare-afară.

Când natura este vie,
Pentru noi e bucurie!
Primăvară, primăvară,
Bine-ai venit la noi iară!

Primăvară, primăvară,
După tine vine vară
Și apoi bogata toamnă,
Iar apoi vine iar iarnă.

Dragă vară

Elevă: Morar Simona

Clasa I

Școala Gimnazială Câmpeni, Jud. Alba

Profesor coordonator: Marc Aurica

Dragă vară, mândră vară,
Ne aduci vacanța iar,
Vacanța mult așteptată
Și de cei mici lăudată.

Să vii la noi, te-așteptăm
Cu cireșe, te rugăm!
Cu soare, dar și răcoare,
Să dăm o fugă la mare.

În nisip să ne jucăm,
În apă să ne-mbăiem,
La soare să ne bronzăm,
Vacanță bună s- avem.

A fi copil

Elev: Stan Vlad

Clasa I

Școala Gimnazială Câmpeni, Jud. Alba

Profesor coordonator: Marc Aurica

Să fii copil
E-un lucru minunat!
N-ai nicio grijă
Și ești tare alintat.

Să fii copil
E mare fericire!

Te înconjoară toți
Cu-o mare de iubire.

Părinții și bunicii
Te răsfată, mereu
Și-ți aduc bucurie-n
Sufletul tău, mic,
De copil.

Ce e copilăria?

Elevă: Petricele Irina
Clasa I
Școala Gimnazială Câmpeni, Jud. Alba
Profesor coordonator: Marc Aurica

E vremea când ne jucăm,
Când creștem și învățăm,
Când mai mari am vrea să fim
Și pe toate să le știm.

Când părinții ne veghează,
Drumu-n viață ni-l ghidează,
Ca să creștem bravi și tari,
Atunci când noi vom fi mari.

Învățăm, zburdăm pe-afară,
De cu zori și până-n seară,
Iar acest timp cum se știe,
Se cheamă- „COPILĂRIE”.

Prietenii mei

Elevă: Gligor Amelia
Clasa I
Școala Gimnazială Câmpeni, Jud. Alba
Profesor coordonator: Marc Aurica

Sunt copil prietenos,
Am amici mulți și frumoși.
Ne jucăm, ne respectăm

Și la greu ne ajutăm.

N-ntâlnim și ne distrăm,
De multe ne amuzăm
Și la școală și acasă,
Ne facem viața frumoasă.

Ne vedem, ne distrăm,
Verzi și uscate discutăm,
Cu lucruri minunate,
Timpul ni-l ocupăm.

c. Clasa a II-a

Fata cu păr azuriu

Elevă: Alexe Daria

Clasa a II-a

Școala Gimnazială Teslui, Dolj

Profesor coordonator: Mirea Daniela-Constanța

Sunt micuță și slăbuță
Părul azuriu îl am,
Ochi albaștri, minunați,
I-a citiți și mai aflați!

Vocea mi-e puternică
Mâinile finuțe!
Pistrui pe față eu am,
Tenul alb ca de prințesă.

Mare gospodină sunt,
Pa mama eu o ajut,
Mâncări bune ca să gătească
Și pâine să plămădească.

Asta's eu!
Și-s mândră tare,
N-am în lume asemănare!
Și aștept ca să cresc mare.

Pisicile și licuriciul

Elevă: Enache Amalia

Clasa a II-a

Școala Gimnazială nr. 38 „Dimitrie Cantemir” Constanța

Profesor coordonator: Nechifor Mirela Mădălina

Cinci pisici și-un licurici
S-au ferit de un arici.

Ariciul mergea ușor,
Pe cărare încetișor.

Pisicile s-au speriat
De ariciul înțepat.

Licuriciul strălucitor
Luminează orbitor.

Pisicile-au îndrăznit,
Pe arici l-au fugărit.

Și ariciul supărat,
În pădure a plecat.

Cinci pisici și un licurici
Sunt acum mai fericiți.



Habarnam și automobilul cu apă gazoasă

Elev: Iliescu Vlad-Andrei

Clasa a II-a

Școala Gimnazială nr. 38 „Dimitrie Cantemir” Constanța

Profesor coordonator: Nechifor Mirela Mădălina

Habarnam plecă la plimbare prin orașul Florilor. El văzuse la atelierul lui Șurubel și Piuliță un automobil cu apă gazoasă, nou. Habarnam îl întrebă pe Piuliță:

- Bună, Piuliță! Ce automobil cu apă gazoasă frumos! Pot să-l încerc și eu?

- Habarnam, nu ai voie, zise Piuliță.

Habarnam avea planuri, voia să ia automobilul cu apă gazoasă. Noaptea, Habarnam a intrat în atelier. A pus mâna pe volan, a urcat în automobil, l-a activat „,Vruuum, vruuum!’’. Automobilul a țâșnit ca din pușcă și pe laterale se vedeau jeturi cu apă gazoasă. Automobilul găurise poarta și a făcut o crăpătură. Habarnam era în pericol. Pe geamuri se vedea o lumină

care trăgea cu apă gazoasă. Prichindeii se uitau pe geam. Limonadă s-a dus și el afară ca să soarbă apă gazoasă. Toată lumea era afară, pe urmele lui Habarnam.

Deodată, Habarnam a sărit pe o rampă de lemn.

A ajuns în casa lui. Automobilului i s-a spart recipientul cu apă gazoasă.

- Uite-l pe hoț în apă gazoasă, zise Piuliță. Cu automobilul cu apă gazoasă nu te pui!



Sosirea primăverii

Elev: Caterinici Cristian

Clasa a II-a

Școala Gimnazială nr. 38 „Dimitrie Cantemir” Constanța

Profesor coordonator: Nechifor Mirela Mădălina

De sub zăpada răcoroasă au ieșit primii ghiocei. Razele soarelui au început să topească zăpada. Primăvara, o zână a florilor, a început să-și intre în drepturi. Florile au început să prindă viață, pomii să înmugurească..

Soarele și zumzetul albinelor erau bucuria florilor. Păsările ciripesc anunțând sosirea zânei Primăvara.

Copiii bucuroși au început să umple parcurile jucându-se cu drag.



Imaginația ne dă superputeri

Elev: Isărescu Ștefan

Clasa a II-a

Scoala Gimnaziala Sanatoriala Structura
Colegiul „Ion Kalinderu” Busteni, Prahova

Profesor coordonator: Lavric Mariana

Mă bucur că am ajuns din nou la munte. Aici vin de câteva ori pe an la tratament. Sunt foarte fericit că mă întâlnesc din nou cu unii dintre prietenii pe care mi i-am făcut aici. Ei sunt copii ca și mine, dar unii sunt mai mari, iar alții sunt mai mici. Ieri a fost vreme foarte frumoasă și cu toții am fi vrut să mergem pe munte. Din pacate, nu poți merge pe munte cu un căruț cu roțile.

Mama mi-a promis că atunci când voi fi mare, o să fiu deja vindecat și o să mă pot urca pe munte. Am văzut pe calculator niște oameni care se bagă într-un costum cu care pot zbura pe deasupra munților. Eu îmi imaginez cum ar fi să am un asemenea costum. Vă dați seama ce superputere aș avea? Aș putea vedea munții de sus, iar mama mea ar fi cea mai fericită. Cred că ar arăta ca în pictura pe care am făcut-o azi.



d. Clasa a III-a

Micuțul Ghiocel

Elevă: Boldea Alesia Delia

Clasa a III-a

Scoala Gimnaziala nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Goie Mirela

Primăvara călduroasă a sosit.

Albinele harnice roiesc prin stupi, micile omizi se transformă în minunații fluturi, doar un micuț ghiocel stă singur, plângând :

- Eu nu am niciun prieten!

O albină apare și zice :

- Tu ești prea firav, nimeni nu te iubește!

Zâna Primăvară auzind acestea a decis să-l cheme pe mărețul soare. Împreună au făcut, ca prin magie, să apară o minunată mantie de ghiocel.

Micuța floare s-a bucurat nespus de mult. Se simțea ocrotită de florile imaculate.

Mult așteptata primăvară

Elev: Camboianu Andrei

Clasa a III-a

Scoala Gimnaziala nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Goie Mirela

În sfârșit, a sosit mult așteptata primăvară! Alături de ea, natura și-a dat jos mantia albă, purtată o iarnă întreagă și s-a trezit la viață.

Soarele puțin palid își strecoară razele printre crengile copacilor adormiți.

Iarba cea verde începe să încolțească.

Păsările migratoare se întorc liniștite din țările calde, știind că aici, în țara lor neschimbată vor găsi un loc unde își vor face cuibul.

Ciocârlia cântă cu glasul ei dulce, cântece măiestre care încântă toată natura.

În văzduh se simte parfumul florilor multicolore.

Primăvara este un anotimp plin de bucurie și speranță.

Primăvara

Elevă: Farcaș Iarina

Clasa a III-a

Scoala Gimnaziala nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Goie Mirela

Copacii au înflorit,
Soarele a răsărit.
Sus pe cerul albastrui
Se joacă un nor zglobiu.

Păsările au sosit,
Albinuțele-au ieșit.
Polen dulce să adune
Pentru zile dulci și bune.

Ghiocelul cel frumos
Este foarte arătos,
Din zăpadă a ieșit
Primăvara a sosit!

Zâna Primăvară este
Frumoasă ca o poveste,
Cu bagheta ei vrăjește
Tot ce-n jur ea nimerește.

O întâmpină copii,
Cu alese poezii.
O iubesc pe Primăvară
Că ei pot ieși afară!

Bine ai venit, primăvară!

Elev: Mihăilă Adrian

Clasa a III-a

Scoala Gimnaziala nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Goie Mirela

Într-o lume în care anotimpurile se perindă aducând cu ele schimbări și transformări, primăvara este simbolul renașterii și al vieții. Acest anotimp aduce, cu sine, o explozie de culoare și energie, trezind natura și sufletele noastre la un nou început.

Primăvara își anunță sosirea printr-un spectacol de culori și arome, care începe în momentul în care primii ghioceli și viorele își fac apariția prin zăpada care se topește. În parcuri

și grădini, copacii își îmbracă ramurile cu un val de flori delicate și parfumate precum magnolii, pruni și cireși, aducând bucurie și lumină în inimile tuturor.

Pe măsură ce soarele câștigă putere, iar zilele devin mai lungi, natura capătă o vigoare și o vitalitate debordantă. Păsările își reiau cântecele melodioase, iar insectele bâzâie vesele în căutarea primelor flori parfumate. Iarba devine mai verde și mai bogată, oferind un covor moale și prietenos pe care să ne întindem și să ne bucurăm de căldura razelor de soare.

După lungi luni de iarnă, în care frigul și întunericul ne-au ținut în case, suntem gata să ieșim și să explorăm lumea înnoită.

Bine ai venit, primăvară!

Splendida primăvară

Elevă: Paraschiv Maria

Clasa a III-a

Scoala Gimnaziala nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Goie Mirela

E aici!!!

Cine? Cine?

Superba primăvară! A venit cu flori multicolore și parfumate, cu vietăți harnice sau leneșe.

Ghemotocul de aur, stăpânul văzduhului, împrăștează raze blânde.

Copacii înmuguresc încet-încet. Este minunat!

Într-un luminiș, o lea se certa cu un delicat ghiocel:

- De ce nu vrei să lași pe altcineva să fie vestitorul primăverii? Tu ești atât de bătrân!

- Primesc acest dar anual, la sfârșitul iernii și ... mă bucur zi și noapte! Nu voi renunța niciodată!

Primăvară, te iubesc!

Elevă: Pinescu Antonia

Clasa a III-a

Scoala Gimnaziala nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Goie Mirela

Într-un sfârșit, dulcea și așteptata primăvară a reușit să ajungă și pe la noi. Totul a prins viață. Pământul umed și negru nu mai este acoperit de troiene de nea.

Glasul subțire al păsărelor se aude prin tot văzduhul, aceasta însemnând că au sosit și ele odată cu primăvara.

Ghiocelii plâpânzi și mici ies încet de sub zăpadă vestind și ei că a sosit cel mai plăcut și mai așteptat anotimp. Florile elegante și multicolore acoperă întreg pământul.

Albinuțele agitate adună nectarul florilor pentru a prepara dulcea lor miere.

Copacii înfloriți se înalță ca niște împărați care parcă s-au trezit din somnul lor de peste iarnă. Pe crenguțele pomilor își fac cuiburi rândunelele voioase, iar mielușeii se joacă cu copiii fericiți pe câmpul verde.

Soarele, în sfârșit, își arată razele aurii pe care le-a ascuns mult timp după norii înfumurați ai iernii, își revarsă căldura asupra tuturor și dă o lumină puternică.

Zilele blânde și mult-așteptate, cresc, iar nopțile scad și totul ne bucură nespus. Din casă se aud tractoarele oamenilor grăbiți să meargă să are pământul, care de-abia s-a trezit din somnul lui lung.

Pe la ferestrele caselor se văd gospodinele harnice, care fac curățenie de zor pentru a întâmpina primăvara așa cum se cuvine, după o lungă și geroasă iarnă.

Primăvara este cel mai plăcut și cel mai înduioșător anotimp. Este anotimpul cu cea mai multă animație, și de aceea, îl iubesc!

Prietenii ursuleți

Elev: Petre Cristian

Clasa a III-a

Scoala Gimnaziala Sanatoriala Structura
Colegiul „Ion Kalinderu” Busteni, Prahova

Profesor coordonator: Lavric Mariana

Mă bucur că am ajuns din nou la munte. Aici vin de câteva ori pe an la tratament. Sunt foarte fericit că mă întâlnesc din nou cu unii dintre prietenii pe care mi i-am făcut aici. Ei sunt copii ca și mine, dar unii sunt mai mari, iar alții sunt mai mici. Ieri a fost vreme foarte frumoasă și cu toții am fi vrut să mergem pe munte. Din pacate, nu poți merge pe munte cu un căruț cu roțile.

Mama mi-a promis că atunci când voi fi mare, o să fiu deja vindecat și o să mă pot urca pe munte. Am văzut pe calculator niște oameni care se bagă într-un costum cu care pot zbura pe deasupra munților. Eu îmi imaginez cum ar fi să am un asemenea costum. Vă dați seama ce superputere aș avea? Aș putea vedea munții de sus, iar mama mea ar fi cea mai fericită. Cred că ar arăta ca în pictura pe care am făcut-o azi.



e. Clasa a IV-a

Primăvara

Elevă: Olteanu Sofia

Clasa a IV-a

Scoala Gimnaziala nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Șuteu Laura Cerasela

Când prima rază de soare
Zâmbește către o floare,
Atunci ea înflorește
Și la viață se trezește.

Albinele prin flori,
Trezite devreme, în zori,
Zboară bâzâind,
Iar în copaci se aud păsări ciripind.

Fluturi zboară prin văzduh,
Gândăceii ies buluc,
Se strecoară din cotloane,
Ies afara milioane.

Un pui mic de ciută
Sare, aleargă, zburdă
Printre flori, ierburi și pădăii,
Aleargă vesel pe câmpii.

Iată și o buburuză,
Care se plimbă pe o frunză.
Langă ea sunt încă două,
Roșii amândouă!

Iată, primăvara a sosit!
Totul a înverzit, s-a înveselit.
Haideți sa ne bucurăm,
Afară să ne jucăm!

Pisoiul și cățelul

Elevă: Olteanu Sofia

Clasa a IV-a

Scoala Gimnaziala nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Șuteu Laura Cerasela

Jos pe covor,
Dormind ușor,
Este un pisoi,
Ce sforăie ca... un cotoi.

Pisicel s-a strecurat
Și pe Azorel l-a enervat.
Cățelul s-a supărat
Și pe pisoi l-a alergat.

Lângă el e un cățel,
Nu-i prea măricel,
Latră ușurel,
N-ai cum să te temi de el.

Pisicel s-a apărat
Și pe nas l-a zgâriat,
Iar apoi a mieunat
Și-a plecat supărat.

Un pisoi și un cățel,
Pisicel și Azorel,
Ai mei sunt amândoi,
Nu prea se-nțeleg ei doi.

Dar eu din casă i-am văzut
Și pe loc i-am întrerupt.
Le-am vorbit despre empatie,
Le-am spus despre prietenie.

Într-o zi de soare plină,
Cum erau amândoi în grădină.
Pisicel se juca,
Azorel lătra.

De atunci ei au învățat
Cum este frumos de comportat.
Și, în plus, amândoi mi-au spus
Că vor să împartă același culcuș.

Un zbor imaginar

Elevă: Ploilă Elena

Clasa a IV-a

Scoala Gimnaziala Sanatoriala Structura
Colegiul „Ion Kalinderu” Busteni, Prahova

Profesor coordonator: Lavric Mariana

Bună, dragi prieteni! Mă numesc Elena, sunt în clasa a IV-a și vă mulțumesc pentru acest concurs pentru că pot să vă povestesc despre cel mai bun prieten al meu, Albert. El este un puișor de găină gălbior- auriu. Eu îi mai spun și Aur. Nu poate încă să zboare, deși parcă i-au crescut niște pene mai maronii pe la aripi. Albert nu-și cunoaște mama, deoarece a fost scos la clocitoarea electrică. Pentru că îmi dau seama că se simte singur, am hotărât să fiu eu mama lui. El stă cuminte într-un coteș special pentru pui, dar când i se face dor de mine sau mi se face dor de el, mama mi-l aduce să ne jucăm împreună. Poate vă întrebați de ce nu mă duc eu la el.

Ar fi cel mai ușor, dar eu nu pot să mă țin pe picioarele mele. Mă deplasez cu ajutorul unui cărucior cu roțile, dar dacă aș intra cu căruțul la pui, cred că i-aș accidenta pe toți.

Albert este foarte drăguț. Îi dau să mănânce din palma mea și câteodată îl țin pe umăr. Cel mai amuzant moment este când mai scapă câte un gainaș peste umărul meu! Mama se supără pe el, dar pe mine mă distrează foarte tare!

Nu știu dacă Albert își dorește să zboare, dar eu îmi imaginez zilnic că pot zbura și că facem amândoi multe rotocoale pe deasupra curții și chiar a localității mele, ba chiar deasupra întregii țări și a continentelor și oceanelor. Îmi doresc mult să călătoresc, dar nu pot decât cu ajutorul imaginației.

Sunt atât de recunoșcătoare că am primit acest dar al imaginației care mă ajută să nu mă plictisesc niciodată!



În căutarea comorii

Elevă: Ilinca Mihaela Elena

Clasa a IV-a

Liceul cu Program Sportiv „Petrache Trișcu” Craiova, Jud. Dolj

Profesor coordonator: Bancă Mihaela Bianca

Pe o stradă liniștită și decorată cu ronduri de flori albastre dintr-un frumos sat de munte locuia un băiat pe nume Dragoș. El era elev în clasa a IV-a. Era plin de energie, vesel și avea o imaginație bogată. Împreună cu prietenii săi cei mai buni, Irina și Flavius, el pornea în aventuri extraordinare prin care mereu descopereau lucruri noi.

Într-o zi, în timp ce se plimbau pe lângă pâraul din apropiere, au găsit o sticlă cu mesaj pe malul apei. Cu ochii plini de entuziasm și curiozitate, au desfăcut sticla și au citit mesajul scris pe o hârtie îngălbenită: "Aventurieri curajoși, dacă vreți să găsiți comoara, mergeți pe malul râului până la poienița cu flori."

Dragoș și prietenii lui s-au uitat unii la alții cu ochi mari de uimire și bucurie. Erau hotărâți să pornească într-o nouă aventură pentru a găsi comorile din mesajul din sticlă. Au

desenat o hartă a comorii conform indicațiilor descifrate din mesaj și au pornit pe urmele acesteia.

Au mers pe malul pâraului la umbra pădurii dese și răcoroase. Irina a cules câteva flori pe care le-a găsit surâzând lângă trunchiurile groase ale copacilor. În cele din urmă, au ajuns la o poieniță plină cu flori parfumate.

- Sigur aici trebuie să fie! zise Dragoș.

Copiii se uitau în jur fascinați de frumusețea florilor. La un moment dat, Irina a exclamat:

- Băieți, se mișcă ceva în tufișul acela!

Toți s-au îndreptat spre locul indicat de fată. Cu spaimă, au văzut cum un iepuraș alb a sărit dintre ramuri și a zbughit-o în pădure. Copiii s-au apropiat și au văzut o cutie veche din lemn. Era acoperită cu mușchi și frunze uscate. Cu inima bătând puternic de emoție, Dragoș a deschis cutia. În interior se aflau: monede vechi, mărgelile colorate, o emblemă de aviator și o mică statueta aurită.

Găsiseră comoara! Erau atât de fericiți. Au luat cutia și s-au întors țopăind de bucurie acasă. De abia așteptau să meargă a doua zi la școală și să le povestească și colegilor despre aventura lor. Flavius se gândea deja să scrie un articol în revista școlii despre asta. Au făcut legământ că mereu vor porni împreună în căutarea comorilor pierdute și au plecat spre casele lor unde au povestit aventura prin care trecuseră.

Pisicuța din vis

Elevă: Stoian Ana-Maria

Clasa a IV-a

Scoala Gimnaziala Sanatoriala Structura
Colegiul „Ion Kalinderu” Busteni, Prahova

Profesor coordonator: Lavric Mariana

Pisicuță, pis, pis pis,
Ești prietena din vis.
Dacă tu ai fi a mea,
Eu mereu te-aș mângâia.
Ai blănița foarte moale
Și mereu îmi ieși în cale.
Însă toată lumea știe,
Că nu ești o ființă vie.
Eu mereu te desenez,
Pentru că așa visez,
Să-ți dau viață într-o zi,
Când prietene vom fi!



Imaginația mă salvează în fiecare zi

Elev: Anghel Florin

Clasa a IV-a

Scoala Gimnaziala Sanatoriala Structura
Colegiul „Ion Kalinderu” Busteni, Prahova

Profesor coordonator: Lavric Mariana

Dragi băieți și dragi fete,
Nu vă luați după fițe,
Regulile respectați,
Să nu fiți accidentați!
Eu am traversat greșit
Și-o mașină m-a lovit.
Acum stau la sanatoriu,
Să-mi revin, obligatoriu.
Merg în cârje, tot mă doare,
Nu pot să stau în picioare.
După patru operații,
Încă sunt în reparații.
De când asta am pățit,
În fiecare zi m-am gândit
Ce să fac eu diferit.
Dacă nu vrei să greșești
Și ca mine să pățești,
Tu îți poți imagina
Ce s-ar putea întâmpla
Dacă faci așa sau așa.
Inchizi ochii și gândești,
Dacă-i bine sau greșești.
Imaginația ne poate salva
Și nu ne vom mai accidenta!



Pisica mea, Miți

Elev: Bângă Darius Gabriel

Clasa a IV-a

Școala Gimnazială nr. 1 Târgușor, Jud. Constanța

Profesor coordonator: Panainte Oana Raluca

Pisicuța noastră hoată,
A făcut o boroboată!
În căsuță a intrat,
Și vaza a dărâmat.

Mama rău s-a supărat
Și pe Miți l-a certat,
Că i-a spart vaza frumoasă
Apoi l-a gonit din casă.

Azi, pisica mea e tristă
Stă cu nasul în batistă
Nu găsește nicio scuză
La ce mama o acuză.

-Mamă dragă, îi spun eu!
Nu greșește tot mereu
Acum iart-o și o spală
Că mâine o duc la școală.

Să învețe-așa ca mine
Să se poarte-n lume bine,
Dar ea știe să vorbească
Numai limba pisicească.

Spune-mi unde să găsesc
Abecedar pisicesc?
Vreau să fie educată
Pisicuța mea tărcată.

Tatăl meu

Elevă: Lucaci Maria

Clasa a IV-a

Școala Gimnazială nr. 1 Târgușor, Jud. Constanța

Profesor coordonator: Panainte Oana Raluca

Tatăl meu, dac-aș fi mare
Și dacă aș putea
Ți-aș oferi o stea
Și o rază de soare.

Tatăl meu cel iubitor
De tine-mi este cel mai dor.
Și te iubesc nespus de mult
De la cer pân-la pământ.

Tatăl meu cu chip frumos
Tu ești cel mai norocos,
C-ai o fată așa ca mine
Și la greu, dar și la bine.

Tatăl meu, eu îmi doresc
Sănătos să te găsesc.
Și să-mi spui mereu în șoaptă
Că ești cel mai mândru tată!

Nuntă în satul meu

Elevă: Borcăiaș Iulia

Clasa a IV-a

Școala Gimnazială „Regina Maria” Vintileasca, Jud. Vrancea

Profesor coordonator: Niță Onuța

A fost o nuntă-n sat la noi
Și a ținut trei zile,
Cu mirii noștri cei frumoși:
Lenuța și Vasile.
Am fost de sâmbătă la brad
Și am făcut flori de hârtie,
A doua zi de dimineață
Am lăsat mirele fără mustață.
Am fost apoi, după cum spun,

De-acasă să-l luăm pe nun.
Cu mare alai și lume aleasă,
S-a-ntins o horă pân la poartă.
Am fost apoi după mireasă
Și -am chiuیت cu lăutaru
În vale ne așteptau cu drag
Preotul și primarul.
Un DA sincer mirii au rostit,
Credință ei și-au juruit,
Glumind părintele le-a dat
În vin pișcotul înmuiat...
A fost tot satul la ospăț,
Și pân-a doua zi la ciorbă,
Cu toții au dorit să joace,
Mireasa au dezlegat-o-n grabă,
Și soacra au plimbat-o-n roabă.
A fost o nuntă ca-n povești,
A fost o nuntă-n sat, la cort,
Aveau sarmale-n loc de tort!

Primăvara

Elevă: Stoian Mihaela

Clasa a IV-a

Școala Gimnazială „Regina Maria” Vintileasca, Jud. Vrancea

Profesor coordonator: Niță Onuța

Neaua, iată s-a topit,
Pomii au înmugurit.
Fluturașii au venit,
Și pe totți ne-au fericit.

Mulți copii ne adunăm,
Și pe-afară ne jucăm.
Toți zburdăm de bucurie
Că primăvara va să vie.

Lalele ,zambile, cu toate-nfloresc,
Copiii,mamelor lor le dăruiesc,
E luna iubirii și toți se iubesc.
Natura ne cântă un imn sărbătoresc.

Mamă, te iubesc!

Elevă: Coman Valentina

Clasa a IV-a

Școala Gimnazială „Regina Maria” Vintileasca, Jud. Vrancea

Profesor coordonator: Niță Onuța

Mama mea e ca o floare
Strălucește ca un soare
Ești dulcea mea alinare
Te iubesc nespus de tare!

Mamă, mămicuța mea,
Îmi dau toată viața mea,
Pentru sănătatea ta.
Te iubesc, măicuța mea!

Mama mea e fericită,
O iubesc atât de tare!
Ale tale vorbe dulci
Numai eu știu să le-ascult.

Mama mea e mândră tare,
Toată ziua îi zâmbesc.
E ca o rază de soare,
E marea mea alinare!

Bun venit, primăvară!

Elevă: Tănase Octavia

Clasa a IV-a

Școala Gimnazială „Regina Maria” Vintileasca, Jud. Vrancea

Profesor coordonator: Niță Onuța

O rază de soare îmi bate în fereastră și îmi șoptește ușor: „-Trezește-te! E timpul să te pregătești de școală!”

Deschid cu greu ochii, lumina soarelui îmi mângâie cu blândețe obrazul. Aș dormi, dar trebuie să plec la școală. Mă ridic înainte ca mama să deschidă ușa pentru a mă trezi. Este uimită că sunt deja în picioare și mă întreabă ce e cu mine. Eu îi spun că soarele este de vină. Și -a trimis solii să îmi bată în fereastră și să mă trezească. Mama zâmbeste în timp ce privește cum razele soarelui de dimineață pătrunseseră în camera mea.

Ca să ajung la școală mai repede, străbat câmpul din capătul uliței noastre. Nu îmi este frig. Soarele deja emană căldură. E plăcut. În fața mea observ un ghemotoc verde, care

înconjura cu grijă ceva alb. Era un ghiocel care abia reușea să își scoată capul dintre frunzele sale lungi, care îl înconjurau. Un altul, mai pitic, aproape că nu se zărea, lângă el. Ce frumos și gingaș este! Mai departe, la câțiva metri în față, alți ghioceli ieșiseră la lumina și căldura soarelui. Câmpul prinsese viață. Verdele ierbii era pătat de albul ghiocelilor, de violetul brândușelor și de galbenul floricelelor care apar pe câmp pentru a vesti sosirea primăverii.

Natura parcă avea alt glas azi, mai vesel, mai blând. Eu mă simțeam plină de energie și am hotărât că ar trebui să dau de veste și doamnei învățătoare că a sosit primăvara minunată. Am cules un buchet de ghioceli și brândușe și am pornit veselă spre școală.

Doamna ne aștepta în clasă, zâmbind. I-am dăruit buchetul spunându-i: „A sosit primăvara!”

Povestea unei regiuni istorice - Dobrogea

Eleve: Mihai Eva Maria, Ungureanu Rebeca Ioana, Dragomir Maia Ștefania

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

Dobrogea își trage numele de la conducătorul local Dobrotici, care a domnit la mijlocul anilor 1300, între 1347 și 1386.

Dobrogea are o populație de 971.643 locuitori după un recensământ din 2002.

Orașele principale sunt: Constanța, Tulcea, Medgidia și Mangalia, la care se adauga numeroase stațiuni turistice, precum 2 Mai sau Vama Veche.

Ziua Dobrogei are loc pe 14 noiembrie. Este sărbătorită de localnici și are ca semnificație ziua în care Dobrogea a fost dată României (14 noiembrie 1878). Dobrogea este prima regiune a României care are o sărbătoare oficială.

Ziua Dobrogei a fost adoptată de senat prin proiectul de lege privind instiuierea Zilei Dobrogei pe data de 19 noiembrie 2013. Pe data de 9 septembrie 2015 documentul a fost votat de plenul Camerei Deputatilor.



Sărbătorirea anuală a Zilei Dobrogei poate fi marcată de autoritățile centrale și locale, de instituțiile publice de cultură din țară și din străinătate, prin organizarea unor programe și manifestări cu caracter cultural-științific, potrivit prevederilor legii. În plus, autoritățile

administrației publice centrale și locale pot sprijini, atât material, cât și logistic, evenimentele organizate cu acest prilej, iar Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune pot include în program emisiuni culturale pe această temă, dar și transmisiuni de la manifestările dedicate acestei zile.



Călătorind prin Dobrogea – Jurnal de explorare în Școala altfel

Elevii clasei a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

Dobrogea este un habitat istoric și geographic dintre Dunăre și Marea Neagră, care face parte din teritoriul României, Bulgariei și Ucrainei. Regiunea a fost cunoscută în antichitate sub numele de Scitia Mică, care nu desemna o provincie, ținutul făcând parte din provincia Moesia inferior iar mai apoi, în Evul Mediu, din thema bizantină Paristrion. Astăzi, din punct de vedere administrativ cuprinde în România județele Tulcea și Constanța, iar în Bulgaria – regiunile Dobrici și Silistra.

Principalele orașe sunt: în nord -Constanța, Tulcea, Medgidia și Mangalia, la care se adaugă stațiunile balneo-climaterice și de vacanță de pe litoralul românesc: Mamaia, Eforie, Costinești și stațiunile din zona Comorova a Mangaliei. Dobrogea cuprinde în partea de nord-est Delta Dunării, habitat aflat pe lista patrimoniului mondial UNESCO.

În sud, în Bulgaria, principalele orașe sunt: Dobrici, Silistra, Turtucaia și Cavarna, iar siturile turistice sunt stațiunile Albena, Balcic, Sabla, precum și cetatea medievală de pe capul Caliacra.



Dobrogea a fost un teritoriu locuit din cele mai vechi timpuri. Cercetările arheologice au evidențiat existența obiectelor din neolitic din cultura Gumelnița și dezvoltarea în neolitic a culturii Hamangia.

În Săptămâna Școala Altfel am fost în excursie cu colegii și am vizitat următoarele zone din Dobrogea:

- **Cetatea Argamum și Capul Doloșman** din județul Tulcea, unde am avut parte de o lecție de istorie și arheologie. Prima așezare de pe teritoriul României a stat la baza legendei argonauților, care ar fi poposit în aceste locuri după ce au furat lână de aur.
- **Zona Capului Doloșman**, granița dintre Dobrogea continentală și apele lacului Razim, ne-a oferit un peisaj uimitor, cu o biodiversitate bogată, de o frumusețe aparte.

- În satul Vișina, comuna Jurilovca, **Gospodăria Tradițională „Suvenir din Dobrogea”**, cu frumusețea ei de odinioară, ne-a provocat să descoperim cum se trăiește într-o gospodărie dobrogeană veche. Casa cu multiple odăi tradiționale (grecească, bulgărească, turcească, lipovenească etc) ne-a oferit o frumoasă poveste despre o altă lume și despre „a fost odata ... ”
- La **Katiusa Design**, în Jurilovca, am vizitat atelierul meșteșugăresc și am observat obiecte tradiționale lipovenești.
- Dobrogea continentală ne-a oferit un traseu plin de culori, peisaje spectaculoase și forme de relief unice, **Cheile Dobrogei**.



Jocul

Elevă: Rahmani Sarah Anastasia

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

Este iarnă. Focul trosnește în șemineu. Panglici roșietice ca niște limbi lacome suie spre horn.

Andrei se joacă pe covorașul moale din fața șemineului. Deodată, un sunet slab, parcă o voce pițigăiată, se aude venind dintre jucării. Andrei, speriat, se uită în jur. Nu era nimeni în camera de zi. El continuă să se joace cu trenulețul său din lemn. După un minut, aceeași voce se aude, dar mai tare, venind dinspre dinozaurul verde al lui Andrei. Andrei se uită îngrozit la el. Îl privește cu atenție și cu spaimă. Nu se poate mișca de frică. Dintr-o dată, piciorul stâng și durduliul al dinozaurului se ridică în sus încet. Andrei începe să urle ca din gură de șarpe. Mama, auzindu-l, vine într-o grabă în camera de zi și-l întreabă:

- Doamne, ce s-a întâmplat? Ești bine, puiul mamei? Ai pățit ceva?

Andrei își întoarce capul în stânga și în dreapta. El e prea speriat ca să spună „nu”.

- Atunci, dacă ai nevoie de ceva, mă găsești în bucătărie, spune mama și pleacă.

Andrei avea în continuare ochii ațintiți pe micul dinozaur de jucărie. Apoi, jucăria întreabă:

- Mama a plecat din camera de zi?

- Poftim, a întrebat băiatul, deoarece nu auzise clar ce a spus jucăria.

- Te-am întrebat dacă mamă a plecat din camera de zi.

- Da, acum e în bucătărie.

- Ce bine! Iartă-mă că nu m-am prezentat prea bine. Eu sunt Nino.

- Știu cine ești, răspunde băiatul.

- Atunci, dacă știi cine sunt, presupun că știi și câți ani am, așa-i?

Andrei nu avea un răspuns.

- Hmm ... mă gândeam eu. Tu m-ai cumpărat acum patru ani, dar mă îndoiesc că m-ai ții minte.

- Ce vrei de la mine? Îl întreabă Andrei cu spaimă în glas.

- A, eu nu vreau nimic ... material. Aș dori doar să ai mai multă grijă de mine și celelalte jucării.

- Cum adică? Eu mă joc în fiecare zi cu voi!

- Da, dar cu multă neglijență.

Dinozaurul are dreptate. Colții lui erau deja ruși, iar vopseaua, ștersă!

- Ai dreptate, spune Andrei. De acum înainte promit că mă voi juca cu mai multă grijă.

- Mulțumesc pentru înțelegere, zice, zâmbind, dinozaurul. Noapte bună!

- Noapte bună și ție!

De atunci, Andrei s-a jucat mai grijuliu cu jucăriile lui.

Primăvara în haină de sărbătoare

Elevă: Bardu Sara Maria

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

Primăvara a venit cu pași repezi. Iarna a plecat cu ghetete maronii în picioare pe gerul cumplit și pe zăpada pufoasă.

Soarele arunca săgeți puternice de lumină spre pământ, aducând natura la viață și strălucire pe fețele și în sufletele oamenilor. Adierea vântului blând și căldut atinge chipurile încărcate de veselie ale copiilor ieșiți la joacă în parc. Copacii au început să înmugurească pe străzi. De fiecare dată când un om vede un copac verde sau înmugurit, acesta îi dă un zâmbet mare cât Pământul.

Albinele au început să muncească și ele pentru delicioasa miere, culegând polen de pe fiecare floare pe care o gasesc. Micile viețuitoare lucrează și ele de zor. Fluturii zglobii dansează prin grădinile oamenilor gospodari. Mieii zburdă și ei pe câmpiile cu iarba abia încolțită și plină de roua dimineții. Nu putem uita de vizitatorul nostru special, ghiocelul. El apare odată cu începutul primăverii, vestind bucuria vieții.

Primăvara este un anotimp foarte primitiv. Este plin de surprize și culoare.

Primăvara de poveste

Elevă: Cioară Miruna Ioana

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

Uite ce frumoasă este,
Primăvara de poveste.
Părul auriu,
Cerule azuriu,
Rochia împodobită cu flori,
Frumusețe ce-ți dă fiori.
Copacii înfloriți,
Zâne și prinți.
Corpul suplu și fin,
Aroma ei de crin,
Acoperită toată în culoare,
Luminată de-o rază de soare.
Cum o să fie oare?
Așa fină ... așa splendoare
Primăvara ești tu oare?

Învățare

Elev: Bălan Rareș

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

Clopoțelul anunță vesel începutul orei de limba română. Profesorul intră în clasă și începe verificarea temei. Când ajunge în dreptul lui Costel este foarte dezamăgit, Costel nu își făcuse tema pentru că era prea preocupat să-și caute cheița, pe care a găsit-o, la școală, în penar. Costel era trist pentru că a luat un „I” cât el de mare la română. Când s-a întors acasă, părinții l-au întrebat ce a făcut la școală. El nu a vrut să le zică, dar stia că dacă minte va fi pedepsit. Deci le-a zis, părinții erau foarte dezamăgiți, dar erau și fericiți că nu a mințit. Ei au zis că nu e nimic.

Seara, după ce a facut temele, Costel s-a îmbrăcat în pijamale și s-a culcat. A doua zi, s-a trezit, s-a îmbrăcat, a mers în bucătărie și a mâncat micul dejun, apoi i-a zis mamei sale:

- Azi, domnul profesor îmi va da „FB” la română! exclamă băiatul fericit.
- De ce zici asta?
- Pentru că am făcut tema fără greșală. Am verificat-o de trei ori.

Mama își dădu seama că voia foarte mult să ia „FB” și i-a spus:

- Facem așa: dacă vei lua „FB” la limba română, astăzi îți vei lua înghețată.

Costel a plecat foarte fericit spre școală, abia aștepta să mănânce înghețată.

Ajunsese la școală mai devreme, mai exact cu douăzeci și cinci minute, treizeci și opt de secunde 😊 și nu știa ce să facă înainte de prima oră: să reverifice tema, să se joace sau să se pregătească pentru prima oră, ora de matematică. Costel a ales să reverifice tema, pentru că nu mâncase înghețată de patru luni.

A crezut că totul este corect, până și-a dat seama că uitase să facă un exercițiu la matematică. Noroc că a ajuns mai devreme la școală. Timpul trecu foarte repede, nu îi veni să creadă, mai avea doar cinci minute. S-a apucat să lucreze exercițiul, dar nu a reușit să îl termine, iar când i-a fost verificată tema la matematică, el a luat „B”. În pauză, dezamăgit de el, a mâncat în liniște pachetul, gândindu-se că la limba română va fi mai bine și nu voia să își dezamăgească părinții.

Când profesorul a intrat în clasă, pentru ora de limba română, a mers pe la banca fiecăruia verificând tema. Când a ajuns în dreptul lui Costel, a zâmbit. Costel era foarte fericit.

Finalul? Îl puteți ghici? 😊

Primul an școlar

Scrisoare pentru viitorii elevi din clasa pregătitoare

Elevă: Kontas Thalia

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

Voi veți învăța la școala cea mai bună!

Știu că aveți emoții în legătură cu școala, de asta vă dau acest cadou frumos, o broșură. Deci acum vă spun: pregătiți-vă ghiozdanele, umpleți-vă penarele cu creioane, carioci, stilouri, gume de șters, ascuțitoare, lipiciuri și rigle! În școala asta avem profesori buni, clase frumoase și multe alte lucruri frumoase. Nu vă fie teamă, nu vor fi prea multe teme, trebuie doar să fiți cuminiți. În ghiozdane veți avea culegeri, manuale, caiete. Dacă sunteți elevi pricepuți, veți lua calificative bune, așa cum am și eu.

Eu sunt o elevă cu rezultate bune, iubesc copiii, mai ales copiii mici, iubesc animalele și plantele, ocrotesc natura. Să vă spun cum arăt: am părul maro închis spre negru, ochii albaștri ca valurile mării, sunt înaltă și frumoasă. Mie îmi place cel mai mult să mă joc.

Fiți buni, cuminiți și ascultători!

Succes în noul an școlar!

Cu drag, Thalia Kontas!

Primăvara în haine de sărbătoare

Elevă: Mihai Eva Maria

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

Văd o zână, o împărăteasă,
O văd doar când ies din casă.
Are o rochie doar din flori,
Ce au multe culori,
Iar pe cap sunt fluturași,
Micuți și drăgălași.

Dup-o iarnă mare și grea,
A venit o zână bună,
Viața lumii îi va da,
Flori, copaci vor apărea.
Liliac și lăcrămioare,
Plopi și sălcioare.

Oriunde ea va fi,
Se vor juca copii.
Se vor juca cu animale,
Cu florile sale,
Cu albinele muzicale
Și cu cele ideale.

Cât de mult vei încerca,
Să n-o iubești nu vei putea.
Este favorita mea,
Îi ofer ei inima.
O iubesc numai pe ea,
Primăvara, draga mea.

Primăvara magică

Elevă: Ungureanu Rebeca Ioana

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

La început de primăvară, a înflorit primul ghiocel. Atunci, trebuia ca Zâna Primăverii să readucă totul la viață. Aceasta a dezghețat apele, a trezit toate viețuitoarele, iar peste tot unde călca înfloreau plantele.

Pe ea o chema Mavka, era bună la suflet, avea părul verde-turcoaz și o rochie albă cu picături de rouă. Despre ea se vorbea doar în legende, iar un om a crezut basmul, mama lui spunea că există, așa că adolescentul s-a pus pe căutat. A căutat-o în sat, în țară, în lume, dar nimic. Singurul loc unde nu a căutat a fost Pădurea întunecată. Lumea din satul unde locuia Lukas, adolescentul care credea în poveste, zise că, dacă se duce acolo nu se mai întoarce. Deși el voia să trăiască, s-a dus acolo. Prima oară era beznă, dar după vreo treizeci de metri se făcuse lumină, parcă că era raiul, albinele zumzăiau, păsările ciripeau și animalele trăiau în pace.

Mavka și-a anunțat gardianul că alarma de oameni a sunat. Apoi, acesta a chemat toți locuitorii pădurii, și i-a informat că printre ei este un om. Aceștia n-au dormit câteva nopți pentru a-l găsi pe Lukas, în timp ce el explora Pădurea întunecată. Mai târziu, adolescentul s-a ivit chiar în fața tuturor viețuitoarelor. Acestea s-au speriat, dar după aceea au observat că Lukas nu le făcea nimic. Gardianul l-a întrebat ce îl aduce în Pădurea întunecată, iar acesta a spus că vrea să o cunoască pe Zâna Primăverii. Pentru ai face pe plac lui Lukas, Mavka a făcut un pas în față. În scurt timp, aceștia au devenit prieteni.

La final, au sărbătorit prietenia dintre oameni și creaturi magice.

Un cintezo

Elevă: Dumitrescu Iarina

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

Este iarnă. Focul trosnește în șemineu. Panglici roșietice ca niște limbi lacome suie spre horn.

Andrei se joacă pe covorașul moale din fața șemineului. Deodată, o ușoară bătaie în geam se auzi. Andrei o ignoră la început. Bătaia se auzi și a doua, și a treia oară. Andrei se ridică și se duse la geam, însă nu era nimeni. Andrei se puse la pândă. La următoarea bătaie, Andrei prinse intrusul: era un cintezo mic și dolofan. Cintezoii i se făcu foame, așa că apelă la Andrei, băiețelul care îi dădea în fiecare zi de mâncare, încă de vara trecută. Iarna aceasta nu l-a mai văzut pe la cuibul lui. Andrei nu-l recunoscuse, dar îi dădu drumul cintezoiiului în casă.

- Tu cine ești?

Cintezoiiului îi era atât de frig, încât îi dârduia cioculețul și nu putea ciripi nimic.

Andrei înțelese starea cintezoiiului, dintr-un pumn de vată îi făcu un mic cuib pufos, așezându-l lângă sobă, la căldură. După o vreme, cintezoiiului i se dezgheță cioculețul. Andrei îl privi atent și parcă își aminti câte ceva despre cintezoii.

- Mă mai ții minte de vara trecută? ciripi cintezoiioul.
- Cred că da. Tu aveai cuibul în prunul de lângă poartă, nu?
- Cintezoiiul aprobă dând din cap.
- Am uitat de tine iarna aceasta, spuse cu regret băiatul.

Cintezoiiul privi în jos și spuse înțelegător:

- Nu-i nimic ... Se mai întâmplă...

Apoi sări din cuib, se sui pe Andrei și se cuibări comod în palmele lui.

Timpul trecea și cintezoiiul adormi. Andrei îi simțea mica inimioară cum bătea și simțea mici vibrații scurte și ușoare. Brusc, lui Andrei îi veni o idee. Merse în pod, aprinse lumina și începu să caute vechea colivie a papagalului său. Era o colivie mică, dar totuși, destul de mare pentru a fi căminul unui cintezoii.

Andrei îl așază pe cintezoii în colivie și lăsa ușa deschisă. Îi aduse niște boabe de ovăz și mălai.

- Ce nume ai vrea să ai? îl întrebă Andrei.
- Nu știu, poate „Cincu”, răspunse fericit cintezoiiul.
- Așa să fie!

Cintezoiiul zâmbi.

Astfel, cintezoiiul și Andrei au rămas buni prieteni pe vecie. Normal că și mama lui Andrei a aflat ce ascundea el sub pat timp de o săptămână, dar nu s-a supărat, l-a lăsat...

Jocul

Elevă: Țuțuianu Daria

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina

Partea I

Este iarnă. Focul trosnește în șemineu. Panglici roșietice ca niște limbi lacome suie spre horn.

Andrei se joacă pe covorașul moale din fața șemineului. Deodată, tot ce îl înconjoară a devenit o culoare roz spre roșu. Andrei se ridică și inspectează locul. Subit, un ursuleț de pluș apare în fața lui, cu un zâmbet simpatic cusut pe fața sa.

- Bun venit, omulețule! Acesta este târâmul Curcubeu sau Lumea Viselor. În acest loc, orice este posibil, spuse ursulețul.

Ursul deschide o ușă în spatele său, făcându-i semn lui Andrei să îl urmeze. Andrei, lent, îl urmărește pe pluș în afara ușii.

Locul unde au ajuns era fantastic. Erau cascade, ierburi, animale de toate felurile, păduri de smarald, fluvii cristaline, flori mici și mari și multe altele. Andrei păși pe iarba umedă, admirând locul. Credea că visa. Atinse iarba ușor, așezându-se.

- Știu, e ciudat, spuse plușul. Îți pot spune că nu ai mult timp de pierdut, deci, haide!
Andrei s-a ridicat, fugind prin iarba plină de rouă. Ursulețul de cățără pe umărul său, iar apoi au umblat prin tot câmpul de flori împreună.

Se înnoptă. Cerul se stinse într-un portocaliu frumos.

- Aici ni se termină aventura, prietene. Ne vom întâlni altă dată.

Ursulețul îi dăruie lui Andrei un colier cu cristale, împodobit frumos, de aur.

- Dar ... nu vreau să plec fără tine!

- Știu, băiete! Trebuie să pleci. Următoarea dată când mă vei vizita, te voi întâmpina cu drag.

Andrei se uita în jos. O lacrimă a căzut de pe obrazul lui în mâna plușului.

- Nu plânge, copile. Ne vom revedea în curând.

Andrei a dat din cap și a apărut din nou în fața șemineului, plângând puțin. Se urcase pe canapea și adormise liniștit. A început să viseze despre jocul cu plușul, sau mai bine zis, prietenul său. Jocul lor era un joc vechi din Lumea Viselor: patru flori albe erau împrăștiate pe o câmpie cu flori roșii. Cel care găsea primul două flori albe, câștiga.

Andrei strânse lanțul în mână, ținând pumnul lângă piept, în zona inimii. Înainte de a adormi, își puse o pătură peste el, învelindu-se complet. Îi era dor de prietenul său. Se îngrijora că nu îl va mai vedea niciodată. El credea că va crește și va uita de ursuleț. Îi era tare frică.

Următoarele zile, săptămâni, luni, Andrei își tot ruga colegii și prietenii să joace jocul ce îl jucase cu ursulețul din Lumea Viselor. Andrei nu se plictisea niciodată de acest joc. Îi părea foarte bine că prietenii lui se ofereau să se joace mereu cu el. Era fericit.

Băiețelul nu își mai văzu prietenul mulți ani, iar la ziua lui, când a împlinit 13 ani, prietenii săi i-au dăruit un pluș la fel ca ursulețul. Andrei era nespus de bucuros. Acum, doarme cu el în fiecare noapte.

Partea a II-a

În fiecare noapte, Andrei dormea cu același pluș în brațe, cu un zâmbet fraged pe față.

Era o seară târzie. Andrei era singur acasă, se uita la un film în camera sa. Deodată, el auzi o bătaie la geamul de lângă pat. Își întoarse capul rapid spre fereastră.

- E cineva acolo? spuse el confuz.

Se ridică din pat, își puse pocornul pe noptieră și se îndreptă spre geam, de unde s-a auzit sunetul. A deschis geamul ușor, s-a uitat de două, trei ori, apoi a privit în jos. Nu îi venea să creadă. Era chiar el, ursulețul din tărâm!

- U ... Ursuleț! ... Dar ... Cum? spuse Andrei.

Genele i se umezeau. Lacrimi cristaline cădeau pe bluza sa.

- Andrei ... Bună! Ți-a fost dor de mine?

Andrei luă ursulețul în brațe și îl îmbrățișă înapoi.

- Ce cauți aici? Îl întrebă Andrei, cu o voce înceată, nesigură.

- Am auzit că ai ... o dublură, râse ursulețul.

- Nu! Nu e dublură! Ești singurul, primul și ultimul.

- Ești foarte simpatic, Andrei. Îți zic de acum că nu prea am mult timp. Îți ajung două zile?

- Da! Da, îmi ajung! Promit!

Andrei își șterse lacrimile cu viteză și îl privi pe ursuleț.

- Ne vom vedea mai des acum? Întrebă Andrei, încă nesigur pe el.

- Posibil că da, dar nu știu. Liderul din tărâm nu știe că am o cale de a scăpa, deci sper să nu afle. Totuși, sunt șanse mici să afle.

- Bine ... Promiți că vii în fiecare an? Măcar de ziua mea, anul acesta, să sărbătorim împreună.

- Sigur. Promit. Câți ani faci anul acesta, băiete?

- Paisprezece ... A trecut mult de când ne-am văzut ultima oară.

- La mulți ani, scumpule!

- Mulțumesc frumos! Dar ... acum poți sta cu mine? Părinții mei sunt plecați.

- Sigur. La ce film ne uităm?

- „Fast and furious”!

- Bună alegere!

Toată noaptea, cei doi au stat și s-au uitat la film împreună. S-au distrat mult amândoi.

Andrei adormi primul.

- Noapte bună, Andrei! Șopti ursulețul, lăsând capul jos lângă el.

Jocul

Elevă: Dragomir Maia

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina



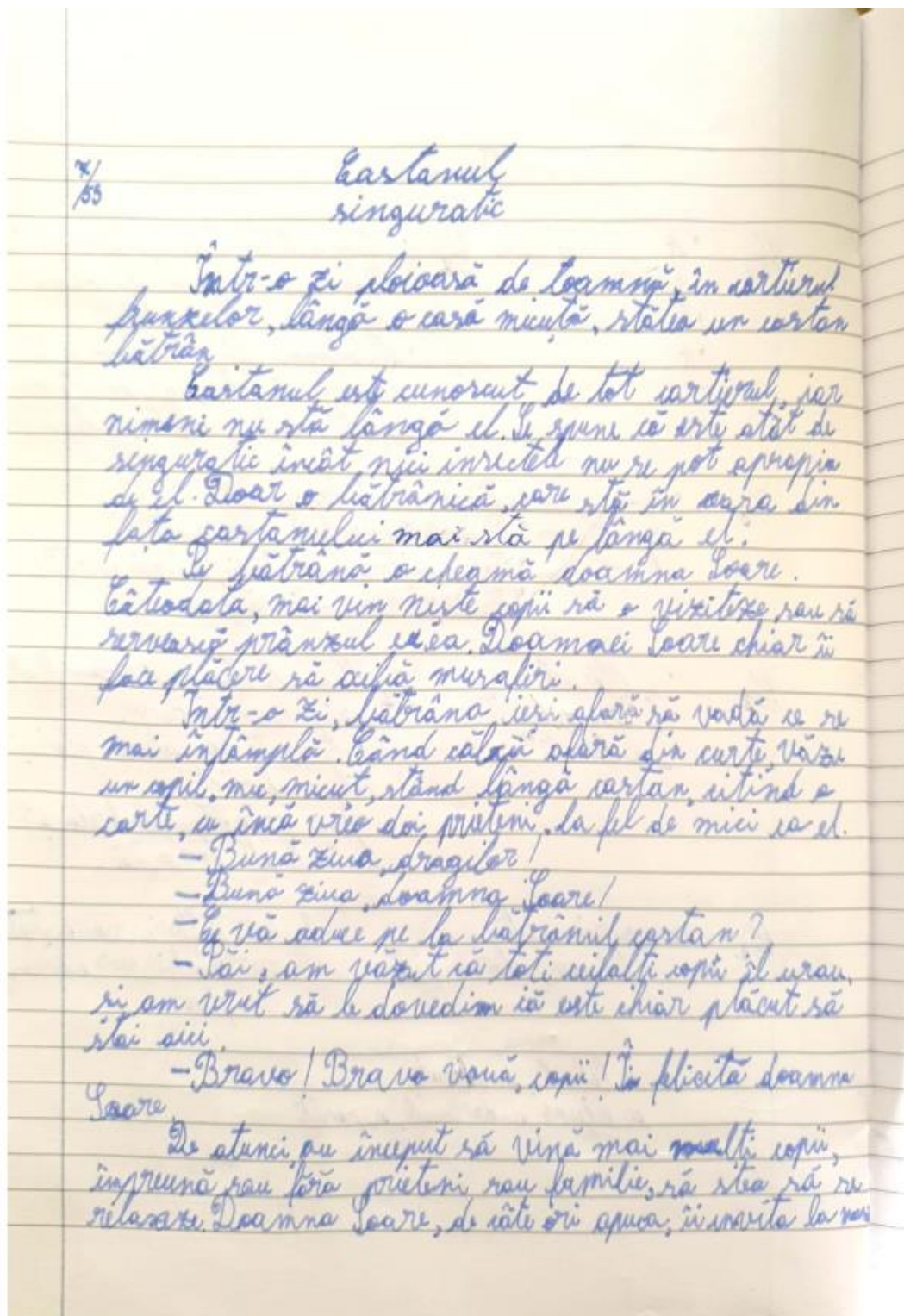
Castanul singuratic (Compunere)

Elevă: Țuțuianu Daria

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Simion Cristina



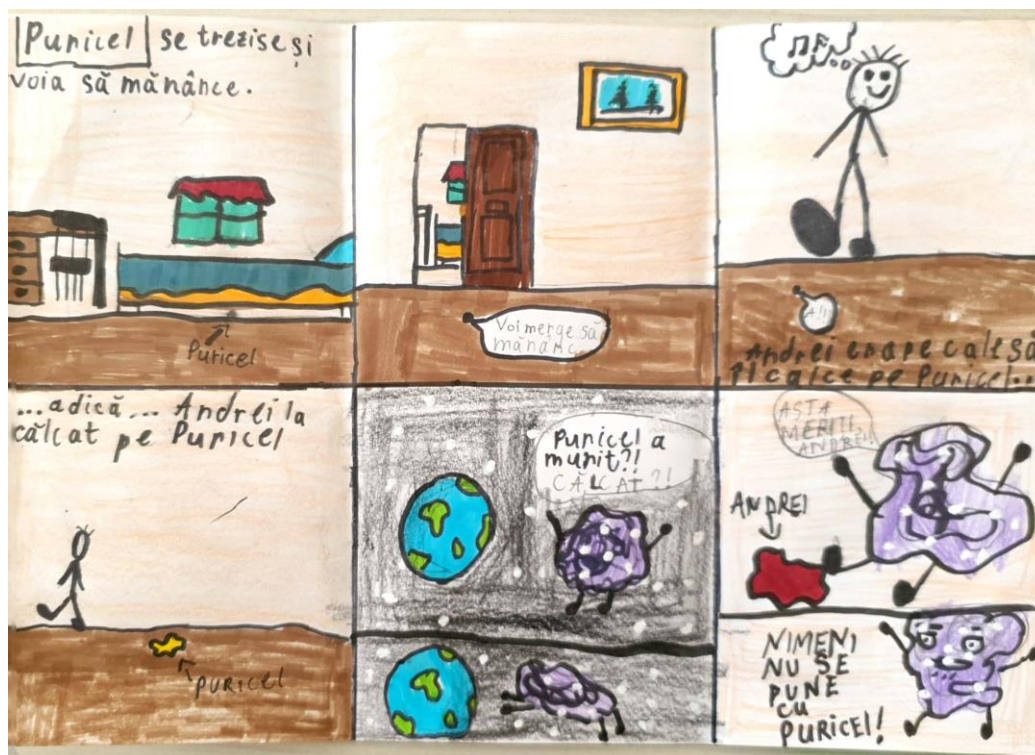
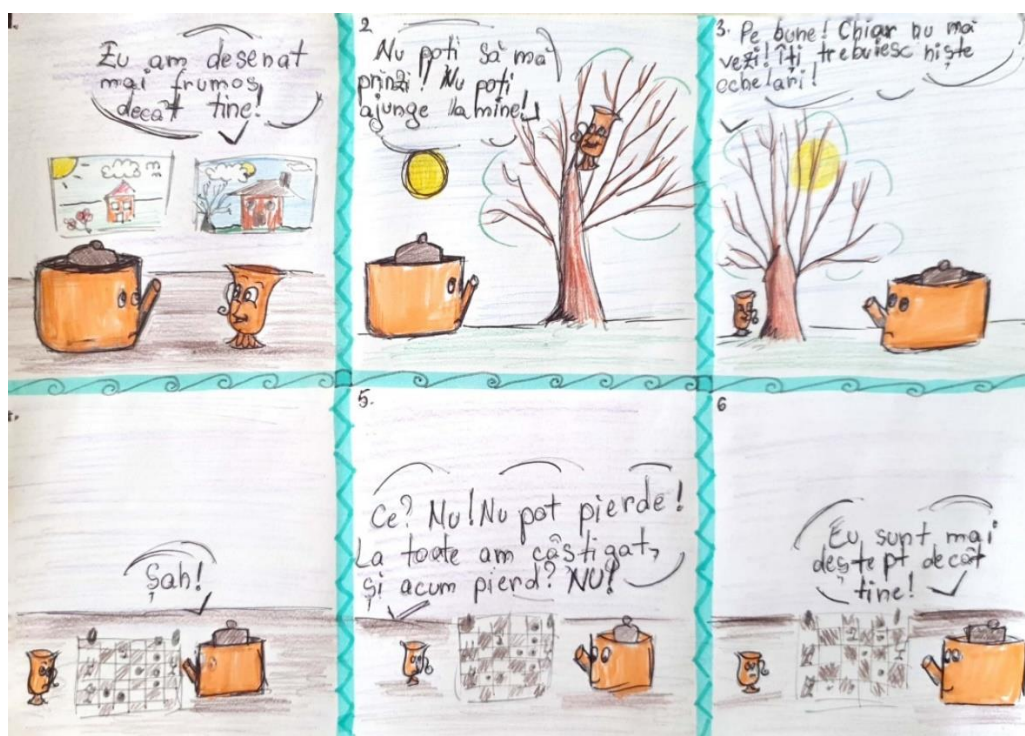
Benzi desenate

Eleve: Rahmani Sarah Anastasia, Ungureanu Rebeca Ioana

Clasa a IV-a (Anul școlar 2022-2023)

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

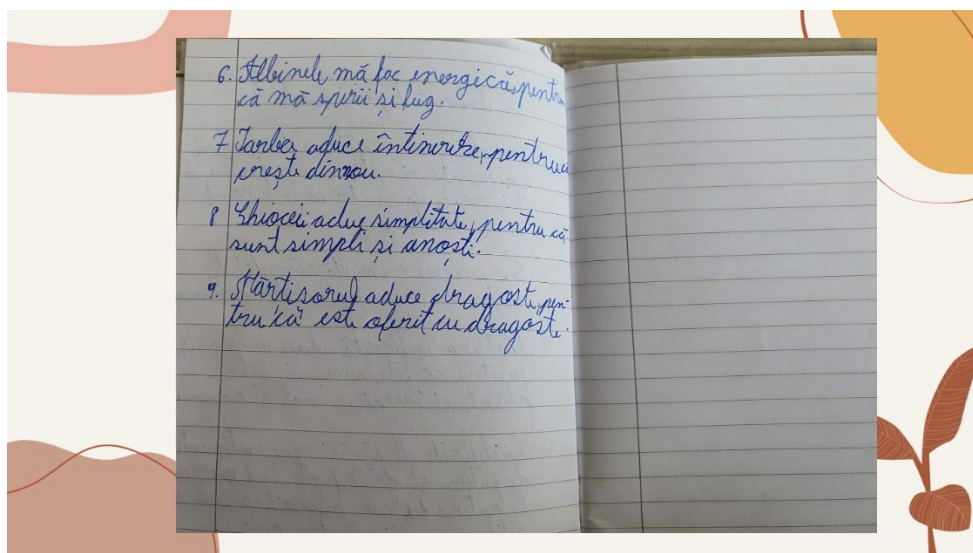
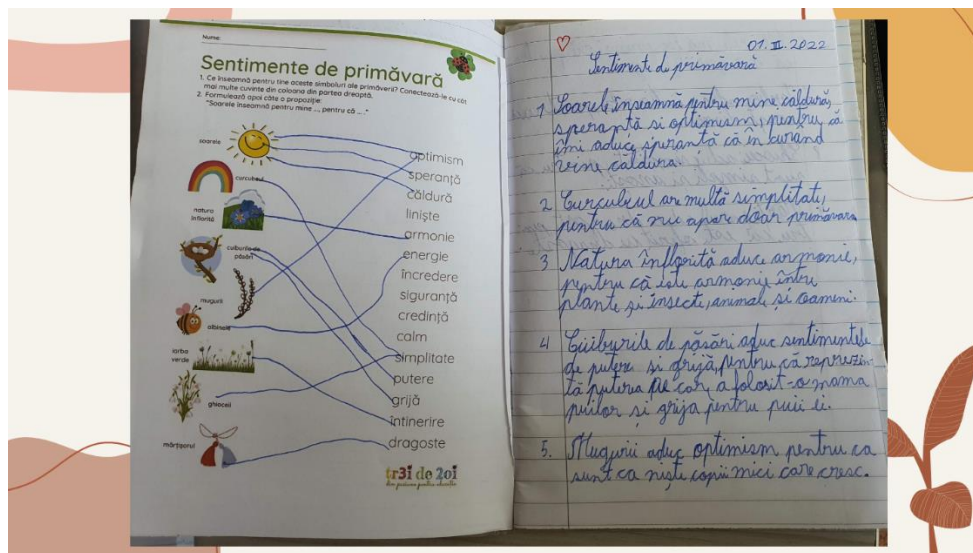
Profesor coordonator: Simion Cristina

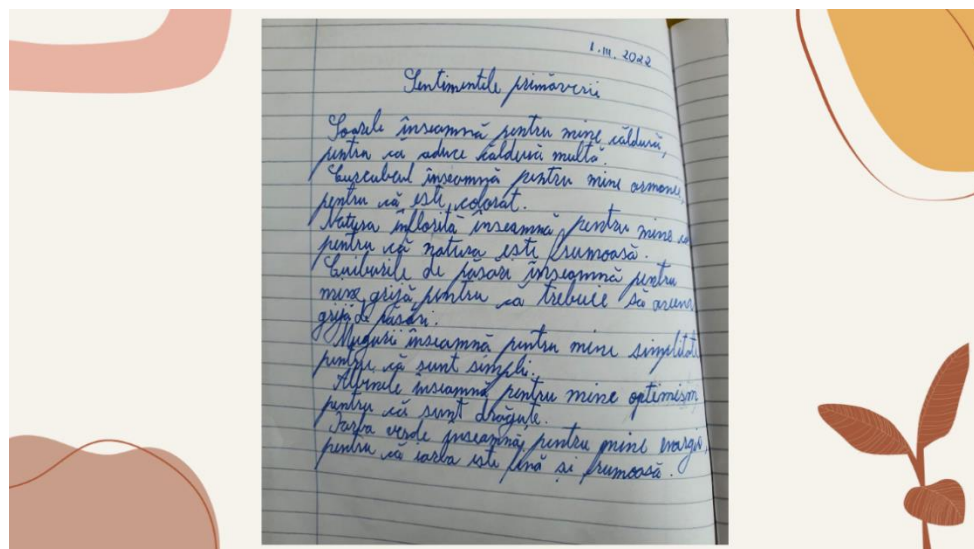
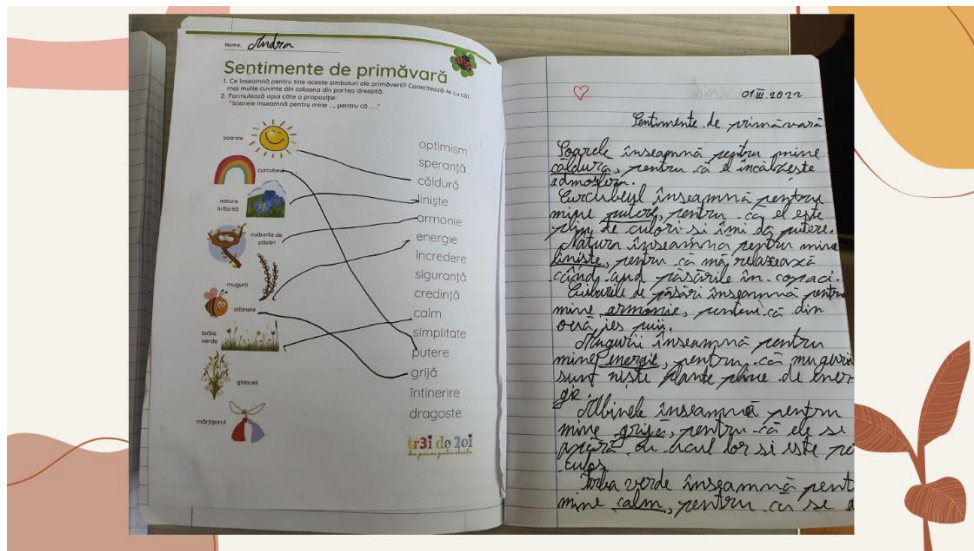
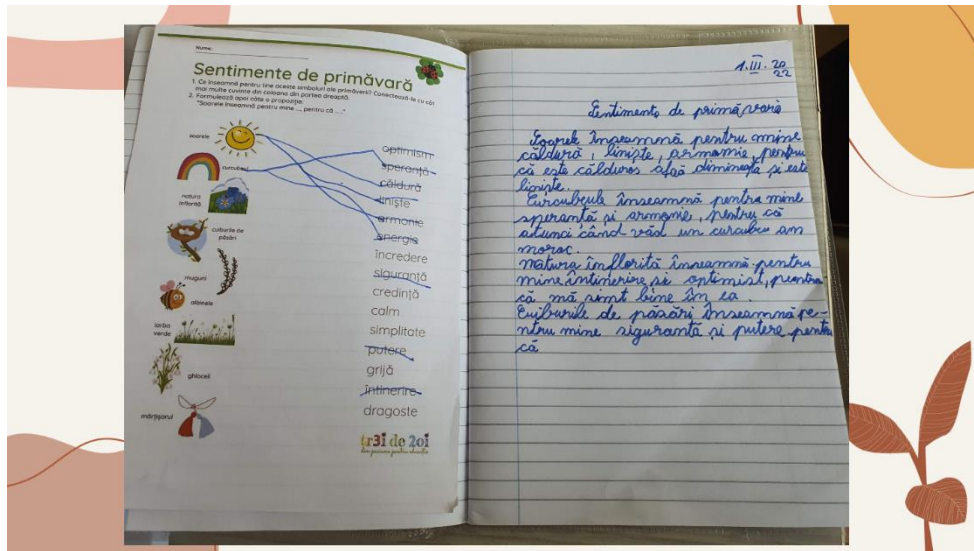


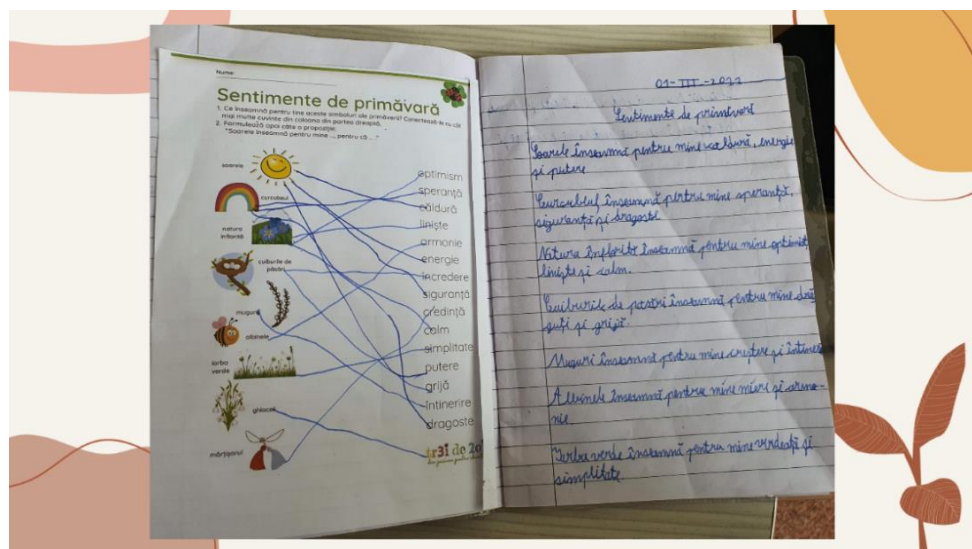
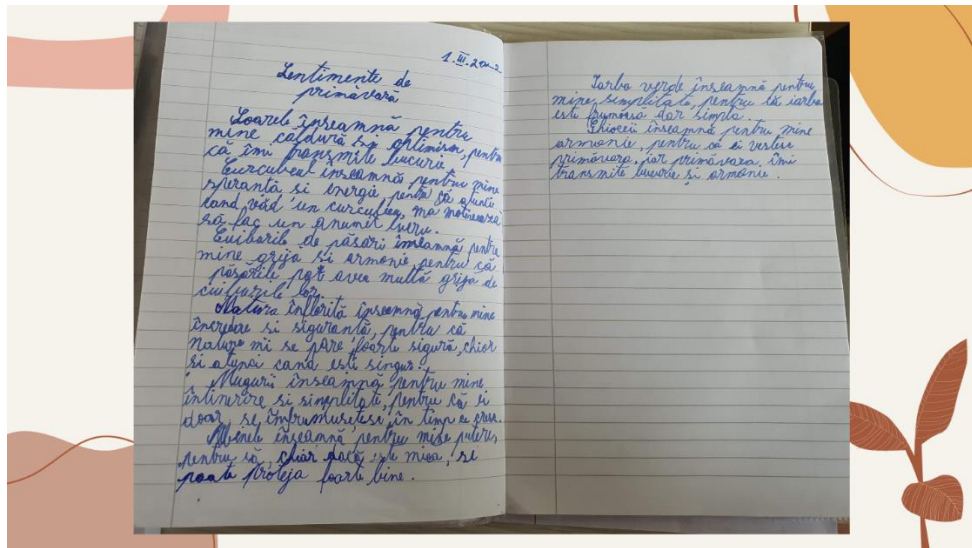
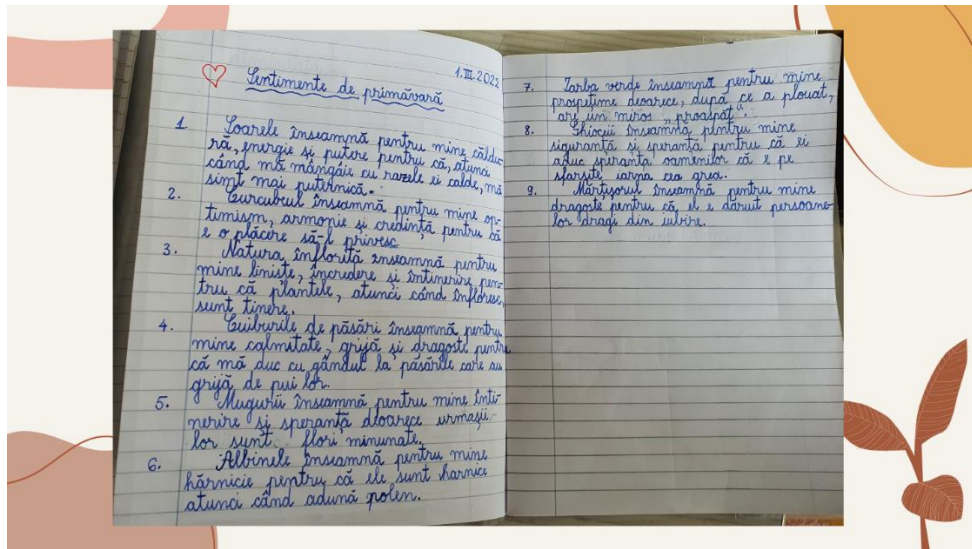


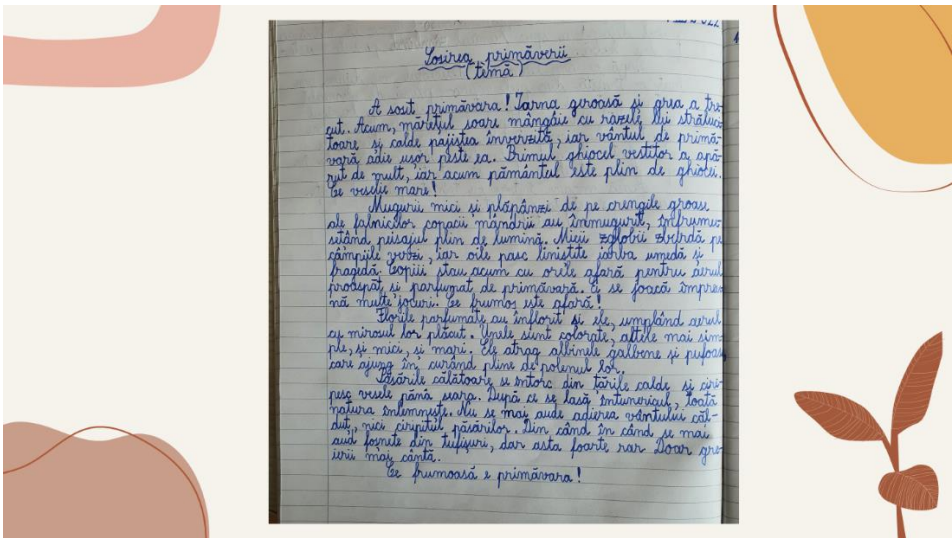
Sentimente de primăvară Educație civică

Elevii clasei a III-a (Anul școlar 2021-2022)
Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța
Profesor coordonator: Simion Cristina

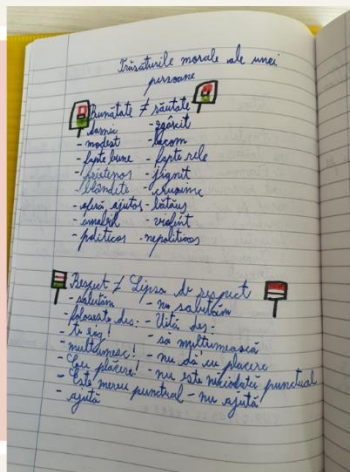




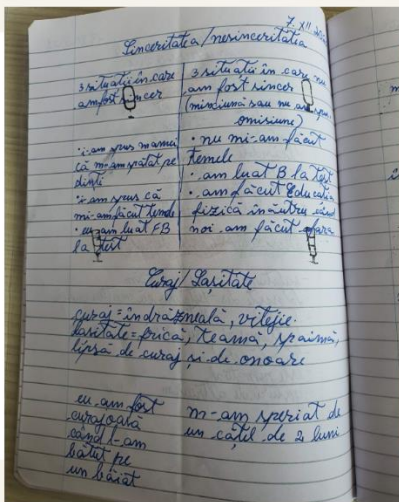




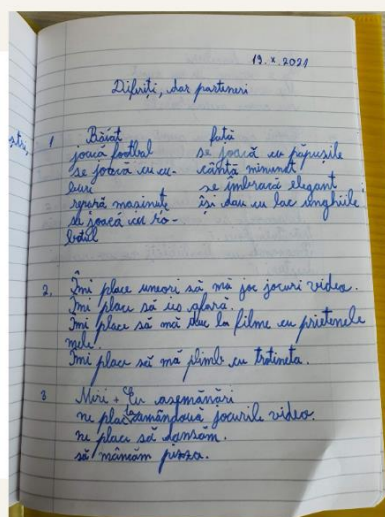
Trăsăturile morale ale unei persoane



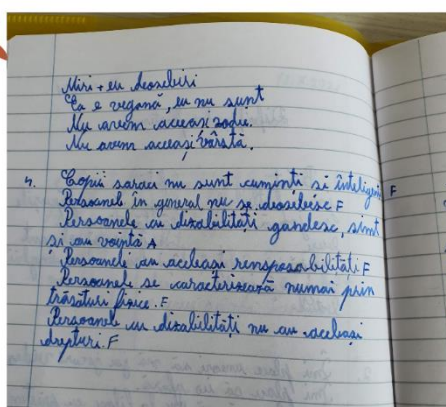
Trăsăturile morale ale unei persoane



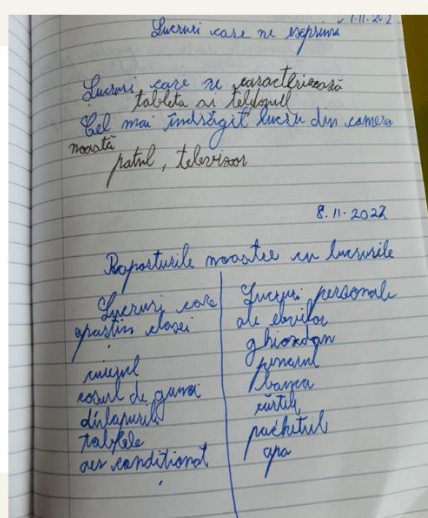
Diferiți, dar parteneri!



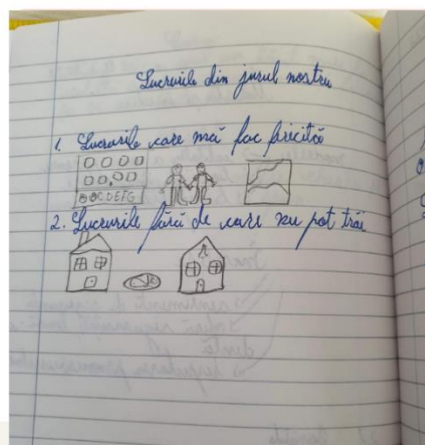
Diferiți, dar parteneri!



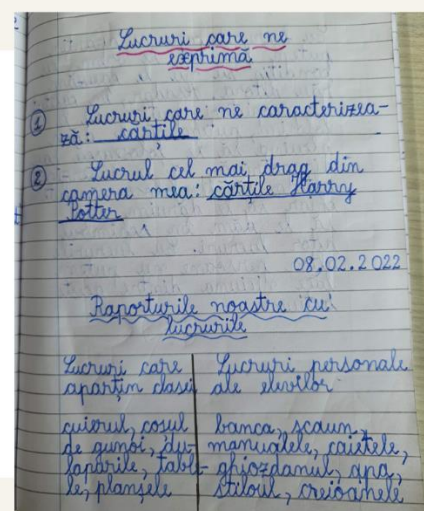
Nevoia de lucruri



Lucrurile din jurul nostru



Lucrurile care ne exprimă



2. Nivel gimnazial

a. Clasa a V-a

În visul meu de copil

Elevă: Budaș Maria Claudia

Clasa a V-a

Școala Gimnazială nr. 1 Târgușor, Jud. Constanța

Profesor coordonator: Petre Petruța

Îmi imaginez mereu
Un mare și gigant zmeu
O casă cu acoperiș
Construită pe furiș.

E din durtă dulce toată
Învelită-n ciocolată
Dacă cumva s-ar afla
Cu toți din ea am mușca.

Văd cățelul vorbitor
Că nu-i înspăimântător
Și aricii pogonicii
Care duc mere furnicii.

Piticii cei din poveste
Au pornit toți peste creste
Dar când au ridicat lada
Era Albă-ca-Zăpada.

Papucel, pisicul meu
Are aripi curcubeu.
Iepurele lui Andrei
A-nvățat să spună trei.

Ursul vesel din pădure
Caută numai fragi și mure
Caprifoiul săltăreț
Vrea să fie cântăreț.

Și la școală și acasă
Greu mă fac eu înțeleasă,
Căci în lumea mea se știe
Totul este doar magie.

Nu vă temeți de magie
Se cheamă – copilărie.

O poveste de iarnă

Elevă: Mircea Amalia Elena

Clasa a V-a

Școala Gimnazială nr. 43 „Dan Barbilian” Galați, Jud. Galați

Profesor coordonator: Ciobanu Gabriela

Era după-amiaza zilei de 24 decembrie. Afară viscolea cu fulgi mari și repezi. Totul era un imens ocean de zăpadă, iar copacii încărcăți păreau uriași din povești. Într-un mic sătuc, la poalele munților, doi copii priveau afară pe fereastră. Fuseseră la săniuș, iar acum așteptau cu nerăbdare lăsarea serii. Știau că a doua zi vor găsi sub brad cadouri de la Moș Crăciun. Focul ardea în sobă, iar bradul faimos împodobit înmiresma întreaga casă. Elena avea doar cinci ani. Ea își dorea să-i aducă Moșul o păpușă cu părul blond și cârlionțat, ca al ei. Andrei, avea opt ani și își dorea foarte mult să primească un telescop. Era fascinat de stele și totodată credea că ar putea să-l vadă pe cer pe Moș Crăciun când vine cu sania trasă de reni.

În Laponia, Moșul împacheta ultimele cadouri. Citise toate scrisorile și era mulțumit. Lista copiilor cuminți era mare și pregătise daruri pentru toți.

Veni seara, iar renii trebuiau hrăniți, ca apoi Moșul să pornească la drum. Dar surpriză, ușa atelierului nu mergea deschisă. Era blocată pe dinafară de zăpadă. Ninsese mult mai mult decât în ceilalți ani. Moșul a încercat să împingă ușa foarte tare, apoi a încercat să iasă pe geam, dar totul în zadar. A început să strige după ajutor. Singurul care a auzit a fost un spiriduș. Acesta a încercat să îndepărteze zăpada pentru a deschide ușa atelierului dar, micuț cum era, nu a reușit. Timpul se scurgea iar Moșul era blocat. Dacă nu pleca mai repede, risca să nu ajungă la toți copiii la timp. Moșul i-a spus spiridușului să se ducă după ajutoare. Dar locul atelierului nu trebuia divulgat oricui. Secretul trebuia păstrat bine, așa că Moșul i-a dat adresa primilor doi copii de pe lista celor cuminți. Spiridușul a plecat călare pe Rudolf, renul al cărui nas roșu îl putea ghida până la adresa copiilor.

Era noapte. Elena și Andrei nu puteau dormi din cauza emoțiilor. Spiridușul a intrat încet pe horn. Andrei a auzit pași și a sărit repede din pat. „Este Moșul”, se gândi el, dar dădu nas în nas cu spiridușul. Acesta le spuse copiilor că Moș Crăciun are nevoie de ajutor. Toți trei s-au urcat pe Rudolf și au plecat spre atelierul din Laponia. Copiilor nu le venea să creadă. Atelierul Moșului era o clădire mare, frumoasă, roșie, iar, în spatele ei, era un grajd unde stăteau toți renii. L-au anunțat pe Moș Crăciun că au ajuns și s-au gândit la un plan. Au încercat să înlăture zăpada cu lopata, dar omățul se așternea și munca lor era în zadar. După mai multe încercări nereușite, Andrei a venit cu o idee genială. Au pus sania Moșului drept paravan pentru a-i proteja de viscol și, împreună cu spiridușul și cu renii, au început să sape în zăpadă. În scurt timp au reuși să-l elibereze pe Moș Crăciun. Acesta le-a mulțumit copiilor pentru ajutor și a pornit să împartă darurile.

Elena și Andrei au ajuns în siguranță acasă. Dimineată, îi așteptau sub brad cadourile mult dorite. Dar ei avuseseră parte de un cadou mult mai mare. Aventura lor din Ajunul Crăciunului era cadoul pe care nu îl vor uita niciodată. Și acum copiii se întreabă dacă a fost adevărat sau dacă au visat.

Pharçon și Croquant

Elev: Gheorghită Ștefan

Clasa a V-a

Școala Gimnazială nr. 43 „Dan Barbilian” Galați, Jud. Galați

Profesor coordonator: Ciobanu Gabriela

Acum câțiva ani trăia în Franța, într-un orășel mic de lângă Biarritz, o ființă albastră pe nume Pharçon. El trăia puțin mai departe de acel orășel în care locuiau deopotrivă oameni sau ființe ca el, care trăiau în deplină armonie fiind întotdeauna cu zâmbetul pe buze. Spre deosebire de ei, Pharçon era întotdeauna încruntat și încerca să-i facă pe toți să fie triști ajutat de motanul său credincios. Pe motan îl chema Croquant și era la fel ca Pharçon: supărăcios, rău și încruntat. Timpul a trecut, iar calendarul a ajuns să arate data de 23 decembrie. Orășelul a început să facă pregătirile de Crăciun: unii împodobeau brazii, alții atârnavă luminițele de Crăciun decorându-și casele și simțindu-se bine. Văzând asta, Pharçon s-a înciudat foarte tare. S-a gândit ce să facă ca să nu-i mai vadă pe toți așa de fericiți. Până la urmă s-a hotărât să fure Crăciunul. Ca să poată face asta a construit împreună cu Croquant o mașinărie diabolică, programând-o să fure toate cadourile. Pe data de 24 decembrie seara, el a aprins mașinăria dându-i drumul prin oraș. Și-a luat motanul în brațe și s-au dus să privească pe fereastră cum mașinăria își face treaba. Într-adevăr mașinăria și-a făcut treaba, astfel că până dimineată nu mai era sub niciun brad, niciun cadou. Pharçon și Croquant s-au bucurat foarte mult văzând asta gândindu-se că nu nimeni nu va fi fericit de Crăciun.

Trezindu-se toți au observat lipsa cadourilor. La început s-au simțit triști, dar și-au amintit că spiritul Crăciunului nu înseamnă doar cadourile, ci și timpul petrecut cu familia, dragostea și colindele. Pharçon și Croquant au rămas uimiți văzându-i pe toți fericiți. El se gândea: „Cum pot fi fericiți aceștia doar le-am furat toate cadourile.” Vrând să afle pricina bucuriei lor, a ieșit afară însoțit de motanul său, Croquant și pe primul om, pe care îl întâlni, îl întrebă:

– De ce voi sunteți așa de fericiți? Nu are niciun rost de vreme ce am auzit că v-au dispărut toate cadourile!

– Dar cum să nu fim fericiți? Spiritul Crăciunului nu înseamnă doar cadourile, ci și dragostea, fericirea sau timpul petrecut cu familia. Ai dori să vii la noi la masă?

În acel moment Pharçon s-a simțit norocos. A înțeles că e norocos deoarece îl are pe Croquant și că acum își poate schimba viața.

– Sigur! a răspuns Pharçon bun dar acum am puțină treabă.

S-a întors acasă și a setat mașina să restituie toate cadourile. Din acea zi Pharçon și Croquant au fost întotdeauna zâmbitori și au încercat să facă numai bine. Ba chiar și-au

schimbat și numele lor: Pharçon a devenit Chanceux și Croquant, Bèni. De atunci ei nu ratează ocazia fericirii nici unui Crăciun.

Iarna

Elev: Popa Ianis Ștefan

Clasa a V-a

Școala Gimnazială nr. 43 „Dan Barbilian” Galați, Jud. Galați

Profesor coordonator: Ciobanu Gabriela

Iarna a venit ca o mireasă și și-a așezat trena lungă peste tot. Casele și copacii arată ca niște sculpturi de cristal. Fulgii de zăpadă cad încet, încet adăugând un strat proaspăt covorului alb deja existent. Lumina albă din ferestre pictează umbre pe zăpadă. Luna transformă peisajul într-un tablou de argint, iar umbrele lungi și încrețite ale copacilor întind peste mantia albă modele fascinante. Este noaptea de Ajun! Privesc fascinat peisajul desprins parcă dintr-un basm. Liniștea deplină este năruită pentru scurt timp de chicotele unor colindători întârziți. Oare anul acesta îl voi întâlni pe Moș Crăciun? Totul este pregătit. Lângă șemineul bunicilor se înalță mândrul brad, pe care l-am împodobit cu grijă, cu globuri sclipitoare, cu coliere subțiri de betelă, care-l fac cel mai elegant brad. În vârf, o stea strălucitoare își etalează razele aurii. Nu am uitat nici de data asta să-i las Moșului ceai și biscuiți cu scorțișoară. În casă este cald, mirosul de cetină se împletește cu cel de cozonaci. Privind pe fereastra aburită, spre zarea-ndepărtată, sperând să-i zăresc sania aurită, aud cântecul duios al vântului care mă vrăjește. Tresar... Ce s-a auzit? O fi vântul? Alerg repede spre brad și văd un abur amestecat cu steluțe sclipitoare care valsează în cameră. Biscuiții și ceaiul au dispărut, dar, în schimbul lor, sub brad, zac cutii frumos ambalate.

– L-am ratat și anul acesta! șoptesc printre dinți. Apoi dezamăgirea dispare, căci sunt curios să vad ce ascund ambalajele colorate. Mă simt norocos. În fiecare an inima îmi este plină de bucuria de a îmbrățișa spiritul sărbătorilor.

Elevii de la școală

Elevă: Bărdaș Alisia

Clasa a V-a

Școala Gimnazială Cârța, Jud. Sibiu

Profesor coordonator: Grovu Teodora Elena

Elevi cei silitori

Duc în geanta zori de zori

Un caiet și un penar

Și un mic abecedar.

Au și teme de făcut
Toate au un început
Orele s-au terminat
Repede ei au plecat.

Și acasă când se întorc
Zic părinții, cum a fost?
-A fost frumos cât a durat
Dar am mult de învățat!

A doua zi iar vin la școală
Obosiți de atâta dramă
Și pentru că au învățat
Nota zece ei au luat!

Mama mea dragă

Elevă: Negru Selena

Clasa a V-a

Școala Gimnazială Cârța, Jud. Sibiu

Profesor coordonator: Grovu Teodora Elena

Mama mea dragă
Ești cea mai minunată
Eu o să am grijă de tine
Cum ai și tu de mine!

Ești frumoasă ca o floare
Ca o stea căzătoare
Care strălucește noaptea
Și-mi luminează calea!

Și-ți promit, mama mea
Acum tu ești scumpa mea ,
Ca te voi iubi mereu
Și-ți voi da sufletul meu!

Ascuns în umbrele nopții

Elevă: Nenu Teodora Maria

Clasa a V-a

Școala Gimnazială nr. 142 București

Profesor coordonator: Tincu Camelia Daniela

Razele soarelui palid au străpuns pătura de nori plumburii, în vreme ce aceștia s-au risipit și soarele a scânteiat pe cerul cenușiu al dimineții. Ceața densă învăluia vârfurile brazilor cu ace de un verde-închis, iar singurul sunet ce se putea auzi era susurul râului învolburat și presărat cu pietre lucioase și alunecoase. Macii sângerii străluceau în lumina răsăritului. Iarba verde dintr-un luminiș larg și plin de tufe înflorite de grozamnă, înconjurat de munții înzăpeziți din apropierea pădurii de brazi și pini, se înclina în bătaia vântului. Crestele munților erau scăldate în lumina soarelui, iar umbrele întunecate se retrăgeau către poale.

În depărtare, se zărea o casă mare și singuratică, cu scările de la intrare făcute din marmură albă și cu o ușă din lemn de abanos, care părea a fi de ciocolată. Terasa care făcea legătura cu etajul al doilea era largă și plină de trandafiri albi și roșii, cu covoare persane și o masă din lemn de cireș.

Înăuntru, ascunsă de rafturile pline de cărți ale bibliotecii, stătea o fată brunetă pe canapeaua de catifea roșie, răsfoind carte după carte. S-a ridicat, uitându-se bănuitoare la raftul de sus, pe care se aflau cărțile de istorie. Puțin mai sus, se găseau cărțile de geografie (de care nu avusese nevoie decât pentru olimpiadă), iar apoi urmau cele cu poezii și pasteluri, scrise de diferiți poeți români și străini. De asemenea, erau preferatele ei. Însă nu asta căuta acum.

A scos pe rând fiecare carte de pe raftul cu cărți de istorie, oprindu-se la cea din mijloc. Cartea avea o copertă roșie și tare, legată în piele. Cotorul acesteia era însă verde-argintiu, precum frunzele strălucitoare ale unei sălcii de pe malul apei. Cu litere mari și aurite era scris următorul titlu "The Hope Diamond, o istorie fascinantă". Fata s-a așezat iute înapoi pe canapea, murmurând satisfăcută:

- În sfârșit!

A deschis cartea la prima pagină, în timp ce a început să citească despre povestea celebrului diamant.

„Diamantul Hope este unul dintre cele mai mari și mai celebre diamante albastre din lume, având o greutate de 45,52 carate. El a fost descoperit în India, în secolul al XVII-lea, și a fost vândut către comerciantul francez Jean-Baptiste Tavernier în 1666. Acesta l-a cumpărat dintr-un oraș din sudul Indiei și l-a dus la Golconda, de unde provin cele mai faimoase diamante ale lumii. Potrivit legendei, el ar fi fost sfâșiat de câini sălbatici în timpul unei călătorii în Rusia, după ce vânduse diamantul.

Unul dintre cumpărătorii diamantului a fost regele Louis al XIV-lea, "Regele Soare", iar el este cel care a tăiat diamantul, care inițial ar fi avut 112 carate, potrivit The New York Times. L-a numit "Diamantul albastru al coroanei" și l-a purtat adeseori la gât, atârnat de o panglică. După moartea lui Louis al XV-lea, Louis al XVI-lea, soțul Mariei Antoaneta a intrat în posesia lui. Potrivit legendei, cei doi au fost decapitați în timpul Revoluției Franceze. În timpul Revoluției Franceze, mare parte din bijuteriile coroanei au fost furate din locul de unde au fost depozitate.

Diamantul ar fi reapărut în Londra în 1813 în posesia bijutierului Daniel Eliason. Regele George al IV-lea al Angliei ar fi cumpărat diamantul albastru de la Daniel Eliason, iar după moartea lui, ar fi fost vândut din nou pentru plata datoriilor. În jurul anului 1939, diamantul ar fi fost în proprietatea bancherului Henry Philip Hope, de unde și-a moștenit și numele. Se spune că familia Hope ar fi fost afectată de blestem, membrii bogați ai familiei devenind săraci. Unul dintre descendenții primului cumpărător ar fi fost un împătimit al jocurilor de noroc și a vândut bijuteria.”

Liza a dat câteva pagini mai departe, unde povestea diamantului continua. Un roi de întrebări fără răspuns care nu-i dădeau pace o împingeau să citească mai departe, cu minte plină de semne de întrebare.

„Bijutierul american Simon Frankel a cumpărat diamantul în 1901 și l-a adus în SUA. În următorii ani și-a schimbat proprietarii și a ajuns la Pierre Cartier care a încercat să îl vândă bogatei Evalyn Walsh McLean. Ea văzuse diamantul în 1910, în timpul unei călătorii în Paris. McLean și îi spusese lui Cartier că de obicei obiectele care par să îi aducă ghinion se transformă în noroc pentru ea, iar el a avut grijă să sublinieze partea negativă a istoriei diamantului, acesta putând fi una dintre sursa legendei blestemului. Totuși, lui McLean nu i-a plăcut felul în care a fost montat și nu l-a cumpărat. Câteva luni mai târziu, Pierre Cartier a sosit în SUA și după ce acesta a fost montat într-o altă formă, ea a cumpărat diamantul.

Evalyn McLean a purtat bijuteria tot timpul de atunci, a fost convinsă cu greu chiar de doctorul ei să și-l dea jos pentru o operație la gât. L-a purtat drept talisman, au fost făcute speculații despre blestemul care ar fi afectat-o. Primul ei născut a murit într-un accident de mașină, iar fiica ei s-a sinucis la 25 de ani. În plus, soțul lui Evalyn McLean a fost declarat nebun și internat într-un institut specializat pentru astfel de afecțiuni până la moartea lui. Chiar dacă ea ar fi vrut să lase bijuteria moștenire nepoților, aceasta a fost pusă spre vânzare în 1949, la doi ani după moartea ei, pentru plata datoriilor acumulate.

Legenda diamantului blestemat s-a conturat și în jurul sultanului Turciei Abdul Habd, care ar fi cumpărat diamantul cu 400.000 de dolari în jurul anului 1909 și, la doar un an după achiziție, ar fi fost detronat. Jaques Colette, un alt cumpărător al diamantului, s-ar fi sinucis, iar prințul Ivan Kanitovski, un alt proprietar, ar fi fost omorât de revoluționari. Cel care a vândut diamantul sultanului, ar fi murit alături de soția și copilul lui după ce au căzut într-o prăpastie cu căruța în care se aflau, iar unul dintre cei care au păzit diamantul a fost spânzurat.

Harry Winston, un bijutier din New York este ultimul proprietar al diamantului. El l-a oferit spre purtare la diverse evenimente organizate în scopuri caritabile și l-a donat apoi muzeului Smithsonian din Washington alături de alte bijuterii, unde se află și în prezent. Evident, există speculațiile că ar fi făcut donația pentru a scăpa de blestem.”

Liza a închis cartea și s-a lăsat pe spate, vădit tulburată. Lângă ea, o pisică crem cu coada, botul și labele de culoare maroniu-închis a sărit pe pernă și a apăsător involuntar pe butonul roșu de pe telecomandă. Ochii albaștri-închis ai pisicii străluceau, iar Liza a mângâiat-o afectuos, în timp ce pisica a tors zgomotos.

- Stai cuminte, Puf, i-a șoptit ea pisicuței cu blană lungă și mătăsoasă.

Deodată, televizorul a pornit și Puf s-a așezat comod în brațele ei, torcând. Prezentatoarea de la știri a început să vorbească despre cea mai mare tragedie din ultimele zile, pe care Liza o ascultase de o mulțime de ori.

„Guvernul american a anunțat prelungirea anchetei cu privire la misterioasa dispariție a celebrului Diamant Hope, care a fost declarat dispărut de către directorul muzeului Smithsonian din Washington acum două zile, la data de 13 Martie 2044. Încă nu se știe nicio informație cu privire la persoana care este responsabilă de furtul diamantului, dar suspectii principali au început să fie interogați. Laurence Graff, fondatorul și fostul președinte al Graff Diamonds a declarat: Este cea mai mare tragedie din lumea bijuteriilor și, probabil cel mai mare jaf al secolului XXI, după furtul în valoare de 100 de milioane de dolari al lui Leonardo Notarbartolo.

Se estimează că Diamantul Hope este evaluat la suma impresionantă de 250 de milioane de dolari, fiind cel mai scump diamant din lume. De asemenea, făptașul a furat și alte pietre prețioase aflate în muzeul Smithsonian din Washington.”

Liza a pus cartea înapoi pe raft și a închis iute televizorul. Știa știrea pe de rost deja. În acest ritm, nu avea să descopere nimic nou în legătură cu Diamantul Hope și celelalte bijuterii furate. În cartea pe care o găsisese în bibliotecă cea mare nu scria decât despre istoria diamantului și despre foștii posesori ai acestuia, care nu mai trăiau în prezent. Așadar, nu putea afla nimic din această sursă despre dispariția diamantului. Îi trebuiau informații mai recente, care s-o ducă la un posibil suspect.

Țările membre ale Uniunii Europene și Nato se oferiseră să trimită o echipă de detectivi profesioniști, care să cerceteze și să caute urme atât pe teritoriul lor, cât și pe teritoriul Statelor Unite. Guvernul american fusese de acord cu intervenția unor echipe de detectivi din Franța, Germania, Marea Britanie, Austria, Canada, Grecia, Italia, Spania, Finlanda, Norvegia, Suedia și România. În celelalte țări, cetățenii erau monitorizați atent și orice fapt suspect era luat în considerare. Primise în urmă cu câteva zile o scrisoare de la unul dintre membrii guvernului american (fost detectiv), renumitul Thomas Wall, în care o ruga să se alăture echipei de detectivi din România, responsabili în cazul furtului de bijuterii din Washington.

Liza a luat plicurile pe care le lăsase pe masă, care fuseseră aduse azi-dimineață și erau pentru tatăl ei. Fuseseră trimise de ceilalți asociați ai firmei, care dețineau 20% din acțiuni. A urcat scările în formă de spirală și a mers pe coridorul larg al primului etaj, oprindu-se în fața ușii de lemn, în spatele căreia se afla biroul tatălui ei. Puf a alergat după ea, vădit curioasă, însă Liza a împins-o ușor cu piciorul. Puf s-a dat înapoi, sâșâind indignată. Liza a bătut încet la ușă și a intrat, văzându-și tatăl aplecat peste dosarele trimise de la firmă. Și-a ridicat privirea concentrată când a auzit-o venind.

- În sfârșit! Ai adus plicurile de la firmă? Trebuie să le citesc urgent, ca să pot semna actele.

Liza a întins mâna spre tatăl ei, vrând să-i înmâneze plicurile. În timp ce tatăl ei l-o lua, Liza n-a putut să nu observe că părea tensionat, de parcă ar fi vrut să ia plicurile cât mai repede cu putință, pentru a se asigura că nimeni nu ajungea să le citească. Liza a clipit, încurcată. Se întâmplase ceva rău la firmă? Ori tatăl ei era îngrijorat de întâlnirea cu fratele său din New York? Peste două zile, aveau să meargă în Statele Unite la unchiul ei, pentru o întâlnire de afaceri legată de proiectul cu vasele de marină.

- S-a întâmplat ceva, tată? Nu arăți prea bine...

Tatăl ei nu a lăsat-o să termine ceea ce voia să spună.

- Nu-ți face griji; totul este sub control, a asigurat-o el.

Liza a dat să plece, dar și-a amintit să-l întrebe dac-ar putea să caute mai multe informații în cărțile din biblioteca lui despre Diamantul Hope. Apoi și-a dat seama cât de absurd ar suna asta. Un detectiv adevărat ar fi fost capabil să rezolve un asemenea caz de unul singur, fără ajutor din partea celorlalți, mai ales din partea familiei. Atâta timp cât era în căutarea unor urme care s-o ducă către hoțul de bijuterii de la muzeul Smithsonian, nu putea divulga nimănui informațiile pe care le deținea, nici măcar celor dragi. Echipa de detectivi, inclusiv guvernul american, aveau încredere în ea, iar Liza nu voia să eșueze în prima ei misiune în calitate de detectiv. Familia ei nici măcar n-avea habar că avea o legătură cu cazul furtului de bijuterii.

S-a întors cu spatele și a plecat, sperând că nu-i dăduse tatălui ei nimic de bănuit. Până la urmă, toți oamenii aveau secretele lor și nu era nimic în neregulă cu asta, atâta timp cât nu-i afectau pe cei din jur.

Stelele luminoase străluceau pe cerul obscur al nopții. Lumina lunii argintii și rotunde se revărsa peste munții cu vârfuri colțuroase și versanți abrupti, zăpada asemănându-se cu un covor orbitor de strălucitor de diamante albe. Brazilii falnici, cu trunchiuri groase și ticsite de semnele unor gheare ascuțite de feline, păreau a fi împodobiți cu praf de argint, iar florile din luminiș dormeau adânc, în timp ce vântul domol le legăna ușor tulpinile verzi și fragile.

Liza s-a uitat câteva clipe pe fereastra dormitorului ei, unde luna plină se putea admira în toată splendoarea ei. A rămas o vreme cu privirea ațintită asupra cerului senin și înstelat, în timp ce un nor cenușiu a acoperit pe jumătate luna. O creangă groasă se legăna lin deasupra unei poieni cu tufe de ferigă, o pereche de lupi albi urlând către lună de pe o stâncă ascuțită. Frunzele de smarald ale copacilor tremurau în liniștea desăvârșită a nopții întunecate.

Liza și-a dezlipit privirea de lângă fereastră, luând lanterna de pe pat și apăsând pe butonul mare, din mijloc. Lanterna a început să lumineze, iar Liza a deschis cu prudență ușa de lemn a camerei ei. A pășit tiptil pe coridorul întunecat și tăcut, putând vedea doar ce se afla în față. Când a ajuns lângă ușa biroului tatălui ei, s-a oprit și a ascultat atent. Nu se auzea niciun sunet, cu excepția lui Puf, care leorpăia apa din bolul de oțel. Liza a intrat în birou, stingând lanterna și aprinzând lumina de la becuri. S-a așezat la biroul de lucru al tatălui ei; o masă mare, făcută din lemn de cireș, pe care erau înșirate diferite dosare, acte și o multitudine de cărți cu însemnări și notițe între paginile îngălbenite.

Liza a început a răsfoi una dintre cărți (una veche, de culoare verde), cea din vârful teancului din dreapta, în căutarea vreunui document care să conțină date cu privire la jaful de la muzeul Smithsonian. Știa prea bine că tatăl ei n-avea s-o lase niciodată să-i cotoacă prin birou, deranjându-i lucrurile și stricându-i socotelile. Începuse să creadă că tatăl ei îi ascundea un lucru important, dat fiind comportamentul misterios și rezervat al acestuia din ultima vreme. Trecuse o zi de când îi adusesese plicurile de la firmă, iar acum se afla în căutarea plicurilor sau a vreunui indiciu care s-o facă s-ajungă la o concluzie potrivită legată de furtul Diamantului Hope.

Dintr-odată, a simțit ceva tare, de hârtie, lipindu-i-se de mână, în timp ce răsfoia paginile cărții verzi. S-a uitat mai atent și a observat sigiliul rozaliu și lipicios. Cu grijă, la îndepărtat și a citit ce scria pe plicul de hârtie. Ion Popescu! Era numele unchiului ei, care trăia în capitala Germaniei, Berlin. Acum, însă, se afla în New York pentru o întâlnire de afaceri, care avea să aibă loc peste două zile. Ea și cu tatăl ei urmau să ia avionul spre New York în dimineața zilei

următoare, deoarece acesta fusese invitat să ia parte la întâlnirea de afaceri, ca asociat al firmei de transport naval. Dar de ce îi scrisese unchiul Ion tatălui ei? I-ar fi putut spune la telefon. Oare scrisoarea avea legătură cu comportamentul bizar al tatălui ei? Cu mintea vuindu-i de întrebări, Liza a deschis bănuitoare plicul și a scos hârtia pe care erau scrise următoarele cuvinte:

Dragul meu frate,

În primul rând, doresc să-ți mulțumesc că ești dispus să faci asemenea sacrificii pentru mine. Nu voi uita niciodată ceea ce ai făcut pentru mine și îți voi fi întotdeauna recunoscător. Doar că-mi pare rău c-ai ajuns să-ți pui în pericol familia și libertatea pentru însănătoșirea mea. Ai riscat să faci ceea ce nu s-ar fi încumetat nimeni, pentru faptul că ții la mine. Știi prea bine că situația firmei este critică și că doar ședința care va fi peste câteva zile ne mai poate salva fostul imperiu și reputația. Orice s-ar întâmpla mai târziu, vreau să știi că-ți voi fi mereu alături, chiar dacă pentru puțin timp de acum încolo. Te rog, du-te la vechea casă din pădure a mamei noastre și vei descoperi ce ți-am lăsat acolo. Îmi doresc să păstrezi măcar unul dintre lucrurile care mi-au aparținut odinioară, ca să-ți amintești de mine mai târziu. Nu meritam un asemenea sacrificiu...!

Liza s-a holbat la scrisoare, înmărmurită. Se simțea de parcă tot sângele îi înghețase în vene, iar membrele îi erau înțepenite, neputându-le mișca. Șocul a lovit-o ca o piatră, durerea sfâșindu-i inima o clipă mai târziu. Deci tatăl ei chiar avea o legătură cu bijuteriile furate...sau poate era doar o neînțelegere? Poate că firma trecea printr-o perioadă proastă și de aceea tatăl ei se purta atât de ciudat. Din ceea ce citise în scrisoarea de la unchiul ei, situația firmei părea să se fi înrăutățit. Incertitudinea o apăsa ca un bolovan, îngreunându-i gândirea. Exista o singură cale de a afla adevărul. Trebuia să se ducă la casa din pădure ce aparținuse cândva bunicii ei, care murise în urmă cu cinci ani. Indiferent care ar fi fost adevărul, Liza a ajuns la concluzia că ambele lucruri erau la fel de cumplite.

Umbrele adânci învăluiau pădurea adormită când Liza a pornit pe drum către casa din pădure. Lângă rădăcina unui alun bătrân și întortocheat, cu ramurile groase, o veveriță roșcată ronțăia o alună, dispărând printre frunzele alunului când a văzut-o. Ceața cenușie învăluia pădurea ca o aripă protectoare, în timp ce Liza s-a chinuit să deslușească ce se afla în față, lumina lanternei fiind destul de slabă. S-a uitat cu speranță către cerul întunecat, încercând să zărească măcar o stea. Însă cerul se umpluse de nori cenușii, care acoperiseră luna și stelele, iar ceața îi tulbura privirea.

Curând, a putut zări o formă întunecată și mare în față, și rădăcinile unui bătrân și falnic stejar. O ceață luminoasă învăluia casa din copac, licuricii zburând în jurul ei. Casa însăși era construită în interiorul stejarului, ferestrele acesteia luminând puternic. Trunchiul stejarului era plin de mușchi, care atârna de pe crengile groase de deasupra. Cu inima bătându-i cu putere, Liza a deschis ușa și a intrat.

Înăuntru, totul părea aranjat și familiar ei. Rafturile înalte de lângă canapea erau pline de cărțile vechi ale bunicii ei. Masa de lemn, cu sticlă deasupra, își ocupa locul obișnuit pe covorul de lână. Un pian se afla în colțul opus al camerei principale, aducându-i aminte Lizei de momentele în care cineva cântase la el. Vocea melodioasă a bunicii ei încă se auzea în casă, de parcă n-o părăsise niciodată. Dar Liza a clătinat din cap, contrariată. Venise aici cu un scop. Trebuia să afle adevăratul amestec al tatălui și unchiului ei cu furtul bijuteriilor.

A început să caute în fiecare carte, fiecare colțișor, neobosită. A căutat prin toate locurile în care unchiul ei ar fi putut ascunde acel ceva ce voia să i-l dea tatălui ei. Însă era limpede că acesta nu-și dorea ca cineva să-l găsească, deoarece îl ascunsese foarte bine. A oftat și s-a așezat pe canapea, sprijinindu-și mâna pe măsuta de sticlă. Dintr-odată, ceva necunoscut a strălucit sub măsută, Liza închizându-și ochii. S-a uitat prin partea de sticlă și a observat o pietricică albastră și lucioasă. Liza s-a aplecat și a luat piatra albastră de jos, privind-o uimită. Era Blue London (renumit safir, aflându-se astăzi la muzeul Smithsonian din Washington)! Preț de o clipă, bucuria i-a inundat sufletul. Descoperise o piesă cu importanță istorică, ce se număra printre bijuteriile furate de la muzeul Smithsonian. Apoi tristețea i-a cuprins inima, căci bănuielile ei erau adevărate. Tatăl și unchiul ei erau implicați în furtul de bijuterii. Tatăl ei, care întotdeauna făcuse ceea ce era corect. Tatăl ei, care își iubise familia mai presus de toate. Cum de se ajunsese aici? Oare toți oamenii care o iubeau se prefăcuseră în tot acest timp, având mai apoi s-o lase de izbeliște?

Soarele strălucea deasupra zgârie-norilor de sticlă, oglindindu-se pe suprafața lor lucioasă și transparentă. Cerul era senin și lipsit de nori, razele calde ale soarelui încălzind întreaga lume. Se auzeau mereu zgomote de mașini și oameni care vorbeau, tulburând liniștea de odinioară. Liza stătea la masă împreună cu tatăl, mama și unchiul ei. Cei trei vorbeau, absorbiți de conversație, și râdeau mai apoi în hohote. În schimb, Liza a tăiat furioasă omleta cu cuțitul, uitându-se mâhnită la tatăl ei. Erau în New York de o zi și astăzi urma să aibă loc ședința. Liza spera ca lucrurile să decurgă bine, pentru ca firma să poată străluci din nou ca odinioară. Nu le dăduse nimic de bănuirile unchiului și tatălui ei, purtându-se la fel ca întotdeauna. Încă se gândea cu nesfârșită tristețe la dovada pe care o avea la ea, safirul albastru. Dovada faptului că tatăl ei era implicat în dispariția bijuteriilor.

Telefonul tatălui ei a sunat, iar acesta s-a ridicat de la masă, scuzându-se. A schimbat o privire cu fratele său și s-a întors, îndreptându-se către camera alăturată. Liza a privit bănuitoare în urma lui, întrebându-se cât de secretă ar fi putut fi conversația, pentru a nu putea vorbi de față cu ceilalți. S-a ridicat și și-a cerut scuza, mergând pe coridor, spre camera ei. Când s-a asigurat că unchiul și mama ei n-o mai puteau vedea, a ocolit ușa camerei și s-a îndreptat către biroul unchiului ei. Dinăuntru se auzea vocea tatălui, ciudat de tristă. S-a străduit să audă ceea ce vorbeau, reușind să înțeleagă câteva frânturi (vorbeau în engleză):

- Îmi pare nespus de rău, Joseph. Dar Blue London a dispărut. Acum o zi, m-am dus să-l iau din locul unde îl lăsasem, dar nu mai era. Pesemne că cineva l-a găsit și l-a luat.

- Bănuiești pe cineva anume, Phil? Acel safir era singura piatră prețioasă pe care am putut s-o recuperăm. Ar fi trebuit să-l aduci la muzeu imediat ce îl găsești...

Ultimele cuvinte au fost rostite în șoaptă, iar Liza n-a mai putut s-audă. A înghețat, nedumerită. Tatăl ei, Phil, vorbise de parcă ar fi contribuit la găsirea hoțului de bijuterii, ceea ce era imposibil. Phil nu era detectiv. Atunci, ce legătură avea cu safirul și celelalte bijuterii furate, dacă nu era el hoțul? Clocotind de furie, s-a îndreptat spre tatăl ei, în timp ce acesta a închis telefonul. A ridicat safirul strălucitor și albastru în aer, uitându-se provocator la tatăl ei.

- Asta cauți? l-a întrebat ea, arătându-i safirul, în timp ce tatăl ei a privit-o uluit.

- Liza! Ce faci aici? s-a mirat el. De unde ai safirul?

Liza l-a privit furioasă, simțind cum toată nedumerirea se transformă într-o furie aprigă.

- Asta aș dori să te întreb eu! Ce legătură ai cu furtul bijuteriilor și cu Joseph? Unde ai găsit safirul? Am aflat totul!

-În regulă. Am să-ți povestesc totul, promit, a oftat Phil, așezându-se pe fotoliul din biroul fratelui său.

Precaută, Liza a venit mai aproape și s-a așezat lângă tatăl ei. Furia i se mai domolise, însă o mulțime de întrebări nu-i dădeau pace. Tatăl ei a tăcut câteva clipe, apoi a început să vorbească abia auzit:

- În seara în care Diamantul Hope și celelalte bijuterii au fost furate, mă aflam la Washington, în interiorul muzeului Smithsonian. Nu am văzut cine era hoțul, însă am reușit să recuperez safirul. Eram cu fratele meu și vorbeam despre situația firmei, a șoptit el. Dacă ai citit scrisoarea lui, atunci știi la ce mă refer. După cum știi, ședința de astăzi este singura cale să nu dăm faliment.

- Da, știu, dar unchiul Ion spunea că nu merită un asemenea sacrificiu! La ce se referea?

- Unchiul tău este bolnav, Liza. Tumoarea s-a agravat, iar numai operația îl mai poate salva. De aceea, m-am oferit să aflu cine este hoțul de bijuterii, deoarece doar așa puteam avea destul de mulți bani pentru operație. Vezi tu, un important om de afaceri, acest Joseph, este cel care urmează să devină asociat al firmei. În urmă cu mulți ani, a donat muzeului Smithsonian câteva bijuterii foarte rare, care au fost și ele furate odată cu Diamantul Hope. Joseph mi-a promis că va deveni asociat al firmei, cumpărând 30% din acțiuni, dacă-i găsesc bijuteriile furate. Printre ele, se numără și Blue London. Aceasta ar putea fi singura soluție pentru ca firma să prospere din nou: parteneriatul cu Joseph.

- Dar de ce este Blue London la tine, dacă-i aparține lui Joseph? L-am găsit în casa din pădure...

- Nu-i mai aparține lui Joseph acum, a întrerupt-o tatăl ei. Aparține muzeului Smithsonian acum. De aceea, Joseph și președintele muzeului Smithsonian m-au rugat să-l duc înapoi la muzeu de îndată ce-l găsisem, dar am convenit mai apoi c-ar fi mai în siguranță la mine, în România...Și a fost, a asigurat-o Phil, uitându-se la Liza cu drag.

Liza a clipit, în sfârșit liniștită, simțind cum furtuna cenușie și năprasnică din sufletul ei se domolea încetul cu încetul. Toate întrebările își primiseră răspunsul, după zile întregi de căutări și frământări. L-a îmbrățișat pe tatăl ei cu patimă. Deși găsisese dovezi care să ateste că tatăl ei era hoțul, întotdeauna rămăsese o parte din inima ei care știa că nu avea cum să fie adevărat. O certitudine pe care nici cel mai pronunțat glas n-o putea face să piară în întunericul cel răpitor de vise și speranțe înfocate. S-a întors către Phil, cu ochii verzi plini de lacrimi înăbușitoare.

- Am știut întotdeauna că nu erai tu cel care a furat bijuteriile. N-ai fi putut face asta, deoarece mereu ai ținut la familia ta, la fratele tău, mai ales după moartea bunicii. Sunt mândră că am așa un tată. Îți mulțumesc...pentru toate cele căora ai cutezat să le ții piept de unul singur, spre a nu ne necăji noi. Să ai parte de noroc la ședința de mâine și să nu lași umbrele întunecate ale disperării să te învăluie ca o pânză de nedescălcit, căci speranța va fi cea care va dăinui întotdeauna de-a pururi.

Cu inima bătându-i să-i sară din piept, parcă împărțită în două, i-a înmănat nestemata strălucitoare precum soarele pe cerul senin și de o profunzime nesfârșită tatălui ei. Pe de-o parte, resimțea mâhnirea cruntă ce-o înlănțuise vreme de atâtea luni, căci încă nu dăduse de urma

hoțului de bijuterii. Dar, în adâncul sufletului ei încălzit de bucurie, întunericul sumbru al suspiciunilor fusese în sfârșit înlocuit de către lumina iubirii enigmatice ce se reflecta în fiecare mișcare, fiecare vorbă rostită, fiecare privire mândră și caldă... Era, cu adevărat, cel mai intens uragan al emoțiilor pe care-l cunoscuse în întreaga viață, fuziunea supremă dintre tristețe și fericire, dintre viață și moarte, dintre lumină și întuneric, dintre încredere și bănuială... Acesta avea să ardă în ființa ei precum un foc de nebiruit, fiind eterna luptă ce se poartă în fiecare suflet muritor dintr-o lume învăluită în șoaptele neascultate ale spiritelor ce colindă lumea-n disperare, suflete ce rătăcesc în umbrele întunecate ale nopții.

Briza oceanului agitat de valurile mici și înspumate ce se loveau de pietrele mari și cenușii de la țărm i-a răscolit Lizei părul castaniu și ondulat. Undeva sus, pe cerul senin și luminat de soarele auriu și cald al dimineții, se zăreau pescărușii albi asemenea zăpezii zburând în grupuri restrânse deasupra palmierilor și a stâncilor reci și pustii. O mare întindere de nisip alb, atât de alb încât nu-și putea crede ochilor, o despărțea pe Liza de locul unde valurile oceanului ajungeau la țărm, făcându-se tot mai mici, până ce dispăreau cu totul din peisaj. Veneau unele după altele, în mod regulat, aducând odată cu ele nisip de pe fundul oceanului și scoici sau melci cu culori și forme care de care mai ciudate și interesante, ori cioburi de sticlă șlefuite de apă.

Era un spectacol al naturii care-i încânta inima Lizei ori de câte ori îl privea, inspirând aerul curat al oceanului nemărginit și sperând să nu se sfârșească niciodată. Dar, cum era acesta cu puțință să nu se încheie vreodată, când ea învățase de mică că toate elementele de pe acest pământ aveau un început și un sfârșit? Existau, oare, în această lume, elemente care nu se sfârșeau niciodată? Nu existau pe acest pământ lucruri infinite în timp, nu-i așa? Doar dacă...

Liza n-a izbutit a-și duce gândul până la final, căci un chip cunoscut ei s-a ivit de după frunzele aspre ale unuia dintre palmieri, venind în grabă către ea. Era o fată simpatcă, cu părul lung și întunecat asemenea nopții căzându-i pe umeri, ca coama înfoiată a unui leu. Avea fața luminată de un zâmbet, în vreme ce ducea o farfurie de porțelan cu prăjituri gustoase de ciocolată și vanilie, împodobite cu un buchețel mic de leandri roșii ca sângele. Liza și-a îndreptat privirea atentă către fată:

- Alexandra! a strigat-o ea pe prietena ei, nerăbdătoare.

Când fata s-a așezat lângă ea pe nisipul prin care erau presărate bucăți fragmentate de scoici și melci, Liza s-a uitat la prăjiturile cu ciocolată aduse de către prietena ei ce dispăruse fără urmă acum o oră. Cerul începea a se umple de nori plumburii, ce aduceau cu o temută furtună ce avea să se declanșeze cât mai curând cu puțință.

- Unde ai zăbovit atât în tot acest timp îndelungat? a iscodit-o ea, vădit bănuitoare.

- M-am gândit că ți-ar prinde bine niște gustări, așadar am căutat pe la cofetăriile din apropierea falezei prăjiturile pe care știu că le îndrăgești nespuse: amandinele, i-a răspuns Alexandra, mijindu-și ochii albaștri.

Liza și-a privit buna prietenă cu o expresie recunoscătoare pe chipul ei palid și alb ca varul, făcând un mic gest din mână în semn de mulțumire. Deodată, a simțit corpul suplu al Alexandrei lipindu-se de trupul ei tremurător și înfrigorat asemeni unei crengi subțiri, îngreunată de zăpada albă ce cădea din cerul plumburiu, ce-o făcea să se frângă cu pocnituri răsunătoare și îi bloca orice încercare deznădăjduită de a scăpa din acea strânsoare cumplită.

Precum o frunză amărâtă și nesemnificativă atârna ea de capătul unei ramuri, zbatându-se neputincioasă mai apoi în aer, spânzurată între cer și pământ.

Alexandra și-a îndreptat privirea albastră și luminoasă precum razele soarelui spre ea. Avea în ochii ei frumoși, ce radiau o profundă și binevoitoare căldură ce parcă o transforma pe nefericita frunză într-o pasăre aurie cu pene strălucitoare și lucioase, ce-și ia zborul către cerul nemărginit cu aripile din raze de aur oglindindu-se în apa cristalină și azurie a unui lac, o sclipire întunecată și ascunsă. Abia când razele soarelui victorios au izbutit a străpunge densa pătură de nori cenușii ce se adunase pe cerul de deasupra oceanului adânc și înspăimântător, atunci când chipul Alexandrei s-a conturat mai bine în lumina stăpânului atotputernic, Liza a putut distinge îngrijorarea ce-o avea prietena ei în privirea albastră și limpede ca apa unui râu involburat, tulburată de vârtejurile amețitoare de spumă albă, albă precum floarea-de-colț cea parfumată.

Dându-și glas gândurilor, Alexandra s-a tras mai aproape și a întrebat, cu șuvițele fluturându-i ca aripile unui fluture de abanos în briza dulce și suavă a dimineții:

- Din ce pricină ești așa de abătută, Liza? Mi-ai spus că te-ai împăcat cu tatăl tău și că neînțelegerile au luat sfârșit mai apoi. Toate s-au rezolvat în final, nu-i așa?

Liza și-a ferit fața, ascunzându-i prietenei ei nedumerite expresia ce se întipărise pe chipul ei odinioară luminos. S-a uitat pierdută către marea întindere de apă albastră și agitată pe care o avea în fața ei. A simțit că i se rupe inima fragilă precum o floare gingașă în bătaia vântului necruțător, ce-o ducea departe, atât de departe de originile ei, încât începea a-și pierde petalele roșii ca flăcările flămânde arzând, până când doar ecoul ei disperat a mai răsunat dincolo de pereții unei adânci prăpastii întunecate, în timp ce întunericul copleșitor a înghițit-o pe de-a-ntregul.

- Ai dreptate, Alexandra, ai mare dreptate! Sunt invers de cum ar trebui să fiu, însă, în același timp, nu cunosc niciun alt sentiment în afară de tristețe, pe care să-l pot avea acum. Pe de-o parte, debordez de fericire, căci știu cu siguranță că tatăl meu nu este implicat în acel jaf groaznic. Totuși, o parte din inima mea plânge în hohote, deoarece am eșuat încă din prima mea misiune de detectiv. Am pierdut totul...

Inima părea că o să i se rupă în două, precum fuseseră purtate de vânt petalele florii roșii ca sângele.

Alexandra i-a aruncat o privire nedumerită Lizei, ochii ei albaștri strălucind de uimire.

- Ce vrea să însemne asta? a chestionat-o ea. Dacă întâlnirea va decurge bine, atunci firma va fi salvată, iar unchiul tău se va însănătoși! Ce-ți poți dori mai mult de atât? Este de abia prima și unica misiune la care ai luat parte; este normal să nu te descurci perfect din prima încercare...Fi mândră de tine însuși că ai parcurs un drum atât de lung și anevoios, a consolat-o Alexandra cu blândețe.

-Nu poți să mă înțelegi, a oftat Liza. Aceasta nu este o misiune obișnuită! Este considerată a fi una dintre cele mai importante misiuni din câte au avut loc vreodată! Și, cu toate acestea, eu am fost aleasă să iau parte la această misiune, când există detectivi cu mai multă experiență decât am eu. Din această pricină, misiunea aceasta era viața mea, era entuziasmul pe care îl simțeam totdeauna când lucram, fericirea care mă însuflețea de fiecare dată...dar le-am pierdut. Ah, Alexandra, se simte atât de trist și de copleșitor totul în momentul când realizezi că ai dezamăgit oameni pe care-i admiri și care sunt exemplul tău în viață!

Liza și-a îndreptat din nou privirea spre oceanul nesfârșit, luminat de soarele arzător ce apăruse pe cerul acum senin și clar, risipind norii aducători de întuneric. Razele aurii ale soarelui se oglindeau în apa înspumată a oceanului, aruncată în aer de către pescărușii zgomotoși și albi ca laptele, ce dansau în aerul proaspăt al dimineții, plonjând în apa înghețată și adâncă a oceanului. Peste câteva momente, a scos capul albicios afară din apă în semn de victorie, cu stropii sărați curgând șiroaie de pe penele gulerului. Un pește cu solzi strălucitori și cu corpul îndesat și alunecos se zbătea fără scăpare în ciocul de foc al pescărușului învingător.

Alexandra a atins-o ușor pe umăr pe Liza, făcându-i semn către vestitul soare luminos.

- Acum vezi, Liza? În cele din urmă, soarele a izbutit a se ridica dintre norii negri de furtună. Nu a lăsat nicio forță a întunericului să-i stârpească dorința de a ieși victorios din această luptă. La finalul oricărei lupte, câștigă cel care este însuflețit de speranță, de speranța cea nemuritoare, cea fără seamăn, cea care-ți dă aripi pentru a zbura spre infinit. Asta îmi spuneai tu de fiecare dată, draga mea. Acum, a venit timpul să ți-o spun eu. Nu-ți pierde speranța, Liza, deoarece este singura care te va ajuta să străbați mai departe căile întortocheate ale drumului primejdios pe care ai pornit, a povățuit-o Alexandra, cu o sclipire de simpatie în ochii ei albaștri și mari.

A făcut o pauză, scoțând un plic alb de hârtie din buzunarul jachetei albastre pe care o purta. I l-a întins Lizei, cu o înclinare afirmativă a capului. Liza a privit plicul alb de hârtie cu nuanțe argintii pe margini, surprinsă peste măsură.

- Și, poate că speranța ta se află în acest plic.

- Despre ce este vorba?

- Deschide-l și vei afla. Este de la tatăl tău.

Liza s-a mai uitat câteva clipe la Alexandra, uimită, iar apoi a început să deschidă cu grijă plicul misterios. A citit mesajul din plic.

„Draga mea fiică,

Sunt peste măsură de bucuros să-ți transmit veștile bune din urma ședinței de azi. Domnul Joseph mi-a acceptat propunerea și a devenit asociat al firmei noastre începând de astăzi. A cumpărat 30% din acțiuni, iar eu am rămas doar cu 50% din acțiunile firmei. Dar aceasta nu este singura veste bună pe care doresc să ți-o dau.

În timp ce am venit să caut niște acte importante în biroul domnului Jamis Watson, am găsit un contract cu un anume Leon Patrickson, în care se înțelegea a fi vorba despre vinderea bijuteriilor furate de la muzeul Smithsonian. În contract, se preciza că domnul Jamis Watson îi va vinde acestui Leon Patrickson o parte din bijuteriile furate, în schimbul sumei de 67 de milioane de dolari, pe data de 30 Martie 2044.

Consider că aceasta este cea mai bună veste din ultimele zile, după eforturi mari de a găsi hoțul de bijuterii. În sfârșit, avem o dovadă clară că domnul Jamis Watson, unul dintre vechii prieteni ai domnului Joseph, este cel care a inițiat jaful. În contract, sunt detalii mult mai amănunțite decât cele pe care ți le-am dat eu. Destule pentru a-l putea incrimina pe Jamis. Am trimis secției de poliție contractul, iar comisarul va face tot posibilul pentru a trimite un echipaj cât mai repede cu putință. De asemenea, acesta a mai spus că i-ar face o deosebită plăcere să iei parte la operațiunea de recuperare a nestematelor. Operațiunea va avea loc astăzi, în jurul orei 18:30, în centrul pădurii de lângă New York...îți doresc un mare succes! Ai mare grijă, căci va fi o misiune riscantă...

Liza a lăsat scrisoarea să-i scape pe nisipul fin, împodobit cu scoici de diferite mărimi și forme. A privit-o pe Alexandra cu ochii strălucindu-i de surprindere, nesiguranța reflectându-se în privirea ei. S-a apropiat agale de prietena ei, deși se abținea cu nespusă dificultate să n-o strângă puternic în brațe din pricina fericirii ce-i încălzea sufletul precum soarele de aur al zorilor.

- Este cu putință să fie adevărat, Alexandra? Te implor să nu mă minți!

-Tot ceea ce ai citit în scrisoare este cât se poate de adevărat, a încredințat-o Alexandra, aruncându-i o privire mângâioasă. Tatăl tău a găsit contractul astăzi, Liza. Neavând suficient timp pentru a te suna, deoarece era prins cu mai multe dosare și sedințe în acea zi, m-a rugat pe mine să-ți dau această scrisoare în care-ți explică totul. Am așteptat momentul potrivit în care să-ți-o dau, întocmai cum a spus tatăl tău. El a vrut să vadă cât de mult înseamnă această misiune pentru tine, iar mai apoi să-ți dea vestea cea bună. Voia să știe cât de mult iubești domeniul în care lucrezi, cât de mult ai risca pentru a dobândi ceea ce-ți dorești...

Liza a alergat spre Alexandra, cuprinzând-o puternic cu ambele ei brațe precum se încolăcește un șarpe în jurul trupului unei ființe. Au rămas așa vreme de câteva clipe, câteva clipe îndelungate ce au părut a fi câteva ore. Ușor, s-au despărțit cu încetul, Liza făcând câțiva pași nesiguri în spate.

- Mulțumesc, a șoptit ea. Fără tine, Alexandra, nu aș fi realizat niciodată cât de mult contează speranța prezentă în inima omului, care îți dă putere și curaj să mergi mai departe, să te lași purtat ca un fluture de vântul ce-ți leagănă ușor aripile de aur în lumina soarelui. Pentru toate acestea, îți sunt recunoscătoare pe veci.

Liza a observat privirea amuzată și mândră a prietenei ei. Zâmbetul larg al acesteia era luminat de soarele auriu ce strălucea neobosit pe cerul senin al dimineții.

-Ai timp berechet pentru a-mi mulțumi după ce te întorci teafără din misiune, Liza, a muștrat-o ea. Să ai mare grijă, a sfătuit-o Alexandra, vădit îngrijorată. Voi fi cu gândul la tine câtă vreme vei fi plecată.

Liza a început a înainta către podețul de lemn ce ducea către drumul din piatră cubică, uitându-se la prietena ei pentru ultima oară. Albastrul ochilor Alexandrei a fost estompat de frunzele dese și mari ale unui palmier cu trunchiul aspru și peri roșcați, aceasta dispărând din câmpul vizual al Lizei, asemeni unui fascicul de lumină în întunericul de nepătruns.

- Drept recompensă pentru contribuția adusă la găsirea bijuteriilor furate aparținând legal de muzeul Smithsonian din Washington DC, capitala Statelor Unite ale Americii, fără de care aceste nestemate emblematice, care reprezintă un viu izvor istoric important pentru omenire, ar fi fost pierdute pe veci în apele înspumate ale Atlanticului, guvernul american și președintele muzeului Smithsonian au decis prin comun acord ca o serie de bijuterii în valoare de 34 de milioane de dolari să fie dată familiei Popescu. Mulțumim anticipat domnului Phil Popescu, pentru găsirea contractului și aducerea acestuia la secția de poliție din New York, și Lizei Popescu, fiica domnului Popescu, pentru actul de curaj demn de un admirabil detectiv. Aceasta și-a riscat viața sărind în apa oceanului pentru a recupera celebrul Diamant Hope, putând muri înecată, motiv pentru care va rămâne în memoria fiecărui cetățean american. Felicitări lor pentru această reușită incredibilă!

Strigăte de aplauze înfocate au umplut sala, răsunând dincolo de ferestrele până în podeaua din marmură albă. Stâlpii netezi și împodobiți cu înflorituri complexe în vârf străluceau în lumina artificială a candelabrului din cristal și argint, ale cărui cristale atârnav în jos precum picăturile sclipitoare de rouă aprinse de razele soarelui pe o frunză umedă și lată, tremurând ușor. În colțul sălii spațioase, se afla un pian negru și elegant, ce făcea atmosferă plăcută ori de câte ori apăsa pianistul clapele acestuia.

Liza a coborât de pe scena înaltă alături de tatăl ei, simțind că-i tremură fiecare particică din corp de emoție. Mândria îi încălzea sufletul ca un foc de tabără într-o seară friguroasă. Mama ei o privea cu ochii verzi precum smaraldele strălucindu-i de iubire și de dor. Lângă ea, îmbrăcată cu o deosebită rochie din catifea albastră se afla Alexandra, aruncându-i priviri nerăbdătoare. Când au ajuns aproape de ele, mama ei a înaintat către ea, îmbrățișând-o strâns.

-Ești în regulă, pușor? a întrebat-o ea, neliniștită.

Phil s-a apropiat de soția lui și i-a șoptit ceva la ureche. Un zâmbet a apărut pe chipul înnegurat al mamei ei. Apoi, tatăl ei a bătut-o ușor pe umăr pe Liza, cu aceeași sclipire mândră predominantă în ochi.

- Nu-ți face griji, Maria. Ea este o luptătoare înăscută. Mi-a dovedit-o astăzi.

Dintr-odată, un fior a trecut-o. Într-o clipă toate amintirile chinuitoare i-au revenit, formând un vârtej năucitor de sentimente în adâncul inimii ei. În timpul operațiunii de recuperare a bijuteriilor, în vreme ce fugea neconținut cu bijuteriile în poșetă, se întâlnise cu Jamis Watson. Acesta încercase să-i ia Diamantul Hope, însă Liza luptase pentru el de parcă ar fi fost propria ei viață, știind că singurul ei scop era să recupereze bijuteriile. Orice altă acțiune în afară de aceasta era o clipă irosită din viața ei. Apoi, într-o fracțiune de secundă în care nici nu conștientizase ce se întâmpla cu ea, Liza căzuse în apa întunecată împreună cu diamantul albastru. Se zbatuse și se zbatuse când frigul apei oceanului pusese stăpânire pe ea, valurile izbindu-se de ea ca o forță ascunsă și invizibilă în întuneric. Nu-și mai amintea nimic, cu excepția faptului că întunericul negru ca noaptea o împresura din toate părțile, iar ea înotase fără a se da bătută pentru a ajunge la mal.

Liza a scuturat din cap, alungându-și înfiorătoarea amintire. Lângă una dintre ferestre, mirosind un trandafir roșu ca sângele și parfumat se afla Puf, cu blănița ei mătăsoasă și cafenie cu maroniu rămânând agățată de spinii ascuțiți ai trandafirului. Liza a început să se îndepărteze de părinții ei protectori, făcându-le un mic semn din cap.

- Revin în doar câteva momente...

I-a mai aruncat apoi o privire plină de subînțeles Alexandrei, întorcându-se fără să spună ceva după aceea.

Ajungând lângă fereastră, a ridicat-o cu blândețe pe Puf în brațele ei calde și primitoare, uitându-se în ochii albaștri-întunecați ai pisicuței pufoase. Și-a îndreptat privirea spre copacii înfrunziți din parcul ticsit de flori de afară, crengile groase ale copacilor părând a fi negre precum smoala în întunericul apăsător. Pe cerul înstelat și luminos, luna cea măiastră strălucea argintie, învăluind cu lumina ei întreaga lume plină de umbre. Sus, pe cerul împânzit de diamante nocturne și strălucitoare, o rază aurie a despărțit bolta cerească în două, cu coada ei luminoasă atingând stelele. Și lebedele albe se adunau între firele de papură ciocolatie, strângându-se laolaltă, cu gâturile lungi și elegante aplecându-se către apă, somnoroase. Se odihnesc și păsările pe ramurile copacilor încărcate de flori parfumate și rozalii precum zorii

dimineții. Și, în liniștea desăvârșită a nopții de poveste, își mai șoptesc din când în când două turturele pereche, discret și misterios, cuvinte de dragoste înfocată, printre codrii de aramă...

Vara mea

Elev: Munteanu Eduard Dumitru

Clasa a V-a

Școala Gimnazială nr. 2 Plopeni (Structură)

Școala Gimnazială nr. 1 Chirnogeni, Jud. Constanța

Profesor coordonator: Condur Ana-Maria

Căldura verii
aduce bucurie
în toată țara.

Alterat

Elevă: Idita Mara Maria

Clasa a V-a

Școala Gimnazială nr. 2 Plopeni (Structură)

Școala Gimnazială nr. 1 Chirnogeni, Jud. Constanța

Profesor coordonator: Condur Ana-Maria

Rugina toamnei
roade încet vara mea,
Dorul te chemă.

Seceta

Elev: Șerban Daniel

Clasa a V-a

Școala Gimnazială nr. 2 Plopeni (Structură)

Școala Gimnazială nr. 1 Chirnogeni, Jud. Constanța

Profesor coordonator: Condur Ana-Maria

Căldura mare
sfășie toată țara
îndurerată.

b. Clasa a VI-a

Toamna prin ochi de copil

Elevă: Chiriac Nicoleta

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială nr. 1 Chirnogeni, Jud. Constanța

Profesor coordonator: Condur Ana-Maria

Frunze uscate,
aurii, cărămizii
Formând un covor.

Martie

Elevă: Codrea Denisa Ștefania

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială nr. 1 Chirnogeni, Jud. Constanța

Profesor coordonator: Condur Ana-Maria

Fluturi zboară
Zambilele înfloresc
E primăvară.

Cald

Elev: Bălușă Iulian Ionuț

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială nr. 1 Chirnogeni, Jud. Constanța

Profesor coordonator: Condur Ana-Maria

Fructele se coc
Soarele luminează
cu raze line.

Călătoria prin povești

Elevă: Curcu Sibel

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială nr. 1 Târgușor, Jud. Constanța

Profesor coordonator: Petre Petruța

Iau seara o carte, m-așez iute-n pat
Ca prin magie se schimbă imediat
Și pot să visez, să zbor, să zâmbesc
În pagini de carte, fantastic trăiesc.

E-o lume în care refugiu găsesc
Poveștile toate mă cheamă
Și munte, și mare, peisaj pitoresc
Să stau să citesc mă îndeamnă.

Dar uite, e zâna captivă-n palat
Și prințul acum o să lupte
Pe zmeul fricos îl va lăsa lat
Căci e hotărât s-o ajute.

Acolo departe se vede-o căsuță
Este prințesa, se-ascude de moarte
Piticii i-au dau a lor locuință
Și-o apără strajnic în fiecă noapte.

Dau pagina iar, povestea mă duce
În locuri la care abia de visez
Ce poate o carte? Ce poate aduce?
Captivă-ntre file mă furișez.

Lumea magică a poveștilor

Elevă: Ciu Roberta

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială nr. 1 Târgușor, Jud. Constanța

Profesor coordonator: Petre Petruța

Doar o carte cred că poate
Să ducă chiar pe Marte
Să zbor printre mii de stele
Și să mă bucur de ele.

Iată, este Carul Mare
Ce se-arată-n depărtare
Doar cu el călătorește
Zâna ce-aici locuiește.

Ce frumos prin Univers!
Nu mă mai satur de mers
Stele mii, luceferi blânzi
Se tot plimbă tremurânzi.

E o lume fermecată
Nu ai cum s-o cumprinzi toată
Ia o carte și citește!
Și ieftin călătorește!

As Long As It Is You

Elevă: Petrea Bianca

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială nr. 1 Chirnogeni, Jud. Constanța

Profesor coordonator: Nicolaiciuc Alina Valentina

A book is like another world
As you read carefully, word by word.
A book is like a little dream
A little dream, a little theme

A theme that you can pick,
You'll pick it pretty quick
And you'll imagine things
Like little fae with wings

You can imagine stuff
Like bunnies full of fluff,
Imagine little beings
Like tall trees that have feelings

You may imagine anything,
You may imagine everything.
As long as it is you,
It is forever true.

The beauty of the Sea

Elev: Simion Ștefan

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Dinică Dana Oana

Tall, firm waves rise to the sky, die,
and then resurrect beside the shore, where wildlife abounds.
creating a breathtaking sight.

Secrets frequently lie in the deep blue.
where creatures of color glide elegantly.
Shells so magnificent wash up,
treasures washed up with every wave kissing the sandy shore.

Let us travel along the sea's joy.
In the sun's warmth, beaming brightly,
With every walk along the shore,
We will always love the magic of the water.

The appearance of the Ninja

Elevă: Chinga Evelyne Claudia

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Duru Geanina

It was a hot summer day. The sun was shining in the blue sky and I was walking alone on the beach. Suddenly some earthquakes were felt and some ninjas appeared out of nowhere. They were Lloyd, Kay, Jay, Zane, Cole and Nia.

While I was showing them the surroundings, Lloyd told me:

‘Wait! I need to tell you something important!’

‘What is it? What have happened?’

‘I can no longer fight and face these problems and soon the Master will arrive here as well. I don’t think I can take it anymore, so I’ll make you, Evy, the leader of the legendary green ninjas.’

‘Wow’, I answered surprised.

‘Yes, I want someone who knows this city to lead the ninjas and you are perfect for this job. I am sure that you are the right person.’

‘I’m not sure that I can do it, honestly. If I have enough strength, or enough training...’

‘I know you can do it! You are a tough girl!’

So , I accepted. But I needed a team. So I asked my three cousins and my brother to help me. Each of them had an elemental power: Mara – ice, Nick – fire, Eva – water, Marius – lightning, and me the power of amber, through which I could absorb the energy.

And now we are ready. The master can come as we have the team that can defeat him. We are the five ninjas and we will protect those who cannot protect themselves. And let’s not forget that a real ninja does not give up in front of the imminent danger

Iluzia vieții

Elev: Cuperstein Liubov

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Gaman-Pavel Cristina Alina

Trăim, muncim, mâncăm și învățăm.
Într-o lume aparent falsă creată de noi
Nu știm ce este viața reală.
Ne mândrim cu o poveste cam...goală
Și suntem departe de voi!
Ne rezumăm doar la bogății,
Dar nimic din toate acestea nu ne vor mulțumi.
La final ajungem totuși țărână,
Iar pe patul morții vom privi în urmă...
Ce am făcut în viața asta?
Iar răspunsul inimii va fi năpasta..
Am alergat după niște foi pictate
Uitând mereu de SĂNĂTATE.
Am muncit ca niște sclavi în pustiul fericirii.
Ahtiați după aceleași foi pictate destinate muririi.
Ne lăsăm familiile în pustietate pentru trei parale -n plus.
Îi uităm, îi dăm departe gândindu-ne că banii-s mai presus.
Citim povestea altor oameni când a noastră nici nu a fost publicată.
Și uităm să prețuim VIAȚA - cea mai de preț răsplată.
Traim în zgârie nori uitând ce înseamnă o viață,
Aceeși rutină o avem în fiecare dimineață.
Suntem roboți, mașini de urmat visuri
Însă ne-afundăm tot mai des în abisuri!

Bagheta magică

Elevă: Anghel Alexia

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială Căndești, Jud. Buzău

Profesor coordonator: Fănică Daniel

Era o noapte pustie de iarnă. Stelele străluceau ca argintul. Fulgii de bronz cădeau încetinel. Deși stelele mă atrăgeau, am adormit. Am avut un vis ciudat.

Mă dădeam cu sania. Mi-am luat avânt și sania a-nceput să fugă ca vântul. Tot ce mai vedeam era o perdea de stelute argintii. Când sania s-a oprit, m-am trezit într-un loc necunoscut. Am văzut o luminiță. M-am îndreptat spre ea. Acolo era un brad înalt, înalt, cu lumini multicolore, cu globuri frumoase și bomboane de ciocolată. Beteala roșie, aurie și argintie înconjura bradul. În vârf, era așezată o stea mare și strălucitoare. Lângă brăduț era o casă la fel de frumoasă. Am ciocănit la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am mai ciocănit o dată. La fel. Așa că am hotărât să intru. Casa era toată argintie. M-am uitat cât m-am uitat, până ce am dat de o sticlă cu pulbere. Am luat puțină pulbere pe degete. Imediat, am început să mă desprind de sol. Acum nu mai mergeam, ci zburam aproape de pământ. Am mai luat niște pulbere pe degete. Acum eram și mai sus. Am continuat să mai iau pulbere, până când am ajuns aproape de tavan. Atunci am ieșit. Se făcuse noapte. Luna era strălucitoare, mare și frumoasă. Dar oricât de mare ar fi fost, îmi doream cu ardoare să mă apropiu și mai tare. Dar chiar atunci îmi distrase atenția ceva. În depărtare se vedea un palat clădit din stelute de argint și zăpadă. Curioasă din fire, am pornit spre el, în zbor. Vezi tu, acest palat era în văzduh. După o călătorie nici prea lungă, nici prea scurtă, am ajuns la palat. Era aproape dimineață, deci mi-am permis să bat la ușă. Mi-a răspuns o zână cu părul de un alb imaculat. M-a condus în Sala Tronului. O împărăteasă frumos îmbrăcată, cu părul lung și un sceptru strălucitor mi-a zis:

– Bună dimineața, fată frumoasă! Sunt Crăiasa Zăpezii! Ce te aduce aici? Oare tu ești cea care va salva bagheta Crăciunului?

Locuitorii, care deja se strânseseră în Sala Tronului, șușoteau de parcă ar fi jucat „Telefonul fără fir”:

– Ea e, ea e, ea e!

Crăiasa s-a ridicat de pe tron și m-a prins delicat de mână. M-a condus într-o cameră făcută doar din argint. O fetiță îmbrăcată tot în argint a privit spre mine și mi-a zâmbit:

– Bună! Mă numesc Sclipi și îți voi prezenta Tărâmul Crăciunului! Voi fi ghidul tău! Așa vei putea salva bagheta Crăciunului și vom putea aduce zăpadă și în alte țări ale lumii!

Și a început să-mi prezinte Tărâmul! M-a dus mai întâi într-un loc unde toate personajele din poveștile de iarnă erau acolo.

– Uite-o pe Marușca din „Marușca și cele douăsprezece luni”, uite-i pe Carl și Gerda din „Crăiasa Zăpezii”, însăși regina voastră este dintr-o poveste... da, tot din „Crăiasa Zăpezii”! Și văd că mai sunt și alte personaje!

Apoi mi-a prezentat casa lui Moș Crăciun! Am fost tare bucuroasă să-l cunosc pe Moș Crăciun în persoană! Mi-a dat și un cadou! Niște conduri din cristal!

– Acești conduri te vor duce unde vei dori, dacă bați din picior de trei ori! mi-a spus Sclipi.

Mi-a povestit legenda acestui Tărâm și am aflat că este foarte vechi și că are multe locuri minunate. Acum știu totul despre acest Tărâm! Am aflat că aici oamenii de zăpadă prind viață! Acum trebuia să găsesc bagheta! Am bătut de trei ori din picior și mi-am dorit ca pantofii să mă ducă la Regele Noiembrie. Căci acesta îi furase bagheta Crăciunului și Crăiasa Frunzelor, stăpâna lui, nici nu aflase. Așa am ajuns în împărăție și i-am spus:

– De ce ai furat bagheta Crăciunului? Crăciunul nu va mai veni! Moș Nicolae și Moș Crăciun vor lipsi, iar familia nu va mai petrece de Sărbători, pentru că nu mai putem aduce Crăciunul înapoi! Nu te gândești cum nouă, copiilor, ni se va frânge inima de tristețe că Moșii care aduc mereu cadouri nu vor mai veni?! Că Moș Nicolae care aduce o mulțime de dulciuri delicioase nu mai vine! Te-ai gândit că noi ne-am pregătit șosețelele sperând ca el să ne aducă daruri numeroase? Că am făcut scrisoarea și așteptăm plini de speranță sosirea lui Moș Crăciun? Că nu vom mai cânta colinde despre nașterea lui Hristos? Crăciunul este o sărbătoare religioasă importantă, Crăciunul înseamnă Nașterea Domnului Iisus Hristos! Crăciunul pentru noi contează! E cea mai fericită și frumoasă sărbătoare a anului!

Chiar atunci Moș Crăciun venise să mă ajute! Îmi făcu cu ochiul!

– Îți dorești cu adevărat Crăciunul! zise Regele Noiembrie.

– Da, mi-l doresc! Ce-ai avut cu Crăciunul?! E atât de trist când te gândești că va fi ultimul Crăciun! Și cum să nu mai vadă Moș Crăciun copiii, când îi iubește atât de mult? Nici noi nu-l mai putem vedea!

– Bine! zise Regele. Îți dau bagheta!

Moșul a chemat fulgii să-l ajute să dea cadourile și, desigur, l-am ajutat și eu! Însă am adormit în sania lui!

Acum nu mai sunt în sanie. Sunt în patul meu. M-am trezit și mi-am dat seama că a fost doar un vis. Am cadouri sub brad și cel mai tare mă surprinde că am o scrisoare de la Moș Crăciun în care scrie așa: „Mulțumesc că ai salvat bagheta Crăciunului! Acum pot să dau cadouri la toți copiii! Cu drag, Moș Crăciun!” Și la fel de tare mă surprinde că am primit niște conduri din argint... dar fără puteri magice.

A fost o aventură minunată!

Biblioteca – templu al cunoașterii

Elev: Ciufulică Damian

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială Căndești, Jud. Buzău

Profesor coordonator: Fănică Daniel

Adevărata universitate a viselor noastre este o bibliotecă. Locul unde mergem să citim, să ascultăm, să discutăm, să ne întâlnim cu cartea, cu scriitorul, cu editorul, cu pictorul, cu umoristul, cu alți semeni de ai noștri ingenioși, interesați și setoși de a țese noi performanțe și

de a valorifica potențialul cunoașterii. Biblioteca este locul care ne păstrează amintirile, ne delectează sufletul, ne farmecă cu mulțimea de tezaururi ce așteaptă fără răgaz răsfoite.

Biblioteca este templul învățării, deoarece doar în bibliotecă pot să-mi hrănesc sufletul și gândul cu cele mai diverse cunoștințe. Din păcate, astăzi Internetul și alte tehnologii informaționale concurează cu biblioteca, dar totuși, cred că nimeni niciodată nu va reuși să înlocuiască cartea cu alte invenții. Biblioteca va rămâne mereu cu porțile deschise pentru omenire, pentru că doar ea este ușa larg deschisă spre viitor și doar într-o bibliotecă ai șansa să fii superior!

Eu mi-am imaginat mereu paradisul sub forma unei biblioteci – o împărăție a cărților, o bogăție spirituală fără de preț. Pentru mine biblioteca este ca o a doua casă, o școală unde poți mereu învăța. Să citesc și să frecventez biblioteca în timpul liber a devenit o obișnuință. Biblioteca ne ghidează ca printr-un labirint de enigme, care ne ajută să devenim mai inteligenți, mai buni și mai deștepți, pentru că nicăieri nu vom găsi un limbaj mai frumos și mai corect decât în carte.

Pe parcursul a trei ani de studii nu a trecut nici o zi fără ca să nu pășesc pragul unei biblioteci. Biblioteca „B. P. Hașdeu” este un templu al lecturii, ce ne permite să vorbim cu cartea - icoana sufletelor noastre ce ne pictează cu iscusință cunoștințele.

Cert este faptul că biblioteca este un remediu pentru minte, iar cărțile – remediu pentru suflet. Astfel biblioteca devine mai vizibilă și demonstrează că răspunde tuturor doleanțelor și referințelor utilizatorilor contemporani, ea constituind veriga principală în educația culturii și piatra unghiulară a unei cariere nobile. Prin urmare afirm cu certitudine că biblioteca e o oază de liniște și de frumos al sufletului, iar cartea – oglindă și popas al spiritului spre realizare. Și într-adevăr așa cum spunea și marele înțelept Miron Costin: „Nu este alta, mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă, decât cetitul cărților”.

Dacă vrei să obții cheia succesului pierdeți-vă în labirintul cărților și sorbiți lacom din nectarul cunoștințelor!!!

Într-o zi de vară călduroasă și secetoasă, eu împreună cu trei prieteni am intrat într-o bibliotecă pentru a ne adăposti de soarele puternic și de căldura cea toropitoare. Niciunul dintre noi nu-și putea închipui ce avea să urmeze, ce aventură vom trăi în acest univers spiritual excepțional plin de farmec și mister.

Citându-l pe Blaga, consider că un mister mic se preface într-un mister și mai mare, pentru că atunci când credeam că vom descoperi cheia ieșirii noastre din labirintul cognitiv în care ne aflăm, tocmai atunci totul devenea enigmatic și criptic.

Pot spune că, pentru mine personal, această experiență a reprezentat aventura vieții mele care m-a conștientizat faptul că nimic nu este întâmplător și că totul se întâmplă cu un scop. Dar voi lăsa frâu liber imaginației pentru a rememora aceste momente.

Ajunși în bibliotecă, toți am avut un sentiment de melancolie, de parcă am mai fost aici, dar mințile noastre mature nu-și mai puteau aminti exact acest loc și mai ales ceea ce-l face atât de special legat de trecutul nostru.

Toți am început să cercetăm biblioteca și, după câteva minute, am găsit cu surprindere patru statui care semănau cu noi, când eram tineri. Pe statui era o plăcuță pe care scria John, Andrew, Michael și Gabriel, adică eu, “eroii” din bibliotecă și din Londra.

Am pus cuvântul “eroi” între ghilimele, deoarece consider că eu, personal, nu am făcut ceva senzațional sau ieșit din comun, ci doar am descifrat anumite mistere care ne-au condus la un deznodământ fericit în final. Am acționat mai mult din disperare, deoarece rămăsesem “exilați” în bibliotecă. Dar să revin la plăcuța amintită mai sus: această plăcuță, intitulată “eroii noștri”, ne-a reîmprospătat memoria.

În timp ce priveam acest titlu, mi-am amintit că în Biblioteca din Londra în care pătrunsesem era o carte cu acest titlu. Am găsit-o și am început s-o răsfoim, fiecare citind câteva fragmente din ea.

Andrew și-a dres vocea și a început să citească și să re trăiască acele momente din trecut. La fel am făcut fiecare, teleportandu-ne parcă în acele vremuri demult apuse. Și cum viața te face ca să te mai întâlnești cu anumite momente care ți-au marcat existența, așa se face că într-o zi de primăvară am fost chemați din nou la Bibliotecă pentru a participa la un concurs intitulat „Olimpiada Bibliotecii”.

Organizatorul concursului a anunțat în toată Europa că fiecare țară care vrea să participe va trebui să trimită în Londra cei mai talentați patru “șoareci de bibliotecă” care au între 12-14 ani.

Recrutările concurenților au durat două luni, timp în care țările care au concurat și-au trimis concurenții. Reprezentanții țărilor au ajuns la Londra unde și-au primit permisele de bibliotecă și au fost înștiințați că vor fi paisprezece probe și numai o echipă va fi numită “Eroii Europei”. Cum ne plăcea foarte mult să citim, ne-am dus și noi la acest concurs internațional. Andrew s-a oprit puțin, a dat câteva pagini și a continuat de la a șaptea probă; John s-a cufundat și el în lectură, dar a abandonat; Michael, mai ambițios din fire, a continuat concursul până la capăt; eu am fost fascinat să descopăr o lume misterioasă care m-a introdus într-un univers fabulos, oferindu-mi posibilitatea să mă autodepășesc și să cuceresc Marele Premiu. De fapt, după a șaptea probă, clasamentul era foarte clar condus de Eroii locali, adică noi, cu trei medalii, Germania cu două medalii și România o singură medalie.

La această probă, membrii echipelor trebuiau să găsească o carte intitulată “Eu sunt nostim”.

După multe peripeții pe care le-am traversat și multe mistere pe care le-am descifrat, am găsit în cele din urmă cartea cerută și am început s-o răsfoim. Cel mai șugubăț s-a dovedit a fi Andrew care nu mai avea răbdare și dorea să afle mai repede cine va câștiga concursul, așa că a început să răsfoiască într-un ritm alert paginile până a ajuns la capitolul al XII-lea intitulat „Proba a douăsprezecea”.

A citit cât a citit și a descoperit faptul că, înainte de ultimele două probe, clasamentul este destul de strâns, Eroii locali menținându-și locul I cu cinci medalii, dar echipa din Germania este pe locul II cu patru medalii, restul echipelor având numai câte o medalie. Același Andrew, fiind captivat de paginile cărții și dorind să știe cine a câștigat concursul, a dat paginile până la sfârșitul cărții pentru a afla:

BUCURIE MARE ÎN MAREA BRITANIE!

Eroii noștri au câștigat concursul cu șapte medalii, fiind recompensați cu burse la facultate în Londra. Nici ceilalți nu au plecat cu mâna goală, primind și ei premii atractive. Andrew a închis ușor carte și împreună ne-am lăsat purtați de amintirile din tinerețe. A fost o experiență de neuitat.

Casa bântuită

Elevă: Barbu Cosmina

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială Cândești, Jud. Buzău

Profesor coordonator: Fănică Daniel

- Éléonore, trezește-te, este ora 7 deja!
- Mai stau puțin, mami, în pat. Este atât de plăcut să lenevești dimineața în pat.
- Dar o să întârzii la școală și doar știi că ai de prezentat proiectul la științe.
- Numai puțin, mami, te rog, dă-mi numai cinci minute și mă ridic din pat.
- Bine, te aștept la masă!

Mama era deja în bucătărie și pregătea micul dejun. După câteva clipe, eram deja în picioare și voiam să mă duc la baie când am auzit ceva, ca un șoptit:

- Ssstt, ssstt!

- Da. Cine mă strigă?

Mă uit în jur să văd dacă mai este cineva în cameră, dar nimic nu se zărea.

- Ssstt, ssstt, aici jos! se auzi din nou glasul.

M-am uitat în jos și am observat o față străvezie de șoarece care vorbea cu mine. Părea o fantomă, nu un șoarece real. Eram uimită că o ființă necuvântătoare mi se adresa și că eu înțelegeam ce spune. Ce se întâmplă cu mine? Visez sau este realitate ceea ce mi se întâmplă? Casa noastră este o casă bântuită de fantome sau imaginația începe să-mi joace feste. M-am frecat la ochi: poate mi se pare, poate nu văd bine, dar în fața ochilor îmi apărea aceeași siluetă străvezie și misterioasă:

- Salut, am spus eu. Mă numesc Éléonore. Tu cum te numești?

- Ișhmael, îndrugă el, speriat.

- Nu știam că un șoricel poate vorbi.

- Nu sunt un șoarece, ci fantoma unui șoricel.

- Dar ce s-a întâmplat? am întrebat eu, mirată. Cum ai ajuns așa?

- Un blestem pe care străbunicul tău, Lordul Goth I, l-a rostit asupra mea, din cauza majordomului casei, care i-a spus că eu am ros mobila în casă. Și iată-mă transformat în ceea ce vezi acum. Și nu sunt singurul blestemat din casa aceasta.

- Mai sunt și alții?...Vrei să spui că această casă este bântuită?

- Da, mai sunt și camerista Emily, vizitiul William și bucătăreasa Trudy... Și ei sunt tot fantome și locuim în aripa dărăpănată.

- Și cum ai ajuns aici? Te-ai rătăcit?

- Nu, nici vorbă. Eu am fost atras de aroma delicioasă a sandvisurilor cu șuncă și brânză, pregătite cu grijă de mama ta și, cum eu nu rezist la nimic ce conține brânză, iată-mă aici. Vrei să mergi cu mine să-ți arăt umila noastră locuință?

- Mi-ar face plăcere, dar trebuie să plec la școală. Îți promit că la sfârșitul orelor merg cu tine să îmi arăți. Acum tu să stai cuminte în cameră și să mă aștepți. Ai grijă să nu "rozi" nimic, i-am spus eu zâmbind.

Și am plecat, coborând în fugă scările. Am intrat repede în bucătărie. Mama mă așteptat cu micul dejun; am înfulecat rapid două sandvișuri și am ieșit rapid pe ușă. Timpul a trecut repede. Încă o zi de școală s-a încheiat și mă apropiam și mai mult de vacanța mult așteptată. Am ajuns acasă, mi-am lăsat în fugă ghiozdanul pe hol și am urcat scările în fugă pentru a ajunge mai repede în cameră. Acolo mă aștepta Ishmael, șoricelul....sau, mă rog, ce-a mai rămas din el.

Mi-am luat hainele de casă și mă îndreptam spre ușă, când el m-a tras de rochie și mi-a spus:

- Stai puțin. Înainte de a merge să-ți arăt aripa dărăpănată unde locuiesc eu și celelalte fantome, aș dori să aflu mai multe despre tine, pentru că, în afară de nume, nu știu mai nimic.

- Păi, ce să-ți spun despre mine? Viața mea este cam monotona și neinteresantă. Este destul de plictisitor să trăiești alături de mine, dar voi încerca să-ți schițez un portret realist al personalității mele, învăluită în mister. Stau împreună cu părinții mei în această casă de peste doisprezece ani. Mama mea este acrobat la un circ din apropiere. Ii place să meargă pe sârmă și mereu exersează scheme diferite de menținere a echilibrului și cred că de aceea seamănă mai mult cu ea, pentru că și eu sunt atrasă de mers pe sârmă, cățărând în copaci și alte acrobații. O ador și îmi place când mă trezește în fiecare zi și mă cheamă la masă. Mama are grijă mereu de mine. În ceea ce-l privește pe tata, pe el nu-l văd prea des, pentru că foarte rar își abandonează biroul vechi și prăfuit. Este poet și în fiecare zi compune poeme. El consideră că pe copii nu trebuie să-i vezi, ci doar să-i simți. Îi simt lipsa foarte mult, însă pot să mă bucur de companiei mamei și acest lucru mă relaxează.

- Îți mulțumesc pentru această confesiune și pentru că am câștigat o prietenă.

- Iar eu am câștigat un prieten pe cinste. Acum hai să mergem că se face târziu și nu vreau ca mama să descopere că lipsesc din casă.

Am ieșit din cameră, am coborât scările și am mers tiptil până la ușa de la intrare, am ieșit ușurel în curtea interioară. Am mers ce-am mers și am dat după ceva timp peste o fântână ornamentală, am traversat un tunel format din mulți trandafiri multicolori, care formau ceva fermecător, după aceea am ajuns la o seră cu mulți pomi exotici, cu fructe proaspete și coapte, care mai de care mai apetisante. Parcă visam. Totul era atât de ireal și supraomenesc încât aveam impresia că ceea ce vedeam nu putea fi domeniul familiei. Cum de nu descoperisem aceste lucruri până acum? Era vorba de o altă casă sau era aceeași casă în care stăteam împreună cu părinții mei de când m-am născut? Sau poate și exteriorul fusese blestemat? Vraja se abătuse și asupra naturii? Eram uimită, totul era fantastic. Niciodată nu văzusem atâta frumusețe și atâta armonie de culori care se confundau cu mine, de parcă natura voia să mă asimileze și să devin parte din ea. După câteva minute de admirație și de împlinire sufletească, Ishmael m-a condus spre un loc retras din spatele casei, un fel de intrare secretă spre Aripa dărăpănată, locuința provizorie a fantomelor. Am deschis ușa, iar scârțâitul ei producea un zgomot sinistru, bizar. Am urcat niște scări vechi din lemn de stejar până la etajul doi și am pătruns într-o cameră obscură, prin geamurile prăfuite se întrezărea luna, care își reflecta lumina pe pardoseala camerei.

- Aprinde lumina, mi-a șoptit Ishmael.

- Dar unde sunt fantomele? l-am întrebat eu. Ai spus că mai sunt și alte fantome în afară de tine.

- Da, mai sunt. Ai răbadare că vor apărea. Trebuie să se facă miezul nopții. Pentru că ele apar numai atunci când luna își va arăta strălucirea în mijlocul camerei.

M-am uitat și am observat că mai era puțin timp până atunci. Cu toate acestea, mi se părea că timpul trece destul de greu. Când orologiul a bătut orele 12, m-am uitat în jur să văd dacă se ivise vreuna din fantomele de seară. Fiind o casă atât de veche și de mare, casa noastră devenise sălașul mai multor fantome, care aveau grijă să apară la momente diferite. Totuși în seara asta mi se părea destul de straniu că, deși era miezul nopții, fantomele întârziu să apară, cu toate că Ishmael mă asigurase că ele vor apărea sigur la miezul nopții. Dacă șoricelul se înșelase? Sau poate că el nu era o fantomă și atunci nici această casă nu era bântuită de fantome? Timpul trecea încet, încet. În cele din urmă, se auzi un zgomot. Din tenebrele întunericului, se iți o siluetă feminină care se apropia de mine din ce în ce mai mult. Era camerista Emily. Mi-a spus că a ajuns fantomă, pentru că Lordul Goth, tatăl meu, rostise un blestem nemilos ca pedeapsă pentru că, din greșală, îi arsesse cămașa cu fierul de călcat. S-a apropiat de mine, m-a privit și mi-a zâmbit. Eu, uimită, neștiind cum să reacționez, am zis:

- Eu sunt Éléonore și locuiesc în această casă. Tu cine ești?

- Emily, cameristă și confidentă a tatălui tău mulți ani, dar acum, din păcate, el s-a supărat foarte tare pe mine și a rostit un blestem iremediabil. Și, uite așa, am devenit fantomă.

- Mă bucur să te întâlnesc. N-am știut până astăzi că pot vedea și vorbi cu fantomele și nici că această casă este bântuită. De ce ai ales această aripă dărăpănată ca locuință a voastră, a fantomelor? Nu este cam sinistru să trăiești aici?

- Nu noi am ales, ci tatăl tău, în blestemul rostit, ne-a trimis în cea mai întunecată parte a casei, pentru a nu ne mai vedea niciodată.

- Acum înțeleg de ce tata s-a închis în el și nu mai vrea să vorbească cu nimeni. Nici cu mine de cele mai multe ori. El spune mereu: "Pe copii trebuie să-i simți, nu să-i vezi." Încep să-i dau dreptate. Poate se teme că și eu voi deveni fantomă dacă privirea mea se va intersecta cu privirea lui. Dar să lăsăm chestiunea blestemului deoparte. Vorbește-mi despre tine, Emily! Ce-ți place să faci în timpul liber?

- Mie îmi place mult să pictez, de aceea când mă întâlnesc la Clubul din Pod cu celelalte fantome port cu mine mereu pensule, culori și șevaletul portabil pe care îmi atârâ planșele.

- Minunat! Și mie îmi place mult să combin culorile. De mică îmi doream să devin un pictor celebru, să mă las purtată de fantezie și reverie și să uit pentru un moment de realitate.

- Pai, dacă vrei și îți place foarte mult ideea, bineînțeles, te invit să participi și tu la întâlnirile noastre din pod.

- Nu știu, dacă tatăl meu ar fi de acord! Nu vreau să-l supăr și să mă blesteme și pe mine.

- Te asigur că nu va fi nicio problemă, îmi spuse Ishmael. Ai încredere în mine.

- Nu știu ce să zic, am zis eu.

- Pe cuvânt de fantomă!

- Bine, voi veni și eu.

Când credeam că discuția s-a terminat și mă pregăteam să plec, din perete a apărut o altă arătare străvezie și misterioasă. Era William, vizitiul. M-a surprins apariția lui, deoarece avea un efect cameleonice surprinzător. Se confunda cu orice mediu. Unde se așeza lua forma și culoarea acelui loc. Nu mai văzusem așa ceva până atunci și nici nu rețin să fi citit despre un lucru atât de uimitor în cărțile de magie din biblioteca tatălui meu.

- Tu cine mai ești?
 - Eu sunt vizitiul William, fratele lui Emily.
 - Aaa, da? Nu știam că Emiliy are un frate cameleon. Îți spun asta, pentru că m-a surprins faptul că te colorezi și iei forma mediului din care faci parte.
 - Uff, oftă el. Nu am fost totdeauna așa, dar tatăl tău s-a supărat pe mine că am pierdut cheile de la casă și a trebuit să intre pe geam în casă. Atunci el, furios a rostit un blestem asupra mea și am ajuns așa de ciudat, încât nu am un loc al meu propriu. Unde mă așez, devin acel loc. Acest camuflaj are și un avantaj. Mă face greu observabil și pot să aflu multe secrete despre această casă.
 - Interesant. Off, cât s-a făcut ceasul! Trebuie să plec. Dacă descoperă tata, că am părăsit aripa principală, nu-mi va mai vorbi niciodată. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu niște fantome....vreau să spun....cu voi. Ne vedem mâine seară la Clubul din Pod.
 - Bine, spuse Emily. Te așteptăm.
- Am plecat repede împreună cu Ishmael, care se ținea de mine ca un scai, am intrat în casă și am urcat rapid scările până în dormitorul meu m-am suit în pat și am adormit cu gândul la experiența minunată pe care am trăit-o alături de noii mei prieteni.

Comoara din insulă

Elev: Bărdăhan Florin

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială Căndești, Jud. Buzău

Profesor coordonator: Fănică Daniel

Numele meu este Jim Hawkins și am să vă spun o poveste interesantă care a avut loc cu ceva timp în urmă, mai precis în vara anului 1883, când m-am angajat pe o navă în căutarea unei comori ascunse pe o insulă îndepărtată.

Totul a început în momentul în care am primit în mod neașteptat o hartă misterioasă, care dezvăluia locația unei comori ascunse pe Insula Comoara, nume parcă predestinat experienței pe care am trăit-o ulterior. Împreună cu doctor Livesey și căpitanul Smollett m-am îmbarcat pe navă în căutarea acestei comori legendare.

Pe măsură ce călătoria pe mare avansează, eu descopăr că membrii echipajului sunt, de fapt, pirați conduși de temutul John Silver, unul dintre cele mai celebre personaje ale timpului. Trebuie să mă lupt cu loialitatea și trădarea în mijlocul aventurii sale.

Pe Insula Comorii, eu împreună cu ceilalți începem să căutăm comorile, dar ne confruntăm cu pericole constante și trădări în rândul piraților. Noi descoperim indicii și încercăm să evităm capcanele și conflictele din jurul nostru.

Pe măsură ce povestea se desfășoară, relațiile se schimbă și se dezvoltă, iar eu descopăr adevărul despre caracterul oamenilor din jurul meu. Eu învăț să fac față provocărilor și să mă bazez pe propria-mi inteligență și curaj. În cele din urmă, reușesc să supraviețuiesc și să ajung acasă cu o parte din comoară, iar pirații primesc pedeapsa meritată.

Căutarea comorii pe o insulă misterioasă m-a captivat încă de la început, fiind atras de aventură și de tot drumul parcurs prin sălbăticie cu diferite mijloace de transport sau chiar pe jos, fiind o continuă luptă pentru supraviețuire. M-am angajat într-o aventură plină de pericole, în care a trebuit să înfrunt pirați, trădări și descoperiri neașteptate.

Tema aventurii și a explorării m-a fascinat întotdeauna, subliniind dorința umană de a se aventura în necunoscut și de a descoperi lucruri noi și fascinante.

Această călătorie interesantă și anevoioasă pe care am realizat-o către necunoscut s-a bazat pe lupta dintre forțele binelui și răului, deoarece m-am confruntat deseori cu alegeri morale și am fost pus în situații în care trebuia să decid între a acționa în interesul comun sau în propriul meu beneficiu. Loialitatea, onestitatea, precum și responsabilitatea morală sunt doar câteva dintre aspectele definitorii profilului meu psihologic. Conflictul interior a stat la baza acțiunilor mele ulterioare.

Drumul comorii pe care l-am parcurs de-a lungul celor trei săptămâni de căutare continue și asidue a contribuit la stabilirea identității și maturizării mele ca persoană. Am trecut prin transformări și am învățat lecții importante pe parcursul aventurii mele. Am descoperit calități și abilități ascunse și m-am dezvoltat într-un tânăr curajos și responsabil.

Prin intermediul experiențelor și al învățăturilor dobândite în timpul călătoriei mele, am explorat procesul de maturizare și de formare a identității.

Tot ceea ce mi se întâmplă de-a lungul aventurii mele este captivant, plin de aventură și suspans. Este o călătorie plină de suspans și intrigă, cu o atmosferă exotică și o serie de personaje memorabile, care a rămas în istorie ca una dintre cele mai cunoscute călătorii pe care am efectuat-o alături de niște pirați.

Dar să mă întorc la momentul plecării. După o discuție prealabilă cu ceilalți membri ai familiei, am portnit la drum spre îndepărtata Italia...mai precis în Florența.

- Sunt opere de artă în toată lumea, și în Florența, Italia și mai sunt și alte opere de artă furate; de aceea vom pleca spre Italia, nu avem încotro, spuse fratele meu mai mic, Junior, cu încredere și plin de speranță.

- Dar cum vom reuși să salvăm comoara misterioasă? Suntem niște copii doar și nu avem destulă experiență, mereu am mers alături de părinții noștri în astfel de misiuni; singuri nu am reuși să găsim indiciile care să ne conducă la comoara mult dorită.

- Suntem vânători de comori sau nu?, mă încuraja sora mea geamănă. Trebuie să reușim. Doar suntem o familie de căutători de comori.

Urmărind cu destulă reținere optimismul fraților mei, m-am urcat în duba familiei pentru a încerca să iau legătura cu tatăl meu prin satelit care plecase în căutarea mamei, aceasta fiind răpită în Cipru în urma unei misiuni secrete. Părinții mei erau ofițeri CIA sub acoperire și fuseseră trimiși să caute comorile furate de diverse grupuri infracționale și să le redea civilizațiilor păgubite.

Am plecat cu toții spre Italia și am ales o rută ocolitoare, încercând să dejucăm planurile adversarilor care căutau aceeași comoară. După o bună bucată de drum, în față ne-a apărut un grup de mascați îmbrăcați în negru, având arme periculoase și ne-au obligat să oprim și să ne dăm jos din dubă. Ne-am pus mâinile la ceafă și ne-au poruncit să urcăm într-o mașină cu numere grecești. Am urcat, plini de teamă, în timp ce raufăcătorii spuneau ceva în surdina, într-o limbă total necunoscută nouă.

Nu știam care va fi destinul nostru, dar ne bucuram ca suntem împreună și că ne putem trăi...poate ultimele clipe din viață alături.

După o zi și o noapte de mers, am ajuns la destinație. Am coborât din mașină și am constatat că am fost aduși în Cipru într-un loc bine păzit, din care cu greu putea scăpa cineva. Am fost legați la ochi și am fost duși într-o cameră obscură și rece, am fost lăsați să ne eliberăm ochii și am constatat cu surprindă că în cameră cu noi erau și părinții noștri:

- Mamă, tată, cum ați ajuns aici? am întrebat noi. Ce faceți aici?

- Unchiul Thimoty ne-a înscenat răpirea și vrea să puna el mâna pe comoară.

- Dar trebuie să fie o cale de ieșire, un plan de evadare. Nu-i putem permite să ajungă înaintea noastră în Italia.

- Singura cale ar fi să evadăm prin spatele închisorii, unde există doar două santinele care se schimbă după douăsprezece ore, ne spuse tata.

După cum v-am mai spus, părinții noștri au lucrat ca ofițeri CIA și și-au păstrat majoritatea relațiilor, astfel încât să poată pune la cale un plan meticulos de evadare din Închisoarea de maximă siguranță din Cipru.

După ce tata a studiat planurile clădirii, a reușit să realizeze un plan de evadare fără urme și bine pus la punct.

Afară din închisoare ne aștepta un fost coleg de-al părinților mei cu o dubă pentru a ne duce spre Italia, via Florența.

Odată ajunși în Italia, am găsit un prim indiciu care ne transmitea mesajul următor: **DACĂ DORIM SĂ GĂSIM COMOARA, TREBUIE SĂ PLECĂM ÎN RUSIA, ÎN SANKT PETERSBURG, ÎN PALATUL KREMLINULUI.**

Am luat avionul spre nord, spre Sankt Petersburg, al doilea oraș ca mărime din Rusia, care are ieșire la golful Finlandei din Marea Baltică.

Odată ajunși acolo, ne-am cazat la un hotel de cinci stele, ne-am lăsat bagajele și am plecat la Muzeul orașului, numit Muzeul Fabergé.

Plecasem să ne plimbăm prin muzeu, având ca ghid o fată frumoasă rusoaică, Barbara Strikova, de care fratele meu mai mare, Kurt, era îndrăgostit lulea de ea.

Am văzut acolo foarte multe opere de artă. După vreo două ore de îmbogățire artistică, am plecat la hotel. Nici nu am intrat bine pe ușă în camera de zi, că a și sunat telefonul mamei, anunțând-o că s-au furat de la Muzeul Fabergé patru tablouri, inclusiv un tablou de Rembrandt. Între timp, tata a primit un mesaj în care era trimis de CIA (cu care mai păstra legătura și acum) să caute ascunzătoarea Iluminațiilor.

Nemaistând pe gânduri, tata a luat în aceeași seară primul avion spre Italia.

Noi și mama ne-am întors la muzeu și am observat că în locul celor patru tablouri, hoții puseră alte "opere de artă".

Am avansat prin mulțimea agitată și am observat la câțiva metri de noi o băncuță, iar lângă ea o hârtiuță îndoită. Ce să fie?, ne-am întrebat noi. Poate fi un nou indiciu.

Ne-am îndreptat spre acel loc și am vrut să luăm hârtia, când pe ușă a intrat un adolescent de vreo treisprezece ani care se lăuda că el este putred de bogat și că muzeul era al lui. Se numea Alexei Vasilievici. El era însoțit de doi câini-lup și de șase indivizi musculoși.

Am reușit cu greu să smulgem hartia din mana magnatului.

Am plecat și am ajuns la hotel. Am intrat în camera noastră și am citit indiciul. Sora mea mai mare a încercat să decodifice mesajul și, în cele din urmă, a reușit.

Imediat mama l-a sunat pe tata și i-a comunicat indiciul.

Plecarea bruscă a tatălui nostru ne-a provocat și o neplăcere: am fost acuzați noi de furtul tablourilor și aruncați în închisoare, împreună cu ghidul nostru, frumoasa Barbara.

Însă ea de panică, a început să ne cicălească și să ne țină tot felul de discursuri despre condițiile vitrege din închisorile rusești. Atunci un paznic a venit la noi, a stat de vorbă cu noi și i-am spus să o ia pe Barbara și s-o mute în altă celulă. După acest moment mai puțin plăcut, mama și-a găsit timp să vorbească prin ceasul de la mână cu tata, acesta fiind singurul obiect rămas după arestarea lor. L-a întrebat dacă a mai aflat ceva în legătură cu Iluminatii, iar acesta i-a spus că nu, dar că mai cercetează.

A doua zi, un paznic a venit la noi și ne-a informat că vom primi audiență de la regele Sankt Petersburgului. Am discutat cu acesta un timp, iar la final am primit fiecare câte o sacoșă cu cadouri în care era o căciulă, o haină și câteva dulciuri.

Am plecat la hotelul din apropiere la care ne-a cazat el, însă, desfăcând sacoșele, mama a observat că fiecare pungă conținea câte o cameră și câte un microfon. Atunci ea ne-a spus să aruncăm pungile în toaletă și să tragem apa.

Ne-am odihnit puțin și seara mama a fost sunată de tata, spunându-i că un alt indiciu spunea că trebuie să mergem la polul nord.

Am plecat spre nord cu un spărgător de gheață. Pe parcursul călătoriei, am filmat și am făcut poze.

Deodată, un om de pe vas s-a dus la mama și i-a spus să nu mai filmeze și nici să nu mai pozeze.

Ne-am conformat; a mai durat puțin și am ajuns la polul nord, iar comandantul care a condus spărgătorul de gheață ne-a rugat să ne strângem toți și să dansăm în cerc. Acolo la mal ne așteptau niște snowmobile cu care am plecat în explorarea polului nord.

După o bună bucată de drum, mama a observat niște urme de urs și a spus să ne ținem după ele. Am mer ce am mers și am văzut puțin mai departe de locul unde ne aflam niște oameni înarmați pe skiuri care ne urmăreau și lăsau în urma lor urme de urs, pentru că erau camuflați în piei de urs. Mama și-a dat seama că sunt oamenii lui Alexei. Dar de ce ne urmăreau pe noi?! Ce interes avea Alexei, magnatul rus, să-și trimită gorilele după noi?! Era un mister. Nu înțelegeam de ce ne căuta pe noi; doar dacă nu ne considera pe noi adevărații hoți ai tablourilor...În fuga noastră, am făcut o întoarcere bruscă și ne-am întors în sens invers. Ei tot ne urmăreau. Atunci am sărit cu snowmobilurile peste un hău. Mama ne-a spus să ne oprim din mers, crezând că nu vor sări după noi, dar au sărit.

Când am vrut să ne punem în mișcare din nou, am constatat că nu mai aveam benzină, lucru surprinzător, deoarece oamenii lui Alexei ne asiguraseră că avem benzină suficientă pentru un drum de două zile. Atunci am înțeles faptul că Alexei, miliardarul plângăcios ne-a întins o capcană, punându-ne jumătate din cantitatea de benzină necesară călătoriei și că își trimisese oamenii să ne urmărească, fiind conștient de faptul că, la un moment dat, va trebui să abandonăm, deoarece combustibilul se va termina. Mama ne-a spus să ne dăm jos și să ne predăm. După ce ne-au întrebat ce căutăm acolo și de ce fugim de ei, deodată, au venit un om împreună cu nepoata lui în săniile trase de reni.

În momentul imediat următor, fratele meu s-a îndrăgostit pe loc de fata străinului (doar știți că el se îndrăgostea foarte ușor de toate fetele pe care le întâlnea). Ei ne-au spus să ne urcăm în sanii și să plecăm cu ei. Cu alte cuvinte, ei voiau să ne salveze. Nu înțelegeam prea bine gestul lor, dar ne-am urcat și am pornit la drum. Ajunși la capăt de drum, le-am mulțumit pentru că ne salvaseră viețile. Atunci, ei ne-au zămbit și ne-au condus spre un iceberg, un fel de iglu, unde puteam să dormim liniștiți și în siguranță, după o zi destul de grea.

Dimineață, ei erau gata de drum și, făcând o întoarcere bruscă, au dispărut în negura de afară. După câteva minute, am plecat și noi spre aeroportul plutitor, pentru că aveam o misiune de îndeplinit. În avion, mama l-a sunat pe tata să îi spună că am plecat de la Polul Nord și că ne îndreptăm din nou spre Sankt Petersburg. Ajunși în Rusia, am plecat repede spre hotelul la care am fost cazați și înainte. Nici nu am intrat bine în apartament că tata ne-a și sunat pentru a ne da un nou indiciu, pe care l-a aflat de curând. Odată încheiată convorbirea telefonică, sora mea care avea o memorie fotografică de invidiat încerca să descifreze și acest indiciu, sperând că ne va conduce mai aproape de comoara furată. După un timp îndelungat, Brigitte (pentru că așa o cheamă pe sora mea) și-a dat seama că tablourile fuseseră furate de însuși Alexei Vasilievici. Ciudat lucru. De ce să le fi furat el, dacă el era proprietarul muzeului Fabergé, și implicit și al tablourilor. Nu înțelegeam nimic. Între timp, unchiul Timothy (care, de fapt, nu era unchiul nostru) venise după noi la hotel. De cum l-a văzut, mama l-a întrebat unde locuiește Alexei și l-a obligat să ne ducă la el.

Am ajuns la apartamentul lui de bogătaș. Acolo ne așteptau cei șase bărbați pe care îi întâlniserăm și când l-am cunoscut prima dată pe Alexei și Alexei, care plângea din nou și se prefăcea, așa cum se prefăcea el de obicei. În apartamentul lui era foarte cald, iar el ne-a spus că face căldură cu tablouri pictate în ulei și că a furat tablouri, deoarece părinții săi lucrau la un muzeu, iar într-o seară, un scurt circuit a produs un incendiu care a condus la moartea părinților săi. Din această cauză, ura arta și furase tablourile. Între timp, tata a venit și el cu o cursă rapidă în Sankt Petersburg și cu ajutorul GPS-ului a venit și el la apartamentul lui Alexei. Acesta nu l-a observat, deoarece tata o luase pe altă ușă, prin spate. Când a ajuns în fața ușii, le-a aruncat săgeți tranchilizante gardienilor care îl apărau pe bogătaș. A pătruns în apartament și a fost frapat de faptul că părea că intrase într-un alt muzeu. Pe pereți erau multe tablouri (furate bineînțeles), inclusiv cele patru capodopere de Muzeul Fabergé. După puțin timp, poliția, alertată de mama, în timp ce ne îndreptam spre Alexei, a spart ușa de la intrare și i-a arestat pe Alexei și pe oamenii lui, inclusiv pe unchiul Timothy, care, se pare, era complicele acestora. Înainte de a-i urca în dubă, polițiștii ne-au rugat să primim o recompensă din partea conducerii muzeului, pentru că am reușit să aducem tablourile înapoi, acolo unde le este locul.

Și uite așa, vânătoria de comori au mai rezolvat un caz!

O dispariție misterioasă

Elevă: Bîrlea Denisa

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială Cîndești, Jud. Buzău

Profesor coordonator: Fănică Daniel

Numele meu este Dorothy Arnold și sunt fiica unui bogat om de afaceri. M-am născut pe 1 iulie 1885 la New York și am fost a doua dintre cei patru copii ai lui Francis R. Arnold, un importator de produse de lux, și ai soției sale, Mary Martha Parks Arnold. Am fost educată la Veltin School for Girls din New York și am urmat cursurile și Colegiului Bryn Mawr din Pennsylvania, unde m-am specializat în literatura și limbă engleză, absolvind școala în 1905. M-am întors apoi acasă, la reședința familiei din East 79th Street, și mi-am propus să încep o carieră de scriitoare, dar povestirile pe care le-am trimis revistelor literare au fost respinse de editori.

În dimineața zilei de 12 decembrie 1910, i-am spus mamei că intenționez să merg la cumpărături pentru a-mi lua o rochie pe care să o port la petrecerea de debutantă a surorii mai mici, Marjorie. Auzind acest lucru, mama s-a oferit să mă însoțească, dar eu am refuzat-o și am plecat din casă în jurul orei 11 dimineața. Îmi amintesc această zi foarte bine, ca și cum ieri s-ar fi întâmplat și știu că aveam la mine aproximativ 25-30 de dolari, adică aproximativ 7 – 8 de dolari astăzi. După ce am ieșit repede din casă, am mers la magazinul Park & Tilford aflat pe Fifth Avenue, de unde am luat o cutie de bomboane de ciocolată, apoi m-am îndreptat spre librăria Brentano din apropiere, de unde am cumpărat o carte de eseuri umoristice. Portarii de la cele două magazine au spus mai târziu că am fost politicoasă și nu am prezentat vreun comportament neobișnuit. În fața librăriei, eu m-am întâlnit cu o prietenă pe nume Gladys King, cu care am schimbat câteva cuvinte. Aceasta și-a amintit că i-am spus că mă voi duce acasă, după ce voi face o plimbare prin Central Park. Ea a fost ultima persoană care m-a văzut, cu puțin timp înainte de ora două după-amiaza.

Pentru că eu nu m-am întors acasă la ora cinei, și nu făceam niciodată acest lucru fără să-mi anunț familia, părinții au început să se îngrijoreze și să le sune pe prietenele mele, dar niciuna nu mă văzuse în ultimele ore. Pe 13 decembrie, la scurt timp după miezul nopții, Elsie Henry, una dintre amicele mele a telefonat să vadă dacă m-am întors, iar mama i-a spus că am venit acasă, dar nu poate să mă dea la telefon pentru că m-am culcat, având o durere puternică de cap.

Temându-se că dispariția mea va atrage atenția presei și ar putea avea de suferit din punct de vedere social, părinții nu au raportat dispariția la poliție timp de câteva săptămâni. Totuși, în dimineața următoare, familia l-a contactat pe John S. Keith, un prieten de familie care era avocat și care i-a cercetat dormitorul. Bărbatul a descoperit că, în afara ținutei pe care o purtam, toate hainele și obiectele personale erau în camera mea, dar a găsit câteva scrisori care aveau timbre poștale străine pe birou și a ars hârtiile în șemineu. În următoarele săptămâni, Keith a mers la mai multe închisori, spitale și morgi din New York City, Philadelphia și Boston, dar nu a găsit niciun semn că eu aș fi trecut pe acolo. Pentru că cercetările lui s-au dovedit inutile, a sugerat familiei Arnold să angajeze detectivi particulari pentru a investiga dispariția.

Aceștia, la rândul lor, au cercetat spitalele din zonă și alte locuri pe care eu le frecventam, dar nu au găsit nici ei nicio urmă.

Nimeni nu mă văzuse, iar detectivii au avansat presupunerea că aș fi fugit cu un băiat în Europa și au căutat în toate registrele navelor de linie care plecau din New York, însă nici această investigație nu a avut succes.

Avocatul Keith și detectivii particulari l-au convins pe tatăl meu, Francis Arnold, să contacteze Departamentul de Poliție din New York, iar polițiștii l-au sfătuit să țină o conferință de presă pentru a obține cât mai multă publicitate în jurul dispariției misterioase.

Pe 25 ianuarie 1911, bărbatul a adunat mai mulți reporteri din New York la biroul său, le-a spus despre dispariția mea și a oferit o recompensă de 1.000 de dolari, adică aproximativ 28.000 de dolari astăzi, pentru orice indicii despre locul în care m-aș fi putut afla eu. În timpul conferinței de presă, reporterii l-au întrebat dacă este posibil ca eu să fi fugit pur și simplu cu un băiat, dar el a negat vehement ipoteza spunând: “Aș fi fost bucuros să o văd cu vreun băiat preocupat de viitorul său. Nu sunt de acord cu tinerii care nu fac nimic.”

Jurnaliștii au descoperit curând că tatăl meu se referea la un oarecare George Griscom Jr., un individ pe care îl întâlnisem cu ceva timp în urmă și cu care aveam o relație romantică. Acesta era fiul unui inginer care provenea dintr-o familie bogată din Pennsylvania și care locuia la Hotelul Kenmawr din Pittsburgh. Tot jurnaliștii au fost cei care au descoperit că în septembrie 1910 eu îmi mințisem părinții spunându-le că merg în vizită la o fostă colegă de clasă din Boston, dar eu am petrecut o săptămână într-un hotel cu Griscom.

Tatăl meu aflase despre aventură, pentru că eu amanasem bijuterii în valoare de 500 de dolari pentru a-mi finanța escapada. Când m-am întors acasă, mi-a interzis să continui relația cu Griscom pentru că l-a găsit nepotrivit, dar eu am continuat să corespund cu băiatul. Noi doi ne-am văzut ultima dată la începutul lunii noiembrie, cu puțin timp înainte ca Griscom să plece într-o vacanță cu părinții săi.

La momentul dispariției mele, el se afla cu părinții în Florența. Familia mea i-a trimis o telegramă pe 16 decembrie cerând informații despre mine, iar el le-a răspuns susținând că nu știe nimic. La începutul lunii ianuarie 1911, mama mea și fratele ei, John, au plecat în Italia cu vaporul pentru a-l lua la întrebări și s-au întâlnit cu el într-o cameră de hotel. Băiatul a continuat să susțină că nu știe nimic despre dispariție. În timpul vizitei, mama și John i-au cerut lui Griscom să le dea scrisorile pe care eu i le trimisese, dar au aflat că le-a distrus. La întoarcerea în Statele Unite, în februarie 1911, Griscom a declarat presei că intenționează să se revadă cu mine imediat ce voi fi găsită, cu condiția ca mama mea să fie de acord.

În această perioadă, tatăl meu le spunea jurnaliștilor că presupune ca eu să fi fost atacată și ucisă în timp ce mă întorceam acasă prin Central Park și că trupul meu a fost aruncat în lacul din parc, dar poliția a respins aceste ipoteze. The New York Times a continuat să scrie despre misterioasa poveste aproape zilnic și între timp au apărut informații de la zeci de persoane care au susținut că m-ar fi văzut, dar toate s-au dovedit a fi alarme false.

La începutul lunii februarie 1911, tata a primit o carte poștală cu ștampilă din New York semnată „Dorothy” pe care scria: “Sunt în siguranță”, însă băiatul a spus că el crede că cineva a copiat scrisul meu și că această carte poștală nu este decât o glumă crudă. Cam în aceeași perioadă un bijutier din San Francisco a susținut că o fată care semăna cu mine l-a pus să-i graveze o verighetă cu diamante, cu inscripția „To A.J.A. from E.R.B., December 10, 1910.”

La scurt timp, poliția a anunțat că a decis să nu mai investigheze dispariția mea, spunând că a murit: “Fata lipsește de 75 de zile și în tot acest timp nu s-a găsit niciun indiciu. [...] Nu avem nicio dovadă că a fost comisă o infracțiune, iar cazul este acum unul al unei persoane dispărute și nimic mai mult”.

Presa a continuat să alimenteze însă teoriile și zvonurile cu privire la dispariția mea. Unii spuneau că am alunecat pe gheață, m-am lovit la cap și mă aflu într-un spital cu amnezie totală, alții că am fost drogată și răpită, iar iubitul meu, George Griscom Jr, susținea că m-am sinucis.

Unul dintre cele mai răspândite zvonuri a fost că eu rămăsesem însărcinată și că am încercat să fac un avort, dar am murit în timpul sau după procedură și am fost îngropată sau incinerată în secret.

La peste cinci ani de la dispariția mea, în aprilie 1916, un deținut pe nume Edward Glennoris, care era închis în Rhode Island pentru tentativă de șantaj, a susținut că a fost plătit cu 250 de dolari pentru a îngropa corpul unei tinere în decembrie 1910 și că m-a recunoscut în momentul în care pozele mele au apărut în presă. Glennoris a spus inițial această poveste unui gardian al închisorii, acesta și-a anunțat superiorii, astfel că bărbatul a fost anchetat de poliție, dar în cele din urmă a negat cele declarate anterior.

În lunile care au urmat dispariției mele, tatăl meu a cheltuit aproximativ 250.000 de dolari încercând să mă găsească, deși a continuat să creadă că am fost răpită și ucisă în ziua în care am dispărut sau la scurt timp după aceea. Băiatul a murit pe 6 aprilie 1922 convins că eu sunt decedată de mult timp, dar mama mea, Mary, a sperat până la sfârșitul zilelor, în 1928, că eu sunt încă în viață.

c. Clasa a VII-a

Catchy diary

Elevă: Selin Inan

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Duru Geanina

I was writing in my diary like every Sunday morning when I discovered with horror that I was trapped in my own book. The words I had penned on the page suddenly came alive, swirling and pulsing, until they formed a vortex that sucked me in. I found myself entering a very long hallway with many doors. Each door had a date written on it.

The date 23rd September 2021 was written on the first door. I noticed that on each door that followed was written the date one week after the other. I entered through the first one and I found myself into my own room. It seems like it was a long time ago because my room doesn't look like that now. In my room now the walls are painted blue and I have posters on them. It was strange. It looks like I've gone back in time. I left the room, hoping to return to the hallway. But I didn't. I left the room and went to the kitchen. This house was exactly like mine, but from

a long time ago. Scared, I left the house and did what I always do when I'm agitated: I walk to school with headphones in my ears, listening to "We are the champions" by Queen.

After some time I arrived at school. Everyone looked a few years younger and I also did. It was Monday. I walked to my class and saw my timetable on the door. I had mathematics, history, chemistry, physics, geography and biology. I knew every lesson because they were taught years ago. I looked at the classroom door and it said 5th grade. It was very strange, because I am in 7th grade. I went back in time.

The day went by pretty quickly and so did the week. The next one exactly the same things happened. Then I realized that the week was repeating itself.

It's been five weeks of the same things happening over and over. I got tired and bored.

One day I found a small pink wooden box under the bed that I didn't recognize. I opened it. The contents sparkled. I reached inside to find out what it was. It drew me into it and I found myself back in the long hall after a long time.

I walked through the hall and realized that on every door was written the date I wrote in the diary and that the week I described on that date was repeated continuously until you managed to escape from there.

Happy that I realized what was happening around me, I jumped up and shouted with all my might that I had succeeded. Suddenly everything started to spin. I woke up in my room. That looked exactly as I left it. It was the same day and time as when the diary caught me in it. So I was back in the present.

Ticking clocks

Elevă: Ingrid Rosiana Rabu

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Duru Geanina

The golden years will pass by.
They will fly away like a butterfly.
My youth will be buried alive.
I won't try to make it right.

I have no escape anyway.
The darkness pulled me away.
My fight is over already
My life is no longer steady.

The shadows took me away.
I'm starting to understand
All alone is better day by day.
Don't know how much longer I can stand.

Forgot what colors are
Forgot the food's taste
It's all going to waste.
Fighting for a last cause
Realizing I'm not what I used to be.

Everything is so fast, can't make it stop.
Painting with grey, only my blood is red.
Can't move, can't get up.
I'm a wounded soldier that is fed up
With all the nothingness inside of everything.

My dreams are all gone and I can't get them back.
I see the light, is blinding my already blind eyes
And make me see the true reflection in the mirror.
Now I'm feeling sane, calming tranquility.

Never forgetting

Elevă: Nicodim Iarina-Maria

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Duru Geanina

There was a girl named Kate and she was walking on a field. While she was walking she saw a small building behind a tree and she went to check it out. It was a building made from metal, it didn't have any doors so you couldn't enter it and the windows were not see trough so she decided to break the glass. Inside the building it was very modern and there were plants that weren't from this planet. The sign said do not touch but she decided to touch them, and then a trap below her opened, and she fell down in an elevator. The elevator started to go down really fast and she was really scared. When the doors opened she saw a futuristic lab. There were screens with monsters on them and military people were everywhere. She decided to sneak behind some boxes. She looked in the room next to her and there was a portal to another dimension. She was really scared at the moment because of what she saw and what if someone might catch her. Kate walked a little bit further and in the room, next to her there were monsters locked up in special cages. She couldn't think of anything else except leaving so she went back to the elevator as fast as she could. She got in and the elevator closed the door and went up a little bit but it stopped. She believed that she was going to get caught and panicked. The elevator was really big and she started to look around. She found potions on racks but a control panel opened by itself. It said that she needed to insert her memory card in order not to leave with any evidence from the lab. She took it out as fast as she could and put it in there. The elevator started

to move again and she was relieved. But this time when the doors opened she wasn't in the building that she first came in. In front of her it was a small room with more portals but they were smaller. She decided to get in each of them till she found the escape from that place. She tried many portals but no one brought her back to the field until, she went in a purple one. There, her memories from the first time seeing this building started deleting by themselves so she wouldn't remember this but something went wrong. All of her memories appeared and they all started to swirl and become weird. Kate saw with the corner of her eye 2 men coming towards her but she couldn't do anything about this. All of a sudden she woke up on the field again but she couldn't see the building behind the tree and couldn't remember anything from it. When she went back home and fell asleep she could remember something about a building but it wasn't clearly what she had seen. From that time on every moment of her life those 2 men followed her everywhere she went.

Time travelling

Elevă: Marcu Sara Ioana

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Duru Geanina

It was a beautiful Saturday when I woke up and started getting dressed so that I could meet my friends like we had planned the previous day. They were waiting for me outside so I got ready really quickly and left my house.

We planned to go to an arcade near us so that we could have fun. When we got there, we started playing all sorts of video games. We had lots of fun, so before we left we wanted to take some pictures in the photo booth. As soon as we got in the machine it started beeping and shaking. We were all really scared. After a few seconds of this happening, I fell asleep.

I woke up really confused on the ground wondering what just happened. I got up and tried to find my friends, but they were nowhere to be seen. Then, I realized I was in a different time period! Everything was so different... The people were dressed very nicely, but quite old fashioned. The cars looked really beautiful, but nothing like I was used to... Around me, there were a lot of drive-in restaurants that were full of people.

After about 10 minutes of me just looking around trying to find out what year I was in, I gave up and decided to ask a woman who was passing by.

Me: Excuse me, can you please tell what year we're in?

She looked at me really creeped out.

Stranger: It's 1950.

Me: Thank you for helping me!

After that she walked away without saying anything.

I didn't know what to do, but since I couldn't find my friends and it's my first and most probably my last time in the 1950's, I wanted to have some fun.

I've heard so many things about the diners from the 1950's and I've always wanted to go to one, so that's what I did. I got there and everything was just like in the movies. I noticed that most people ordered milkshakes, so that's what I ordered too and it was really good!

After I left, I went to a drive-in movie theater where I watched a very popular movie with Marilyn Monroe and Jane Russell. That was such a beautiful experience!

The last thing that I did before the sun got down was go to an Elvis concert! He played all of his most popular songs and everyone was singing along. He is such a great performer and singer. That concert was magical!

After the concert ended, I got a hotel room and went to sleep.

The next morning I woke up in the photo booth. My friends were there too. We all looked very confused. We started talking about what happened to us. Turns out I wasn't the only one that traveled to a different time period... One of my friends got stuck in the 80's and the other one in the 20's.

To this day, we don't know what really happened in that photo booth, but it was something really strange.

Believe

Elevă: Marcu Sara Ioana

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Duru Geanina

That's what good music does. It speaks to you, it changes you. Music has so much power over our lives that we can't even spend a day without humming some annoying song we heard on the radio. I mean, could you imagine a world without music? No! Why? Because music is what makes us who we are! Some people are like a harmonious symphony, while others are like an unforgiving storm that just won't pass. Some people simply have the ability to change their tune based on who they're with. Now that's a blessing.

Society never fails to remind us to fit in, "blend with the crowd" as they say... And I've tried so hard! But I'm so sick and tired of all these standards we have to meet every single day. Because no matter what, it's our life, and it's our choice to decide what type of instrument we want to pursue. The truth is that the world revolves around what other people want from us and we do their bidding. We think that the best thing to do is to swallow our pride, keep our head down and just be like everyone else, well that isn't right! I think we should stop telling each other what to do or what to say and start being content with our selves because life doesn't start when you're 20 pounds lighter or a little blonder. You should know that you can't please everyone, and that's okay! That's ok because every single person in this world has their own demons they have to confront, their own problems they have to face, their own guitar they have to tune. Go out there, sing your song, and make that dream of yours come to life! Everyone might try and stop you, they might try to drag you down and tear you apart... when in reality, nobody truly can if you don't let them.

So believe, believe you can do it, believe you are beautiful, believe you are enough. But first and foremost... believe in yourself....

„Jurnalul meu haios”, o carte a copilăriei mele

Elev: Florea Andrei Florentin

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială Drăgănești de Vede, Jud. Teleorman

Profesor coordonator: Sergentu Delia

„Jurnalul meu haios” al autorului Jim Benton este un jurnal tip carte, în care se vorbește despre întâmplările lui Jamie, împreună cu prietenele sale Isabella și Angeline.

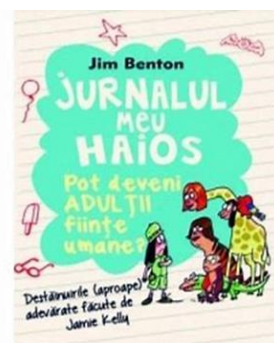
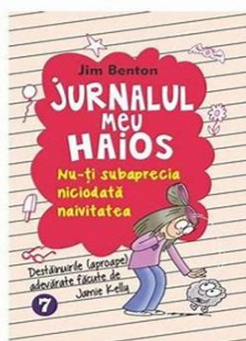
Această carte are 12 volume, fiecare cu întâmplări și năzdrăvăanii diferite, acestea continuând de la volum la volum.

În special, în cartea aceasta întâlnim un limbaj și expresii copilărești, de aceea are o audiență la copiii cu vârste sub 10 ani.

Mie mi-a plăcut această carte datorită simplului fapt că îmi place să citesc, dar și pentru că mi-a plăcut conținutul acesteia.

Din păcate, nu am reușit să fac rost de toate volumele, lipsindu-mi volumul 1 și 2, dar am reușit să fac rost de un volum special realizat pentru a avea posibilitatea de a scrie tu întâmplările și plin de întrebări haioase, de genul: Când te-ai făcut prima dată de rușine? sau Când erai mic, ce tâmpenie ai făcut și de care nici acum nu au aflat părinții tăi?

Citind restul volumelor, o pot recomanda cu cea mai mare bucurie!



Cartea copilăriei mele: „Olguța și un bunic de milioane”

Elevă: Gherman Maria Andreea

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială Drăgănești de Vede, Jud. Teleorman

Profesor coordonator: Sergentu Delia

De-a lungul copilăriei mele am citit multe lecturi care mi-au atras atenția, dar cel mai mult m-a fascinat povestea Olguței din cartea cu titlul: „Olguța și un bunic de milioane”, scrisă de autorul Alex Moldovan.

Această cartea are un mesaj important, deoarece Olguța avea doar 12 ani.

Personajul principal era o persoană inteligentă, dar care mereu intra în bucluc.

Ea nu avea prieteni, iar familia ei nu are atât de unită.

Olguța avea părul roșcat și ochii albaștri și era plină de pistrui.

Nedumirită și curioasă, Olguța deschide ușa când observă că cineva bătea insistent. Era o femeie pe care nu o recunoaște, dar află că se numea Nina și era mătușa sa, care îi dezvăluie multe secrete ale familiei.

Olguța se confruntă cu o situație dificilă, mama ei fiind grav bolnavă și tatăl ei fiind plecat în străinătate.

Bunicul acesteia, Constantin, care era foarte bogat, dorește să o vadă cu orice preț, chiar dacă nepoata lui trecea prin multe probleme și aventuri ciudate.

Olguța nu se dă bătută, descoperă secrete ale bunicului său și le păstrează împreună cu prietenul ei Victor.

În final, bunicul acesteia îi donează mamei Olguței un rinichi și o salvează.

Averea bunicului este lăsată fetei, iar povestea Olguței se termină cu bine.

Concluzia acestei cărți este aceea că familia este foarte importantă și de aceea trebuie să o prețuim ca și pe o comoară.

„Olguța și un bunic de milioane” pot spune că este, pentru mine, Cartea copilăriei mele!

Cartea copilăriei mele: „Ca peștele în copac”

Elevă: Giurgiuveanu Adriana Valentina

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială Drăgănești de Vede, Jud. Teleorman

Profesor coordonator: Sergentu Delia

„Ca peștele în copac” de Lynda Mullaly Hunt este cartea cu ajutorul căreia mi-am descoperit pasiunea pentru citit, în urmă cu trei ani.

Și acum mi-o amintesc...

În această carte era vorba despre o fată timidă și cuminte, pe numele său Ally.

Aceasta era în clasa a șasea. Ea a învățat, în cele șapte școli prin care a trecut că cel mai important lucru este să tacă și să treacă neobservată.

Era pasionată de desenul artistic în creion și îi plăcea la nebunie să rezolve probleme de matematică... din acelea cu cuvinte puține, pentru că, spunea ea, literele se mișcă într-una.

Ar fi vrut să spună adevărul și să ceară ajutor, dar îi era teamă de lumea care o considera deja o pacoste.

Noul ei profesor, profesorul Daniels, cu greu, reușește să-i vadă potențialul intelectual și o ajută să nu se mai teamă de litere sau de citit.

Datorită acestuia și bunilor ei prieteni, ajunge să nu se mai simtă ca un pește în copac și acceptă faptul că a fi diferit de ceilalți nu este deloc ceva rău.

„Ca peștele în copac” o consider Cartea copilăriei mele!

Mamă, te iubesc!

Elevă: Cândulețiu Karina

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială Cârța, Jud. Sibiu

Profesor coordonator: Grovu Teodora Elena

Dragă mamă te iubesc,
În orice zi eu te privesc
Cu zâmbete și bucurie
Și vreau să îți spun o poezie.

Astăzi este ziua ta
Cu drag te voi ajuta
Când îți va fi ție greu
Am să fiu lângă tine mereu!

Mamă bună, mamă dragă
Te voi iubi o viață-întreagă!
Tu să știi că te iubesc
Toată viața cât trăiesc!

d. Clasa a VIII-a

Iarna albă

Elev: Grasa Victor Ioan

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Gaman-Pavel Cristina Alina

Iarna-i iar aici, la noi
A lăsat copacii goi,
Cerul l-a pictat cu gri
Suflă vântul printre vii.

Privind din casă, pe fereastră
Visăm la vara cea albastră
Dar, parcă-am vrea să ningă, să fie totul alb
Să-acopere pământul cu haine lucitoare
Să fie cald în casă, lumină și mult drag
Afară alb și-n casă sărbătoare.

Orologiul fermecat

Elevă: Patriche Maya Ioana

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Ciobanu Gabriela

Era decembrie. Iarna cea nemiloasă puse stăpânire peste colinele înțesate de copii zglobii, însă frigul și zăpada nu le putea îngheța sufletele calde, pline de bucurie. Oamenii de zăpadă se ridicau încetul cu încetul de la sol, impunându-se prin înălțimea lor.

Toată lumea se juca și râdea în armonie cu excepția fraților Denisa și Paul cunoscuți pentru farsele lor, care nu se puteau opri din certat. Cum a început această ceartă vă întrebați? Ei, bine, pentru context trebuie să fac o scurtă caracterizare a celor doi. După cum vă așteptați, probabil, aceștia nu seamănă deloc unul cu altul, nici moral, nici fizic. Denisa este scundă și durdulie, îmbrăcată în haine de epocă. La școală se descurcă foarte bine, este elevă conștiincioasă și silitoare, obținând premii la orice concurs merge. Predominant era interesată de istorie și artă, deoarece avea o pasiune pentru vechile obiceiuri ale lumii. Pe de altă parte, Paul era un băiat înalt și slab, îmbrăcat în haine de ultimă modă. Cu școala nu prea se înțelegea. De abia trecuse jumătate de an școlar și era în stare de corigență la patru materii. Singura materie

la care se chinuia să învețe era informatică datorită pasiunii lui pentru tehnologie și viitor. Deși caracterele lor diferă enorm, era un lucru care îi unea: o farsă bună.

Acum că i-ați cunoscut, cearta lor era despre cum se stă corect pe o sanie. Nici nu ar avea rost să dau explicații despre cele două moduri, deoarece ambele erau eronate. După demonstrații eșuate, ambii s-au ales cu vânătași și câte un cucui.

Pe drumul spre casă între cei doi se lăsa o liniște mormântală. De câteva săptămâni, niciunul nu mai avea idei de farse, așa că ori se certau pentru nimic, ori nu mai vorbeau deloc. Însă de data asta, Paul sparse liniștea:

– Am o idee.

Denisa fu luată prin surprindere de replica fratelui ei, însă îi făcu semn să continue.

– Știi că în gară este un orologiu, iar orice persoană se ghidează după ora arătată de el, nu-i așa?

– Vrei cumva să schimbăm ora de pe ceas, ca să derutăm câteva sute de oameni?

– Exact! Mă știi atât de bine! Dar... încă nu am găsit o metodă să intrăm fără să fim prinși.

– Paznicul mereu încuie ușa din față înainte de cea din spate, așa că am putea intra prin spate, am petrece noaptea acolo, apoi dimineață, ieșim când se va duce să își cumpere cafea de la magazinul din gară.

– Ești genială, Denisa! De aceea te-am recrutat pe tine ca parteneră a mea!

– Greșit, m-ai luat pe mine pentru că nu ai alți prieteni.

– Nu este adevărat!

Și, astfel, începu o nouă ceartă pe drumul spre casă.

A doua zi, erau pregătiți. Își luaseră tot ce aveau nevoie pentru o noapte: pături, perne, mâncare, lanternă și apă. Erau hotărâți să reușească. După cum se așteptau, paznicul a plecat fără să își dea seama că cei doi copii intraseră în clădirea orologiului. Fugind pe scări, frații ajunseră în vârf. Cu greu, au tras de maneta ce schimba poziția orarului, astfel încât să dea timpul înapoi cu o oră. Deodată camera se umplu de particule mici și sclipitoare ce îi înconjură pe Denisa și pe Paul. Copiii erau mirați de ceea ce li se întâmpla, însă la fel de repede precum au apărut, magicele particule dispărură. Totul părea la fel înăuntru cu excepția faptului că rugina de pe piesele componente ale ceasului dispăruse și ea.

– Ah! Am făcut și curățenie! strigă Paul.

– Ceva nu este bine...

– Uite! Oamenii aceștia arată ca tine! exclamă băiatul uitându-se pe geam.

Grăbită, Denisa alergă spre fereastră. Ce văzu acolo însă o uimi. Sute de oameni îmbrăcați în haine de modă veche așteptau înghesuiți pe peroane trenul condus de o locomotivă cu aburi.

– Suntem în trecut? întrebă fata împietrită.

– Plictisitor, haide să schimbăm ora, spuse băiatul neînțelegând gravitatea situației.

Înainte ca Denisa să poată obiecta, fratele trase de manetă cu putere, dar, de data aceasta, în sens invers.

Particulele se adunară din nou, însă când se risipiră, copiii erau într-o nouă gară, de data aceasta fără orologiu, dar plină de roboți și trenuri lipsite de pantografe ce levitau deasupra șinelor.

–Ce ai făcut? întrebă Denisa pe un ton răstit. Nici măcar nu mai avem posibilitatea să ne întoarcem! Este doar vina ta!

– Mie îmi convine, spuse Paul admirând gara viitorului.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă un robot.

– Ce s-a întâmplat cu orologiul de acolo? rosti fata.

– Orologiul regal, finalizat în anul 1868, a fost mutat acum 50 de ani la periferia orașului.

– Cum putem ajunge acolo?

– Puteți lua trenul ce vine pe pete cinci minute și veți coborî la ultima stație.

Fericiți cei doi frați se urcară în trenul viitorului care îi lăsă exact lângă vechiul orologiu. Acesta era lăsat în paragină, așa că problema cu paznicii fu rezolvată. După ce au ajuns în vârf și au curățat locul de pânze de păianjen, veni vremea să tragă de manetă, astfel încât să ajungă în poziția ei inițială.

– Am reușit! strigă Paul.

Cei doi copii ajunseseră, în sfârșit, acasă, după o aventură ce părea să fi durat ore întregi. Frații și-au promis să revină într-o zi mai bine pregătiți pentru a explora cu mai mare grijă acest orologiu fermecat.

Poveste de iarnă

Elevă: Ungureanu Cristina Felicia

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța

Profesor coordonator: Ciobanu Gabriela

Părea să fie doar o altă zi de decembrie, început de săptămână, flori de gheață pe geam și o groază de lucruri de făcut cu doar o săptămână rămasă până la Crăciun și nimic din ce urma să se întâmple nu vestea că nu e o zi ca oricare alta. Amalia era o fetiță de clasa a VII-a, obișnuită să primească tot ce dorea. Acea fată mereu la modă, populară, arogantă și răutăcioasă, se pregătește repede și iese pe ușă înainte ca tatăl ei să o îmbrățișeze și să o sărute pe frunte, cum făcea când era încă o copilă. Acum era prea mare pentru asta. Înainte de a intra pe ușa școlii, se ciocnește accidental cu Ioana, cea mai bună prietenă a ei din copilărie și care nu mai vorbise de când terminase școala primară, mai ales de când Amalia intrase în gașca copiilor populari. Ioana îi zâmbește și îi cere scuze pentru accident. Amalia vrea inițial să-i zâmbească și să-i spună că nu e vina ei, însă simțind că este privită de noul ei grup de prieteni, o repede și îi zice pe un ton rece: „Data viitoare să fii mai atentă!” Ioana pune capul în pământ și se îndepărtează. Ultima oră a zilei a fost cea de biologie, oră la care întotdeauna încerca să fie mai atentă. Vocea ca de bunic a domnului profesor combinată cu termenii științifici în limba latină îi induc mereu o stare de somn și astăzi nu era o excepție. Când se trezi observă că sala era goală și că întreaga școală părea pustie. Își luă panicată ghiozdanul și ieși din clasă. „Oare cât timp am dormit?” Mergând confuză pe coridor, o găsi pe doamna Mariana, paznicul școlii.

– Doamna Mariana, am adormit la ora de biologie și abia m-am trezit. Puteți să îmi spuneți cât este ceasul?

Doamna Mariana îi zâmbi blând și răspunse calm:

– Stai liniștită, Amalia, ești în siguranță. Este timpul unei mici călătorii.

Doamna Mariana o luă de mână și deschise ușa de la prima clasă de la parter și, trecând pragul împreună, clasa se transformă în sufrageria casei din copilărie. Toți erau adunați în jurul bradului de Crăciun. Părinții ei erau mai tineri și Amalia avea 5 ani. Un sentiment de veselie și de fericire plutea în aerul parfumat de mireasma de brad. Primise în dar ursulețul acela de pluș cu care a dormit până târziu când a devenit prea mare, ca să se mai joace cu păpușile. Deodată camera se transformă și erau în curtea casei împreună cu Ioana, în fața primului om de zăpadă făcut împreună. Atunci Ioana îi dăruise globul acela de sticlă în care erau doi copii lângă un brad. Pe spatele lui, scria „Cele mai bune prietene pentru totdeauna”. Amalia cu ochii umezi își aminti cât de mult însemna Ioana pentru ea. Simți mâna caldă a doamnei Mariana și cum, într-o lumină arzătoare, se teleportează într-un loc străin, într-un birou pe care scria „Director general, Amalia Munteanu”. În interior, în semiîntuneric, o femeie elegantă și înaltă se uită tristă pe fereastră și parcă citindu-i gândurile auzi: „Îmi este dor de toți oamenii care m-au apreciat cândva”. Atunci Amalia începu să plângă, dar nu apucă bine să își limpezească gândurile că se trezi înapoi la ea în clasă, numai că acum toți elevii erau înapoi și comunicau. Amalia fugi direct la Ioana și o luă în brațe, cerându-i scuze pentru tot ce a făcut. Ajunsă acasă își luă tatăl în brațe fără să mai fie nevoie să îi ceară el. Amalia nu mai avea să fie niciodată răutăcioasă cu cei dragi.

O experiență de neuitat

Elevă: Bănuț Alexia

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială „Lascăr Catargiu” Craiova, Jud. Dolj

Profesor coordonator: Dimitria Camen

Sosise, în sfârșit, vremea când sora mea urma să se căsătorească. Nu- mi venea să cred că, sora mea, alături de care mi-am petrecut toți anii vieții, acum este deja majoră și independentă, urmând să își facă o nouă familie. Pregătirile au început în urmă cu un an, fiind astfel mai ușor, în ziua cea mare, pentru care, desigur că m-am aranjat și m-am pregătit de parcă eu aș fi fost mireasa.

Ajunși la restaurant, după toate celelalte obiceiuri religioase, am luat un loc la masă, apoi am servit primul fel de mâncare, care a fost destul de consistent și apetisant.

Imediat după toate felurile de mâncare, m-am înfipt direct în candybar-ul, plin cu fructe de toate felurile și deserturi câte vrei, pe care le-am ochit de când am ajuns în local.

Trecuse deja de miezul nopții, iar tortul mult așteptat trebuia să apară.

Sora mea plănuse ca după miezul nopții, ospătarii să își facă apariția pe un covor roșu de catifea, însoțiți de muzică și voce bună, însă lucrurile nu au mers chiar așa.

Într-adevăr, ospătarii și-au făcut apariția cu impresionantul tort cu patru etaje, frumos decorat și cu artificii în el, dar, cei doi s-au împiedicat de un colț al covorului împrăștiind tot tortul pe ringul de dans și murdărind rochia de mireasă a surorii mele.

Văzând acestea, cu toții au început să râdă, inclusiv mirii, deși mă așteptam să fie furioși.

-Vai! Nu pot să cred! A exclamat în hohote mireasa.

-Ce tort bun! A adăugat mirele gustând cu degetul crema de pe rochia surorii mele.

-Doamne, ce mai ospătari...! S-a auzit de undeva de la mesele din spate, în ciuda faptei comise de aceștia.

Din tort au mai rămas doar două etaje și alea puțin pricăjite, însă asta nu i-a împiedicat pe nuntași să se bucure de bunătatea lui.

După servirea tortului, am ieșit puțin afară cu mama, pentru a ne mai îndepărta de haosul dinăuntru.

-Vai, mamă! Cum oare s-a întâmplat isprava asta? Am întrebat-o eu pe mama puțin surprinsă.

-Ei, nu ai văzut ce mai bufet a fost? Mi-a răspuns mama, iar apoi mi-a explicat că, de fapt, ospătarii au profitat la maxim, atât de mâncare, cât și de băutură, fapt care a dus la această întâmplare, ei fiind puțin amețiți.

La auzul acestora, am izbucnit în râs și am intrat înapoi în local, luând-o pe mama în brațe.

A fost o nuntă de neuitat!

Țigară la miezul nopții

Elevă: Neicu Ana

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială „Lascăr Catargiu” Craiova, Jud. Dolj

Profesor coordonator: Dimitria Camen

Dorul mă omoară pe dinăuntru ca țigara,
Pe care am fumat-o în miezul nopții singură,
Îmbrăcându-mă și încercând să ascund ce simt.

Dar nu observă nimeni!

O țigară, poate două, în zadar,

Mereu vei fi în mintea mea!

Absența ta m-a distrus,

Încât voi mai cere câteva țigări.

Una pentru dor, alta pentru suflet.

Altele....pentru a te uita!

E puternic sentimentul ce-l resimt.

Ființele apuse

Elevă: Crișiu Cristiana

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială „Lascăr Catargiu” Craiova, Jud. Dolj

Profesor coordonator: Dimitria Camen

Mici am fost,
Dar ne-au crescut,
Cei ce ne-au iubit prea mult,
Și acum rămân trecut!

Buni sau răi, nu mai contează...
Ne-au dat educație aleasă.
Ei de mici ne-au mângâiat,
De toate ne-au protejat.

Mulți nu mai sunt respectați,
Ba mai mult, ei sunt uitați.
Nepoții uită cu toții,
De cei destinați azi morții,
Dragii noștri, scumpi bunici.

V. Evaluarea și diseminarea proiectului

Atingerea obiectivelor proiectului a fost evaluată prin aplicarea unui chestionar adresat părinților beneficiarilor. Itemii chestionarului au fost creați de coordonatoarele proiectului. Nu am folosit un chestionar standardizat, ci am generat unul, cu titlul „Chestionar de evaluare a nevoilor de lectură”. În măsura în care proiectul va căpăta amploare, vom putea implica mai mulți specialiști și perfecționa atât metodele de predare cât și instrumentele de măsurare.

Chestionarul a primit răspunsurile a 73 de părinți și a evaluat calitativ următoarele obiective specifice:

1. Familiarizarea cu biblioteca (identificarea elementelor și procedurilor specifice bibliotecii și a sălilor de lectură și împrumut în cadrul activităților comune școală – bibliotecă).
2. Creșterea interesului general pentru cărți și lectură prin creșterea numărului de cărți împrumutate.
3. Dezvoltarea gândirii critice și a comprehensiunii (procesarea în adâncime a textului).
4. Dezvoltarea competențelor de receptare a mesajelor textelor literare, citire conștientă, curentă și expresivă.
5. Dezvoltarea capacității de transfer la nivel comportamental al cunoștințelor.
6. Dezvoltarea gândirii creatoare a elevilor prin implicarea activă în cadrul atelierelor de lectură și de scriere creativă.
7. Stimularea imaginației creative și a aptitudinilor literar-artistice.

Itemii chestionarului de evaluare au cuprins 3 întrebări de tip „grilă cu alegere multiplă”, 4 întrebări de tip „alegere multiplă”, 2 întrebări de tip „casetă de selectare”:

Întrebarea numărul 1: „Cât de des manifestă copilul dumneavoastră următoarele activități?”

Setul de răspunsuri nr. 1:

- „Copilul dorește să (i se) citească.”
- „Copilul cere să i se cumpere sau să împrumute noi cărți.”
- „Copilul are răbdare și interes când (i se) citește.”
- „Copilul solicită să (i se) recitească o poveste.”
- „Copilul pune întrebări asupra celor relatate în carte.”

Opțiunile exprimate conform frecvenței activităților urmărite în chestionar au fost următoarele: „niciodată”, „uneori”, „frecvent”.

Întrebarea numărul 2: „Care este vârsta copilului?”

Setul de răspunsuri nr. 2: casete de selectare corespunzătoare vârstei cuprinse între 6 și 10 ani.

Întrebarea numărul 3: „Ce comportamente realizează copilul meu?”

Setul de răspunsuri nr. 3:

„Copilul desenează în mod spontan personaje din poveștile citite.”

„Copilul folosește cuvinte și expresii din cărțile citite.”

„Copilul transformă poveștile citite în joc, interpretând diverse personaje.”

„Copilul povestește prietenilor ipostaze din cărțile citite.”

„Copilul redă fragmente memorate în mod spontan din carte.”

„Copilul poate sintetiza / rezuma o poveste.”

„Copilul poate răspunde logic la întrebări despre textul citit.”

Opțiunile exprimate conform frecvenței comportamentelor urmărite în chestionar au fost următoarele: „niciodată”, „uneori”, „frecvent”.

Întrebarea numărul 4: „Care este gradul de manifestare al următoarelor fenomene în cazul copilului dumneavoastră?”

Setul de răspunsuri nr. 4:

„Copilul adoptă idei, valori, comportamente sau atitudini din cărțile citite.”

„Copilul rezolvă și depășește situații prin imitarea unor personaje din cărțile citite.”

„Copilul poate extrage o morală a unei povești citite.”

„Copilul trăiește emoții puternice când (îi se) citește o carte.”

Opțiunile exprimate conform frecvenței manifestărilor urmărite în chestionar au fost următoarele: „niciodată”, „uneori”, „frecvent”.

Întrebarea numărul 5: „Care a fost interesul copilului dvs. pentru lectură în ultimele 5 luni?”

Setul de răspunsuri nr. 5:

„A crescut.”

„A scăzut.”

„A rămas neschimbat.”

Întrebarea numărul 6: „La ce activități a luat parte copilul dvs în cadrul proiectului *Pe aripile imaginației?*”

Setul de răspunsuri nr. 6:

„Atelierul de lectură „Povestea kendamei pierdute” (Autor Adina Rosetti).”

„Atelierul de lectură „Dar motan dăruiește” (Autor Cristina Andone).”

„Întâlnire cu autoarea Cristina Andone în cadrul atelierului de lansare a volumului „Povești din Moldova.”

„Atelierul de legare de cărți.”

„Concursul de creație literară *Pe aripile imaginației*.”

Întrebarea nr. 7: „Cum și-a făcut fiul/fiica mea permis la Biblioteca Județeană?”

Setul de răspunsuri nr. 7:

„Cu ajutorul doamnei învățătoare, împreună cu întreaga clasă, în vederea sau în cursul desfășurării proiectului.”

„Individual, în urma participării la una din activitățile mai sus menționate.”

„Independent de proiectul *Pe aripile imaginației*.”

„Copilul meu nu deține un permis la Biblioteca Județeană.”

Întrebarea nr. 8: „Câte cărți (număr aproximativ) dintre cărțile împrumutate în ultimele șase luni de la Biblioteca Județeană a parcurs (individual sau cu ajutorul cuiva) copilul meu?”

Setul de răspunsuri nr. 8: casete de selectare corespunzătoare următoarelor numere – 0, 5, 10, 25, 40.

Întrebarea nr. 9: „Ce cunoștințe deține copilul meu?”

Setul de răspunsuri nr. 9: „Copilul meu știe ...”

„... ce este un scriitor.”

„... ce este o bibliotecă publică sau școlară.”

„... cum se împrumută o carte de la bibliotecă.”

„... să compună liber o poveste.”

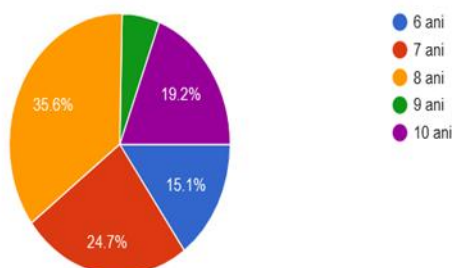
„... ce este un concurs literar.”

Rezultatele chestionarului sunt reprezentate în imaginile următoare:

Vârsta copilului meu este:

73 responses

 Copy



73 responses

[Link to Sheets](#)

Accepting responses ☒

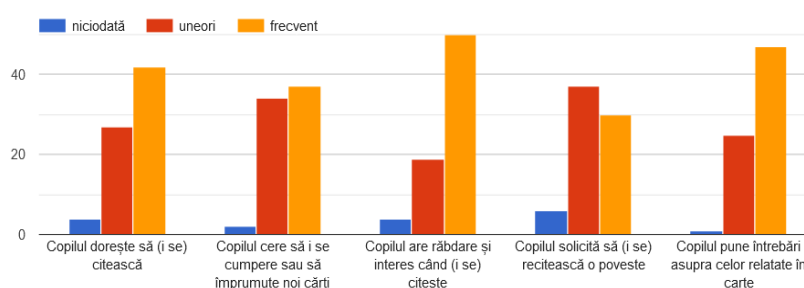
Summary

Question

Individual

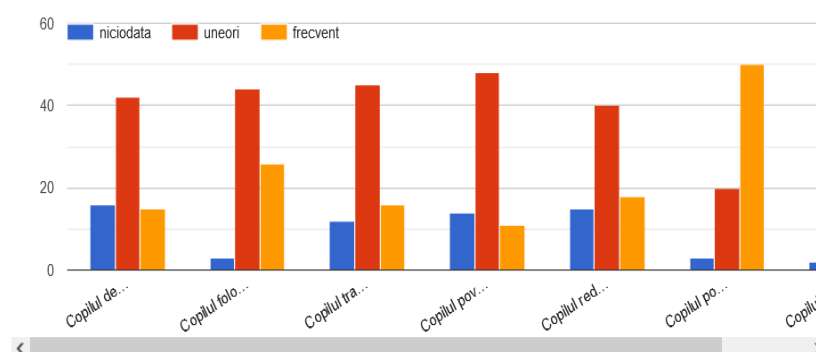
Indicați cât de des manifestă copilul dumneavoastră următoarele:

[Copy](#)



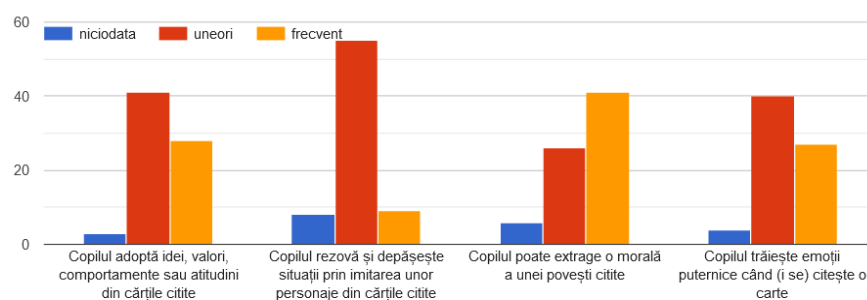
Copilul meu realizează următoarele comportamente:

[Copy](#)



Indicați care este gradul de manifestare al următoarelor fenomene în cazul copilului dumneavoastră:

[Copy](#)

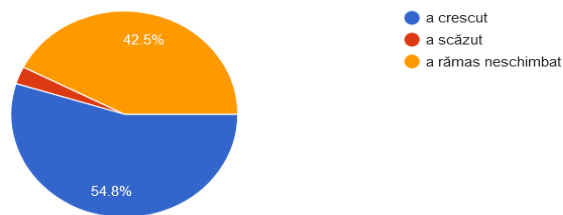


Pe aripile imaginației

În ultimele luni, interesul copilului meu pentru lectură:

73 responses

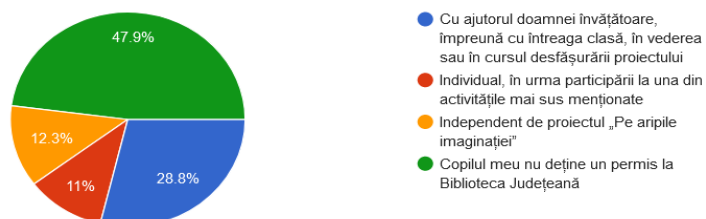
[Copy](#)



Am decis împreună cu fiul/fiica mea să îi fac permis la Biblioteca Județeană:

73 responses

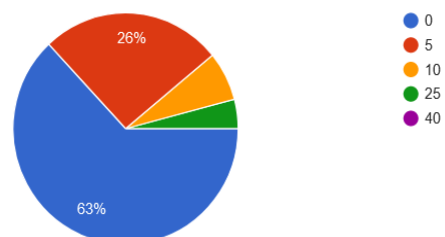
[Copy](#)



Din cărțile împrumutate în ultimele șase luni de la Biblioteca Județeană, copilul meu a parcurs (individual sau cu ajutorul cuiva) următorul număr aproximativ de cărți:

73 responses

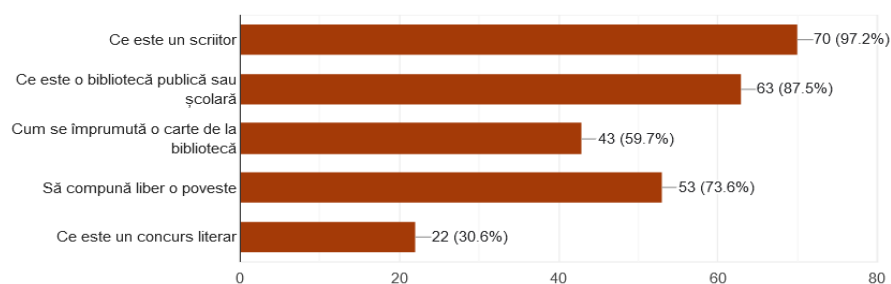
[Copy](#)



Copilul meu știe:

72 responses

[Copy](#)



Vizibilitatea activităților proiectului:

Data și publicația:	Titlu / Autor / Nr. vizualizări / link
Site-ul Școlii Gimnaziale „Dan Barbilian” Constanța Luni, 20 Noiembrie-prezent	Prezentarea activităților Autor: Prof. învățământ primar Cristina Simion https://scoaladanbarbilianconstanta.ro/proiect-educativ-pe-aripile-imaginatiei/
Luni, 20 Noiembrie 2023 Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța	„ Povestea kendalei pierdute ” semnată de îndrăgita scriitoare Adina Rosetti a constituit nucleul atelierului de lectură susținut Vineri, 17 Noiembrie, 2023 Aula Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța. Autori: prof. Cristina Simion și bibliotecar Alina Grama https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid02QnmRyy1oKxePDq2jPXBzWiMSXUpdqNzppwF8J3cPygBkJJTunb5od41jCKD97l&id=100064850881671
Mărti, 21 Noiembrie 2023 Pagina de Facebook a scriitoarei Adina Rosetti	Kendama la Constanța Autor: Redistribuirea postării de mai sus https://www.facebook.com/ondinna/posts/pfbid02HZBVFkuu16errVUxbubkWzXewFoVToV7SJrvSESFsDpKcfqKop3dyss2Gv8qhvuGl
Vineri, 15 Decembrie 2023 Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța	Atelier de lectură în bibliotecă: „ Dar motan dăruiește ” (autor Cristina Andone) Autori: prof. Cristina Simion și bibliotecar Alina Grama https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid0PTzZLivcb2LQLE88n9Bh3xCxkLRpmTjiewzmCEQEhHTgFTqy7pCU4pz3VDSTPq2Bl&id=100064850881671
Vineri, 19 Ianuarie 2024 Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța	Personajele coboară din cărți și prind viață pe scena Bibliotecii „Ioan N. Roman” Constanța Autori: prof. Cristina Simion și bibliotecar Alina Grama https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid0by3CLzyGCCQZgRUuGjUo8yqKd9LFdmEuhoX3MvrpaFuUJkNvVh21QQ2WAFQPiEZpl&id=100064850881671
Vineri, 19 Ianuarie 2024 Blogul Școlii Gimnaziale nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța	Personajele coboară din cărți și prind viață pe scena Bibliotecii „Ioan N. Roman” Constanța Autori: prof. Cristina Simion și bibliotecar Alina Grama https://scoaladanbarbilianconstanta.ro/2024/01/19/personajele-coboara-din-carti-si-prind-viata-pe-scena-bibliotecii-ioan-n-roman-constanta/

Luni, 29 Ianuarie 2024 Postul de radio „Radio Constanța” (emisiune radio și articol online)	Interviu cu scriitoarea Victoria Furcoiu: CONSTANȚA: La Biblioteca Județeană “Ioan N. Roman” se va juca o piesă de teatru după povestirile scriitoarei de cărți pentru copii, Victoria Furcoiu Autor: Redactor Silvia Pascale, 27080 vizualizări http://www.radioconstanta.ro/2024/01/29/constanta-la-biblioteca-judetean-a-ioan-n-roman-se-va-juca-o-piesa-de-teatru-dupa-povestirile-scriitoarei-de-carti-pentru-copii-victoria-furcoiu/?fbclid=IwAR3BvXWHmxRVCCd0170dl3JoTYjEPUV1h6CaK4Dt3f_yb6mQlvZNaeA3lnkI_aem_AV63CQyWLU_n_4y-qGsKrlncXdw9KTozANTQ9xKVJDhnLMsnvJA8-6JF7TrnkLLBT3hXjRru-SZI26PQgcTYR0vzd
6 Februarie 2024-04-05 Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța	Ateliere de poveste cu scriitoarea Cristina Andone Autor: Cristina Andone https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid02gVaYaE6QQA1my6FVhEY6jh3VZLbv4UjZxtQur9kn2u1Byb3wY1dWBTYhcGTRjX2Cl&id=100064850881671
6 Februarie 2024 Blogul Școlii Gimnaziale nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța	Ateliere de poveste cu scriitoarea Cristina Andone Autori: prof. Cristina Simion și bibliotecar Alina Grama https://scoaladanbarbilianconstanta.ro/2024/02/06/ateliere-de-poveste-cu-autoarea-cristina-andone-in-saptamana-zici/
9 Februarie 2024-04-05 Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța	Ateliere de poveste cu scriitoarea Cristina Andone Autori: prof. Cristina Simion și bibliotecar Alina Grama https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid0cX9Stas18fBThafjfMbUV2fKvujZPiCG1eKjSX7QtYhray8c1EsMP3qm6dA81Pqjl&id=100064850881671
12 Februarie 2024-04-05 Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța	Cartea Bunătății: donație de carte Autori: prof. Cristina Simion și bibliotecar Alina Grama https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid0J8i7oXsmc2R8iQ6yDNEasFK5po6BrukTPyuCMXL9GVUzpVmcDLnH6qYNvu8W3kRI&id=100064850881671
Joi, 13 Februarie 2024 Ziarul „Cuget liber”	În lupta cu rețelele de socializare, scriitoarea Cristina Andone oferă "un pașaport de orientare în viață" Autor: Simona ANGHEL, 27080 vizualizări https://cugetliber.ro/mobile/stiri-cultura-educatie-in-lupta-cu-retelele-de-socializare-scriitoarea-cristina-andone-ofera-un-pasaport-de-orientare-in-viata-499396?fbclid=IwAR1Eqj9L2VEzANRTJSN8nvz2bCEPLDiWRQmntvJaoRaIXKA1fo6i5BFXRe_aem_AV48eCdLpGqrz6RmpCM2_wkwTsC2osVijroije5xzZn2O2NvwCA07uQIDrqtTn-25PdPxvMLtHhryDNM2PjJfyFj

<u>18 feb. 2024</u> Postul de radio „Radio Constanța” (emisiune radio și articol online)	Interviu cu scriitoarea Cristina Andone AUDIO Scriitoarea Cristina Andone: Povestea este antrenament de empatie, de generozitate, de bunătate! Autor: redactor Silvia Pascale http://www.radioconstanta.ro/2024/02/18/audio-scriitoarea-cristina-andone-povestea-este-antrenament-de-empatie-de-generozitate-de-bunatate/?fbclid=IwAR1Vw_cZZG2X5qp_nikqwJLYl4zpREcjPDRQa27jl-Wx9ml060uJisjafFw_aem_AWmRof7NY0vm1_oRZsW3p59yNu9zehdGrSnMUukbPDAYxoeS8zBt1IyCkP6P4WFqTlvSTBOZ-y-XqM6mEIFXhfiD
19 februarie 2024 Site-ul de specialitate https:// www.didactic.ro 3081 vizualizări	Concurs local „Pe aripile imaginației” Autori: prof. Cristina Simion https://www.didactic.ro/stiri/concurs-local-pe-aripile-imaginatiei?fbclid=IwAR3BmgSVZXnCI90ru6ZSS388lxT9th7IHtnRis1ffAHUSIHWD-xOLmhuS9Q_aem_AV53Cqm6HtJtMgyFI_Q7ZkYN1W1TW9N6u3Dj4GpFTVZEXoUjrn0W-XWv8P7zRvrvcXPV8d-HEdbYuj0wYS7Z_4
Marți, 20 februarie 2024 Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța	Atenție, începe concursul! https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid03462oLb6BEVHyL6wcR8YNPueRvU5VgxfJh3TaYn2JBfmM46cWPWGNWnroyFypcvLrl&id=100064850881671 Autori: prof. Cristina Simion și bibliotecar Alina Grama
Joi, 22 Februarie 2024 Ziarul „Cuget liber”	A debutat concursul „Pe aripile imaginației”, organizat de Școala 28 Autor: Simona ANGHEL / vizualizări https://cugetliber.ro/mobile/stiri-cultura-educatie-a-debutat-concursul-pe-aripile-imaginatiei-organizat-de-scoala-28-500029?fbclid=IwAR3nx8JwjUEsIDKvQ0_XTR9QsvKddVB3r_Ikz0PLs2lTGfppYSof4okvMTTo_aem_AV4pxgQGpTfGXZGPGUfhFSS6XijSnsD_166JluZMd9qEZ8IWkc4LVW1lrDEG13nX0WvpierfHXQBxEfj7WeHcj6-b
24 februarie 2024 Blogul Școlii Gimnaziale nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța	Concurs local „Pe aripile imaginației” Autori: prof. Cristina Simion și bibliotecar Alina Grama https://scoaladanbarbilianconstanta.ro/2024/02/24/concurs-local-pe-aripile-imaginatiei/
Vineri, 16 martie 2024 Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța	Atenție, cărțile încep să se lege! Autori: prof. Cristina Simion, bibliograf Ionel Alexe și bibliotecar Alina Grama https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid02jYA8hrsrgwUaLuUpa5h5FwUH6sdJpXGA1DEMHGJALvf9VNXunLCaYHheESHT6XA&id=100064850881671

Sâmbătă, 6 Aprilie 2024 Pagina de Facebook a Asociației Învățătorilor și institutorilor constănțeni	Ediția a XVII-a a Simpozionului Național „Dezvoltarea personală a copilului - Rezultat al unui demers didactic creativ” Autori: https://www.facebook.com/asociatiainvatatorilorconstanteni/posts/pfbid02zVmrdQURfXyk2ixQGj8CRzkM2xPw9NeHyEYoyj4JNopXkWa2BGsCDXgcGfpeHbJl
Miercuri, 24 Aprilie 2024 Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța	Vrei să scrii poezii? Autori: bibliotecar Alina Grama https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid0brxEoM82p9Bt5B1fbY3UcPco3oimGQm28frnmhj9td2Cv5vcZZfRs8FufsxAGo2il&id=100064850881671
Vineri, 24 Mai 2024 Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța	Atelier de lectură în bibliotecă: „ Cartea cu Apolodor ” (autor Gellu Naum) Autori: prof. Cristina Simion și bibliotecar Alina Grama https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid09xSXcH7p9N8cwwzcc5J4k3qeFozZifhw2TVN7Ee1zsqnktedGQsXhVqwYCGjv1whl&id=100064850881671
Luni, 3 Iunie 2024 Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța	Expoziție cu lucrările finaliste ale concursului literar „Pe aripile imaginației” https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid0xapQPwVcdc8AVmZu2LEYHBVG4Us5VSMbdknkFShaQsZQ1L9AombPF31D7aFniPpZl&id=100064850881671 Autori: prof. Cristina Simion, bibliograf Ionel Alexe și bibliotecar Alina Grama
Vineri, 14 Iunie 2024 Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „Ioan N. Roman” Constanța	Atelier de lectură în bibliotecă: „ Povestea regelui supărat pe clovn ” (autor Matei Vișniec) https://www.facebook.com/share/p/UjCkfTu261ESmdiy/ Autori: prof. Cristina Simion și bibliotecar Alina Grama
Vineri, 26 Iulie 2024 Publicația online a proiectului – Site-ul Școlii Gimnaziale nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța	Proiectul „Pe aripile imaginației” a ajuns la final. Lucrările elevilor pot fi vizualizate și descărcate de pe următorul link: https://scoaladanbarbilianconstanta.ro/proiect-educativ-pe-aripile-imaginatiei/ Autori: prof. Cristina Simion și bibliotecar Alina Grama

Numărul de participanți

Nr. elevi din ȘCOALA ORGANIZATOARE: **405** (17 clase participante)

Nr. elevi din ȘCOLI PARTENERE: **35** din județ (7 unități școlare participante)

75 din țară (15 unități școlare participante)

TOTAL ELEVI PARTICIPANȚI: 515 elevi

Echipa de jurizare a concursului (Activitatea nr. 5 a proiectului):

- Fătu Oana Magdalena – Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța
- Gaman-Pavel Cristina Alina – Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța
- Simion Cristina – Școala Gimnazială nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța
- Gigea Irina – Școala Gimnazială nr. 3 „Ciprian Porumbescu” Constanța
- Staicu Despina – Liceul Teoretic „Lucian Blaga” Constanța

Organizatori expoziție (lucrările participante la concurs):

- Grama Alina – bibliotecar
- Dr. Ionel Alexe - bibliograf

Diseminarea proiectului s-a realizat prin următoarele canale media:

Pagina de Facebook a Bibliotecii Județene „I. N. Roman” Constanța:

[Atelier „Povestea kendalei pierdute” – 20 noiembrie 2023](#)

[Atelier „Dar motan dăruiește” – 15 decembrie 2023](#)

[Personajele coboară din cărți și prind viață pe scena Bibliotecii „Ioan N. Roman” Constanța](#)

[Cărțile Bunătății la Biblioteca Județeană Constanța în Săptămâna ZICI \(Ziua internațională a Cititului Împreună\)](#)

[Atelier „Cartea bunătății – Povești din Moldova” – 9 februarie 2024](#)

[Darurile bunătății – Cristina Andone](#)

[Concursul local de scriere creativă](#)

[Detalii despre concursul de scriere creativă](#)

[Expoziția de Ziua Copilului - povești scrise de copii din toată țara participanți la concursul de scriere creativă](#)

[Atelier „Vrei să scrii poezii?” – 22 aprilie 2024](#)

[Atelier „Învățăm să citim cu Apolodor” – 29 mai 2024](#)

[Atelier „Povestea regelui supărat pe clown” de Matei Vișniec – 17 iunie 2024](#)

Site-ul Bibliotecii Județene „I. N. Roman” Constanța:

<https://bjconstanta.ro/cartile-bunatatii-la-biblioteca-judeteana-constanta-in-saptamana-zici/>

Site-ul Școlii Gimnaziale nr. 28 „Dan Barbilian” Constanța:

Pagina proiectului: <https://scoaladanbarbilianconstanta.ro/proiect-educativ-pe-aripile-imaginatiei/>

Concursul de scriere creativă: <https://scoaladanbarbilianconstantia.ro/2024/02/24/concurs-local-pe-aripile-imaginatiei/>

Atelierele bunătații: <https://scoaladanbarbilianconstantia.ro/2024/02/11/atelierele-bunatatii/>

Săptămâna ZICI: <https://scoaladanbarbilianconstantia.ro/2024/02/06/ateliere-de-poveste-cu-autoarea-cristina-andone-in-saptamana-zici/>

Didactic.ro: <https://www.didactic.ro/stiri/concurs-local-pe-aripile-imaginatiei>

Simpozionul Asociației Învățătorilor și Institutorilor Constanțeni – lucrare publicată în volumul simpozionului:

<https://asociatiainvatatorilorconstanteni.ro/simpozion-2024/>

<https://asociatiainvatatorilorconstanteni.ro/volumul-simpozionului/>

<https://asociatiainvatatorilorconstanteni.ro/2024/04/06/simpozion-a-i-i-c-2024/>

Site personal Poveștile clasei mele:

Pagina proiectului: <https://povestileclaseimele.com/proiect-educativ-pe-aripile-imaginatiei/>

Blog Poveștile clasei mele:

<https://povestileclaseimele.com/2023/11/19/povestea-kendamei-pierdute/>

<https://povestileclaseimele.com/2023/12/16/dar-motan-daruiește/>

<https://povestileclaseimele.com/2024/01/20/personajele-coboara-din-carti-si-prind-viata-pe-scena-bibliotecii-ioan-n-roman-constantia/>

<https://povestileclaseimele.com/2024/02/24/concurs-pe-aripile-imaginatiei/>

<https://povestileclaseimele.com/2024/03/16/cartile-incep-sa-se-lege/>

Canale media locale:

Cuget liber: <https://cugetliber.ro/mobile/stiri-cultura-educatie-a-debutat-concursul-pe-aripile-imaginatiei-organizat-de-scoala-28>

Radio Constanța: <http://www.radioconstantia.ro/2024/01/29/constantia-la-biblioteca-judetana-ioan-n-roman-se-va-juca-o-piesa-de-teatru-dupa-povestirile-scriitoarei-de-carti-pentru-copii-victoria-furcoiu>

Pagina personală de facebook Adina Rosetti: <https://www.facebook.com/story.php>

Pagina personală de facebook Victoria Furcoiu: <https://www.facebook.com/story.php>

REDACTORI

SIMION CRISTINA

GRAMA-GÎRBA ALINA

Vă mulțumim că ne-ați fost alături!

ISBN 978-973-0-40488-3

<https://scoaladanbarbilianconstantia.ro/proiect-educativ-pe-aripile-imaginatiei/>

<https://povestileclaseimele.com/proiect-educativ-pe-aripile-imaginatiei/>